

DE STER

97E JAARGANG

NUMMER 1

DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

JANUARI 1997

Del Parson, De jonge Jezus in de tempel

'En het geschiedde na drie dagen, dat zij Hem vonden in de tempel, waar Hij zat te midden der leraren, terwijl Hij naar hen hoorde en hun vragen stelde. Allen nu, die Hem hoorden, waren verbaasd over zijn verstand en zijn antwoorden' (Lucas 2:46-47.)

Verslag van de 166e oktoberconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Toespraken en verloop van de conferentie die op 5 en 6 oktober 1996 is gehouden in de Tabernakel op Temple Square in Salt Lake City (Utah)

Bezoekers zijn welkom op Temple Square.

Wanneer ik van plaats naar plaats reis, word ik geïnterviewd door de pers. Vaak vragen zij naar de positie van de vrouw in de kerk. Ze doen dat op bijna beschuldigende toon, alsof wij vrouwen denigreren en vernederen', sprak president Gordon B. Hinckley in zijn toespraak in de zondagmorgenbijeenkomst van de algemene oktoberconferentie van de kerk.

'Vaak antwoord ik dat ik in de hele wereld geen enkele andere organisatie ken die vrouwen zoveel gelegenheid biedt tot ontwikkeling, tot sociale omgang, tot het bereiken van grote doelen, tot het bekleden van functies van leiderschap en verantwoordelijkheid. (...) U, zusters, bent de ware bouwers aan het volk waartoe u behoort. Want u hebt een thuis geschapen waar kracht, vrede en veiligheid heerst. En zo'n thuis is de ware kracht van elk volk.

'Helaas kunnen enkelen van u gehuwd zijn met een man die u mishandelt. Sommigen van hen hebben overdag een fraaie façade voor de buitenwereld, maar komen 's avonds thuis, zetten hun zelfdiscipline opzij, en barsten bij de

minste provocatie in woede uit', zei president Hinckley.

'Geen enkele man die dergelijk kwaad en ongepast gedrag vertoont, is het priesterschap van God waardig. Geen enkele man die zich zo gedraagt is de voorrechten van het huis des Heren waardig. Ik betreur het dat er sommige mannen zijn die de liefde van hun vrouw en kinderen niet verdienen. Er zijn kinderen die bang zijn voor hun vader, en vrouwen die bang zijn voor hun man. Als er zulke mannen zijn die mij nu horen, dan vermaan ik u als dienstknecht van de Heer en roep u tot bekering', zo zei hij.

Een dag eerder in de zaterdagmorgenbijeenkomst merkte president Hinckley op: 'Wij leven in een betere tijd. De wrede vervolgingen van voorbije dagen liggen

achter ons. Tegenwoordig behandelt men ons over de hele wereld met respect. Dat respect behoren wij altijd waard te zijn. We moeten het verdienen, of het zonder doen.'

De bijeenkomsten van de tweedaagse algemene conferentie werden behalve door president Hinckley ook geleid door zijn twee raadgevers in het Eerste

Presidium, president Thomas S. Monson, eerste raadgever, en president James E. Faust, tweede raadgever.

In de zaterdagmiddagbijeenkomst werden tien broeders van de Zeventig ervool ontheven uit hun roeping – een van hen, lid van het Eerste Quorum der Zeventig, kreeg zijn emeritaat, de andere negen, lid van het Tweede Quorum der Zeventig, werden ontheven na meer dan vijf jaar werkzaam te zijn geweest in dat quorum; er werden ook twee veranderingen in het jongemannenpresidium gesteund.

De kerkunits die geen beelden hebben ontvangen van de conferentiebijeenkomsten zullen videobanden van de conferentie ontvangen.

De redactie.

DE ESTER

Januari 1997 97e jaargang Nummer 1

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Eerste Presidium:

Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson
James E. Faust

Raad der Twaalf:

Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight,
Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott,
Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring

Editor: Jack H. Coastind

Adviseurs: Spencer J. Condie, L. Lionel Kendrick

Directie afdeling leerplessen:

Hoofdlecturer: Ronald L. Knudsen
Directeur planning en redactie: Brian K. Kelly
Directeur grafische vormgeving: Allan R. Loyborg

Redactie:

Hoofdredacteur: Marvin K. Gardner
Adjunct-hoofdredacteur: R. Val Johnson
Redacteur: David Mitchell
Redacteur: De Kinderen: De Anne Walker
Rooster: Maryann Martindale
Assistent publicaties: Beth Dayley

Afdeling vormgeving:

Leidingsgevend art-director: M.M. Kawasaki
Art-director: Scott Van Kampen
Vormgeving: Sharrn Cook

Vertaling en nieuwsredactie:

CPB: Vertaalbureau
Heschepad 1, NL-5341 GS Oss
Telefoon:
Nieuwsredactie: A.H. Niessink

Abonnementenadministratie:

Administratrice: R. de Kock-Goudberg
Postbus 224, NL-3430 AE Nieuwegein
Telefoon: 030-6053804

Uitgever:

Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage
Industriestraße 21, D-61381 Friedrichsdorf

© 1997 by

The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Alle rechten voorbehouden

Gedrukt in Duitsland

De tijdschriften van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verschijnen maandelijks in het Chinees, Deens, Duits, Engels, Fins, Frans, Italiaans, Japans, Koreaans, Nederlands, Noors, Portugees, Samoaans, Spaans, Tongaans en Zweeds; eens in de twee maanden in het Indonesisch, Tahitiaans en Thais; en eens per kwartaal in het Bulgaars, IJslands, Russisch, Tsjebisch en Hongaars.

Informatie voor abonnees in de V. S.:

DE ESTER (ISSN 1044-3401) is published by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, Utah 84150. Second-class postage paid at Salt Lake City, Utah. Subscription price USD 10.00

per year. Thirty days notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included.

Send USA and Canadian subscriptions and queries to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, P. O. Box 26368, Salt Lake City, Utah 84126-0368, USA. Subscription information telephone number 801-240-2947.

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, P. O. Box 26368, Salt Lake City, Utah 84126-0368, USA.

Abonnementenprijzen

Nederland: NLG 22,00 - België: BEF 390,00

Het jaaronnement kan elk gewenst moment ingaan en wordt automatisch verlengd. U ontvangt een acceptatiekaart (België: stortings-/overschrijvingsformulier).

Versijnt twaalf maal per jaar

97981 120

Dutch

Onderstaand vindt u de belangrijkste onderwerpen die in deze conferentie zijn behandeld.

Het nummer verwijst naar de bladzijde waarop de toespraak, waarin het onderwerp besproken wordt, begint.

Aäronisch priesterschap, 35, 37, 39

Alleenstaanden, 64

Avondmaal, 56

Apostelen, 6

Bekering, 67, 75

Boek van Mormon, 77

Christus, licht van, 56

Dankbaarheid, 29, 88

Dood, 86

Doop, 11, 29, 32, 56, 67, 73

Enheid, 4, 6

Eerste visioen, 9, 59

Gebed, 56, 75, 79

Geboden, 56, 67

Gehoorzaamheid, 61, 64

Gelooft, 9, 22, 67, 84

Geluk, 70

Genezing, 32

Geslachtsregels, 70

Gezinsband, 6, 29, 45, 61

God, 9, 20, 84, 88

Heilige Geest, 6, 9, 11, 29, 56, 67, 73, 77

Heilsplan, 64, 70

Herstelling, 6, 59, 67

Hoop, 61, 86, 88

Huisonderwijs, 42, 64

Huwelijk, 25, 70

Jeugd, 82

Jezus Christus, 9, 11,

16, 25, 27, 32, 37, 53,

59, 67, 75, 79, 84, 86,

88, 91

Kerk, 9, 42, 45, 82, 91

Keuzevrijheid, 20, 45, 86

Kinderen, 77

Liefde, 29, 59, 84, 88

Leiderschap, 64

Media, 45

Mishandeling, 45, 64

Moeders, 61, 79

Naastenliefde, 88

Nederigheid, 75

Openbaring, 9, 11, 45

Ouderschap, 20, 22, 29,

45, 61, 64, 70

Pioniers, 40, 82

Priesterschap, 39

Profeten, 9, 14, 16, 22, 45

Raden, 91

Schepping, 32, 64

Smith, Joseph, 9, 42

Sterfelijkheid, 32

Tegenspoed, 25, 53, 79, 82

Thuis, 45, 70

Tiende, 42, 45

Vaderschap, 61

Vasten, 29, 42

Vastengaven, 29, 42

Verbonden, 29, 61, 82, 88

Vergeving, 79

Verlangen, 20, 22

Verleiding, 37

Verzoening, 27, 32, 53, 61,

67, 77, 86

Voorbeeld, 29, 70

Vrede, 53, 79

Vrouwen, 53, 64, 70, 82,

88, 91

Waarheid, 39, 42

Woord van wijsheid, 35,

45

Zendingswerk, 16, 29, 39,

45

Zustershulpvereniging,

45, 73, 82, 88, 91

De sprekers van de conferentie in alfabetische volgorde:

Ballard, M. Russell, 22

Christensen, Joe J., 37

Clyde, Aileen H., 84

Cook, Quentin L., 27

Edgley, Richard C., 59

Eyring, Henry B., 29

Faust, James E., 39, 53, 91

Hafen, Bruce C., 25

Haight, David B., 14

Hales, Robert D., 61

Hinckley, Gordon B., 4,

45, 64, 82

Holland, Jeffrey R., 79

Jack, Elaine L., 73, 88

Kerr, Wm. Rolfe, 77

Maxwell, Neal A., 20

Monson, Thomas S., 16,

19, 42

Nelson, Russell M., 32

Oaks, Dallin H., 56

Okazaki, Chieko N., 86

Packer, Boyd K., 6

Pearce, Virginia H., 11

Perry, L. Tom, 35

Porter, L. Aldin, 9

Scott, Richard G., 70

Viñas, Francisco J., 75

Wirthlin, Joseph B., 67

MUZIEK VAN DE ALGEMENE CONFERENTIE

Zaterdagmorgenbijeekomst, 5 oktober 1996

Muziek door het Mormon Youth Chorus, onder leiding van Robert C. Bowden, met organiste Bonnie L. Goodliffe.

Zaterdagmiddagbijeekomst, 5 oktober 1996

Muziek door een jeugdwerkkor uit de regio Sandy, onder leiding van Kay Asay, met organiste Linda Margetts.

Priesterschapsbijeekomst, 5 oktober 1996

Muziek door een zendingenkor, onder leiding van Douglas Brenchley, met organist John Longhurst.

Zondagmorgenbijeekomst, 6 oktober 1996

Muziek door het Mormoons Tabernakelkor, onder leiding van Craig Jessop, met organist Richard Elliot.

Zondagmiddagbijeekomst, 6 oktober 1996

Muziek door het Mormoons Tabernakelkor, onder leiding van Jerold Ottley, met organist Clay Christiansen.

DE STER

JANUARI 1997

- 1 Verslag van de 166e algemene oktoberconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, 5 en 6 oktober 1996

Zaterdagmorgenbijeenkomst

- 4 Luister door de macht van de Geest, *president Gordon B. Hinckley*
- 6 De twaalf apostelen, *president Boyd K. Packer*
- 9 De geest van profetie, *ouderling L. Aldin Porter*
- 11 Het klaslokaal – een effectieve plek voor gestadige groei, *Virginia H. Pearce*
- 14 De profeten zijn geïnspireerd, *ouderling David B. Haight*
- 16 Christus bij het bad van Betesda, *president Thomas S. Monson*

Zaterdagmiddagbijeenkomst

- 19 De steunverlening aan kerkfunctionarissen, *president Thomas S. Monson*
- 20 'Volgens het verlangen van ons hart', *ouderling Neal A. Maxwell*
- 22 Gelooft bij elke voetstap, *ouderling M. Russell Ballard*
- 25 Het verbondshuwelijk, *ouderling Bruce C. Hafen*
- 27 Verblijdt u!, *ouderling Quentin L. Cook*
- 29 Getuigen voor God, *ouderling Henry B. Eyring*
- 32 De verzoening, *ouderling Russell M. Nelson*

Priesterschapsbijeenkomst

- 35 Lopen en niet moede worden, *ouderling L. Tom Perry*
- 37 De Heiland rekent op je, *ouderling Joe J. Christensen*
- 39 Eerlijkheid: een moreel kompas, *president James E. Faust*
- 42 Wees een voorbeeld, *president Thomas S. Monson*
- 45 'Dit is immers niet in een uithoek geschied', *president Gordon B. Hinckley*

Zondagmorgenbijeenkomst

- 53 Vrouw, waarom weent gij?, *president James E. Faust*
- 56 'Altijd Zijn Geest hebben', *ouderling Dallin H. Oaks*
- 59 'We sturen alleen het beste', *bisschop Richard C. Edgley*
- 61 Het eeuwige gezin, *ouderling Robert D. Hales*
- 64 Vrouwen van de kerk, *president Gordon B. Hinckley*

Zondagmiddagbijeenkomst

- 67 Christenen in geloof en daad, *ouderling Joseph B. Wirthlin*
- 70 De vreugde door het naleven van het grote plan van geluk, *ouderling Richard G. Scott*
- 73 Deelgenoten van de heerlijkheden, *presidente Elaine L. Jack*
- 75 Luisteren naar de stem van de Heer, *ouderling Francisco Viñas*
- 77 Ziet uw kleinen, *ouderling Wm. Rolfe Kerr*
- 79 'De vreedzame dingen van het koninkrijk', *ouderling Jeffrey R. Holland*
- 82 'Reik anderen de reddende hand', *president Gordon B. Hinckley*

Algemene bijeenkomst van de zustershulpvereniging

- 84 Versterkt in geloof, *Aileen H. Clyde*
- 86 Opgeheven in hoop, *Chieko N. Okazaki*
- 88 Gesterkt in naastenliefde, *presidente Elaine L. Jack*
- 91 De voornamse sleutelwoorden voor de zustershulpvereniging, *president James E. Faust*
- 48 Algemene autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Verslag van de oktoberconferentie voor de kinderen

- 94 Ze hebben ook tot ons gesproken

- 95 Kerknieuws

Fotografen: Jed Clark, Craig Dimond, Welden Andersen, John Luke, Maren Meham, Don O. Thorpe, Matthew Reier, Tamra Hamblin, Bryant Livingston, Jed Call en Dennis Gaunt.

OPNAMEN VAN DE CONFERENTIE

Ongeveer twee maanden na de conferentie zijn in alle Engelstalige distributiecentra cassettes verkrijgbaar met opnamen van de conferentiebijeenkomsten. Videocassettes voor doven (met bigevoege gebarentaal) en geluidscassettes met vertraagde opnamen voor visueel gehandicapten zijn verkrijgbaar bij Special Curriculum, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, VS.

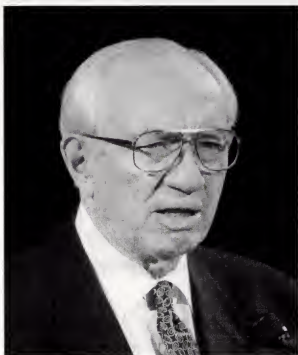
HUISBEZOEK

In De Ster van januari en juli, waarin de conferentievorslagen zijn opgenomen, komt geen huisbezoekboodschap voor. De huisbezoekers kiezen daarom in die maanden, na onder gebed de behoeften van de hun toegewezen zusters te hebben overvragen, als boodschap een conferentietoespraak van een lid van het Eerste Presidium.

Luister door de macht van de Geest

President Gordon B. Hinckley

*'We zijn allen vergaderd als gelovigen in de zaak van Christus.
Ieder van ons is zijn dienaar in de opbouw van zijn koninkrijk.'*

We zijn bijeengekomen in de historische Tabernakel op Temple Square in Salt Lake City. Anderen bevinden zich in duizenden kerkgebouwen en in huiselijke kring, verspreid over de Verenigde Staten en andere delen van de wereld. We zijn heel dankbaar voor de communicatiemiddelen die ons ter beschikking staan, waardoor we tot u kunnen spreken en in de meeste gevallen kunt u ons horen en zien. We voelen uw warmte, uw broederschap, uw geloof, en uw schragende gebeden. Ik dank u allen.

Na een vorige conferentie kregen wij een brief uit Engeland. Daarin staat:

'Dit afgelopen weekend, kort na ons veertigjarig huwelijksfeest, hadden we het genoegen om samen met onze kinderen en kleinkinderen de satellietuitzending van de algemene conferentie bij ons thuis te bekijken. (...)

'Wij achtten het een zegen om als familie onze steun te verlenen aan een levende profeet, zijn raadgevers, en aan het Quorum der Twaalf, en nog wel bij ons thuis!

'Wij laten u weten dat de steunverlening unaniem bevestigend was. Niemand onthield zijn stem of stemde tegen.

'De drie zoons uit ons gezin hebben alle een eervolle zending vervuld, wat geheel hun verdienste is. Na hun zending hebben ze alle drie een fijn en eerzaam meisje in de tempel getrouwd. Ze hebben ons nu in totaal tien prachtige kleinkinderen geschonken. Alle volwassenen vervullen leidinggevende functies en mijn vrouw en ik genieten van ons vrijwilligerswerk voor de kerk. (...) Hoe zoet is de zegen van de Heer op ons gezin.

'Onze hele familie dankt u voor de inspirerende en opbouwende toespraken die zijn gehouden; en zonder schroom vertellen wij u dat we, terwijl wij aan de voeten van de dienstknechten van de Heer zaten, we soms onze tranen niet konden bedwingen. Uw aanwezigheid gaf ons zoveel vreugde, dat we ons leeg voelden toen de uitzending afgelopen was. Het was alsof we onze dierbaren vaarwel hadden gezegd. We knielden neer in gebed en voelden de aangename invloed van de Geest op ons heen.'

Het is een grote verantwoording om aan het begin van deze conferentie enkele woorden te spreken. U bent bijeengekomen om aanmoediging te ontvangen, geïnspireerd en opgebouwd te worden en instructie te ontvangen als lid van de kerk. We zijn allen vergaderd als gelovigen in de zaak van Christus. Ieder van ons is zijn dienaar in de opbouw van zijn koninkrijk, voorafgaand aan de tijd dat Hij komt als Koning der koningen en Heer der heren. U bent bijeengekomen om hulp te ontvangen bij uw zorgen, uw mislukkingen en uw overwinningen. U bent gekomen om het woord van de Heer te horen, verkondigd door hen die, niet uit eigen keuze, geroepen zijn als leraars in dit grote werk.

U heeft gebeden dat u datgene hoort

wat u kan helpen bij uw problemen en wat uw geloof kan sterken. Ik verzeker u dat ook wij gebeden hebben. We hebben om inspiratie en leiding gebeden. Wij hebben voortdurend een gebed in ons hart dat we het grote vertrouwen dat de Heer in ons stelt en dat u in ons stelt niet zullen beschromen. We hebben gebeden dat het ons gegeven wordt die woorden te spreken die uw geloof en getuigenis zullen sterken, als antwoord op het gebed van hen die luisteren.

We zijn gerustgesteld door het woord van de Heer dat 'hij die predikt [door de Geest] en hij die ontvangt [door de Geest], elkaar begrijpen en beiden worden opgebouwd, en zij verheugen zich te zamen' (LV 50:22).

Honderdvijftig jaar geleden verliet ons volk Nauvoo en begaf zich over de prairies van Iowa. Ik ben er zeker van dat niemand van ons kan bevatten welke offers zij hebben gebracht toen zij hun gerieflijke huizen verlieten om de ontberingen van de wildernis te trotseren op een reis die pas in deze Great Salt Lake Valley eindigde. Hun lijden was onmetelijk. Ze stierven met honderden voor deze zaak waarvan wij deel uitmaken.

Ik was de afgelopen zomer in Palmyra, in Nauvoo en in Council Bluffs (Iowa), dat zij Kanesville hadden genoemd uit respect en liefde voor een trouwe vriend. Ik heb op de plaats gestaan waar het grote kamp was opgeslagen toen zij de Missouri bereikten. Ik heb een paar keer de route gevolgd vanaf de Missouri tot

Het Christusbeeld in het bezoekerscentrum noord op Temple Square in Salt Lake City.

Een conferentiebijeenkomst in de historische Tabernakel.

aan deze vallei. Voor mij is dat altijd een heilige ervaring. Ik ben zo dankbaar voor ons erfgoed. We zullen het volgend jaar op bijzondere wijze herdenken als we de aankomst van onze voorvaders in deze vallei vieren.

Wij leven in een betere tijd. De wrede vervolgingen van voorbije dagen liggen achter ons. Tegenwoordig behandelt men ons over de hele wereld met respect. Dat respect behoren wij altijd waard te zijn. We moeten het verdienen, of het zonder doen. We zullen in deze conferentie meer over dit beginsel horen.

Ik nodig u uit om door de macht van de Geest te luisteren naar de sprekers die

vandaag en morgen zullen toespreken. Als u dat doet dan aarzel ik niet om u te beloven dat u opgebouwd zult worden, uw voornemen om het goede te doen zal sterker worden, u zult oplossingen vinden voor uw problemen en uw behoeften, en u zult de Heer danken voor wat u hebt gehoord.

We zijn een groot gezin geworden dat verspreid over de wereld woont. We spreken verschillende talen. Onze omstandigheden verschillen. Maar in ons hart brandt hetzelfde getuigenis: u en ik weten dat God leeft en dat Hij leiding geeft aan zijn heilige werk. We weten dat Jezus onze Verlosser is, die aan het hoofd staat

van deze kerk die zijn naam draagt. We weten dat Joseph Smith een profeet was en is die aan het hoofd van de bedeling van de volheid der tijden staat. We weten dat het priesterschap op zijn hoofd is hersteld, en dat het in ononderbroken lijn tot ons is gekomen. We weten dat het Boek van Mormon een ware getuige is van de realiteit en goddelijkheid van de Heer Jezus Christus. Ons getuigenis van deze en andere zaken zal worden versterkt, ons geloof zal zich verdiepen nu wij samen deel nemen aan deze grote en heilige bijeenkomst.

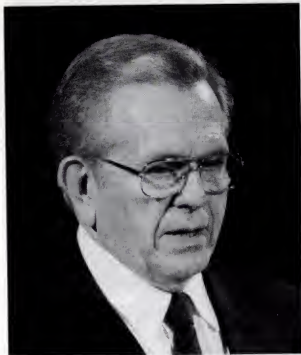
Dat is mijn gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De twaalf apostelen

President Boyd K. Packer

Waarnemend president van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Het kostbaarste wat we te geven hebben is ons getuigenis van de Heer, Jezus Christus.'

In de loop van de organisatie van zijn kerk ging Jezus 'naar het gebergte (...) om te bidden, en Hij bracht de nacht door in het gebed tot God.

'En toen het dag geworden was, riep Hij zijn discipelen tot Zich en koos er twaalf uit, die Hij ook apostelen noemde'.¹ Ze kwamen uit het gewone volk.

Petrus was de eerste die werd geroepen en de Heer zei tegen hem: 'Ik zal u de sleutels geven van het Koninkrijk der hemelen, en wat gij op aarde binden zult, zal gebonden zijn in de hemelen, en wat gij op aarde ontbinden zult, zal ontbonden zijn in de hemelen'.² Dat zelfde heilige gezag is inherent aan de ordening van iedere apostel.

Paulus leerde dat de apostelen en profeten gegeven zijn 'om de heiligen toe te rusten tot dienstbetrouwen, tot opbouw van het lichaam van Christus' en hij zei erbij dat die ambten blijven bestaan 'totdat wij allen de eenheid des geloofs en der volle kennis van de Zoon Gods bereikt hebben'.³

De apostelen verdwenen na verloop van tijd en daarmee de sleutels. Paulus had geprofeteerd dat de mens 'heen en weder geslingerd [zou worden] onder invloed van allerlei wind'.⁴

En dat was zo; in plaats van eenheid

des geloofs, kwamen er verdeeldheid en oneerigheid.

Onder dergelijke omstandigheden wilde de jonge Joseph Smith weten welke kerk de ware was en bij welke hij zich moest aansluiten.

Josephs visioen van de Vader en de Zoon opende deze bedeling. Gevolgd door de herstelling van de volheid van het evangelie van Jezus Christus met dezelfde organisatie die bestond in de vroegchristelijke kerk, gebouwd op het fundament van apostelen en profeten.⁵

Sommigen veronderstellen dat de organisatie de profeet Joseph Smith vanaf het begin in detail bekend is geweest, alsof het ging om het bestek van een gebouw. Maar zo is het niet gegaan. De organisatie kwam stukje bij beetje wanneer de kerkleiders er klaar voor waren en er God naar hadden gevraagd.

Het Melchizedeks priesterschap, het hoogste gezag dat God aan de mens heeft gegeven, werd hersteld door Petrus, Jakobus en Johannes. Door wie, zei de Heer, 'Ik u heb geordend en bevestigd tot apostelen en tot bijzondere getuigen van Mijn naam, en om de sleutels te houden van uw bediening en van dezelfde dingen, die Ik hun heb geopenbaard;

'Aan wie Ik de sleutels van Mijn koninkrijk heb toevertrouwd, en een bedeling van het evangelie voor de laatste dagen'.⁶

Het Eerste Presidium was in 1833 een feit. Twee jaar later, in februari 1835, volgde het Quorum der Twaalf Apostelen. Zo hoort het ook. Het Eerste Presidium was er het eerst en is het hoogst in gezag. En de leden van het presidium kwamen, gewoontegetrouw, uit de gewone lagen van de bevolking.

Met het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf in functie, met de ambten van de Zeventig en de Presiderende Bisschop geopenbaard, heeft de juiste gang van zaken zijn loop gekregen. Maar met dit onderscheid.

Wellicht heeft president J. Reuben Clark het 't welluidenst onder woorden gebracht: 'Sommige algemene autoriteiten [de apostelen] hebben een bijzondere

roeping gekregen; zij bezitten een bijzondere gave; hun is steun verleend als profeet, ziener en openbaarder, wat hun een geestelijke begiftiging geeft in verband met hun prediking aan dit volk. Zij hebben het recht, de macht en de autoriteit om de zin en de wil van God aan zijn volk te verklaren binnen het kader van de algemele macht en autoriteit van de president van de kerk. Andere algemene autoriteiten hebben deze bijzondere geestelijke begiftiging niet gekregen.' De daaruit voortvloeiende beperking 'heeft betrekking op elke andere functionaris en elk ander lid van de kerk, want geen van hen is geestelijk begiftigd als profeet, ziener, en openbaarder'.⁷

'Verder', zei president Clark dat onder de leden van de Twaalf en het Presidium 'alleen de president van de kerk, de presiderende hogepriester, gesteund is als profeet, ziener en openbaarder voor de kerk, en hij alleen heeft het recht om openbaring voor de kerk te ontvangen, nieuw of amenderend, of gezaghebbende interpretaties van de Schriften te geven die bindend zijn voor de kerk, of de bestaande leer van de kerk op enigerlei wijze te veranderen'.⁸

Twintig jaar vroeg en kreeg Joseph kennis van God totdat de gang van zaken zoals we die tegenwoordig kennen, gevestigd was. Elke verbetering van die gang van zaken kwam als gevolg van heersende behoeften en in antwoord op gebed. En dat proces is nu ook van kracht.

'De Twaalf vormen een reizende presiderende hoge raad, om onder aanwijzing van het Presidium der kerk, en in overeenstemming met de hemelse instellingen in de naam des Heren te handelen; om de kerk op te bouwen, en alle aangelegenheden er van onder alle naties te regelen'.⁹

Waar het Eerste Presidium niet kan komen, gaan de Twaalf naar toe 'om de deur van het koninkrijk te ontsluiten in alle plaatsen'.¹⁰ Zij zijn gemachtigd om de wereld in te gaan, want het woord *apostel* betekent 'iemand [die is] gezond'.¹¹

'Gaat daarom', zo zei de Heer, 'en in welke plaats gij ook mijn naam zult verkondigen, zal er voor u een weg tot welslagen worden gebaad, opdat zij mijn woord mogen ontvangen'.¹² En Hij beloofde: 'Wees nederig, en de Here, uw God, zal u aan de hand leiden, en u antwoord geven op uw gebeden'.¹³

De twaalf apostelen 'zijn geroepen (...) [als] bijzondere getuigen van de naam van Christus in de ganse wereld'.¹⁴ Ieder heeft het getuigenis dat Jezus de Christus is. President Joseph Fielding Smith heeft uitgelegd: 'Bij ieder lid van de kerk behooren de indrukken van de Heilige Geest dat Jezus de Zoon van God is, zo diep in

zijn ziel te zijn gegriift dat die niet vergeten kunnen worden.¹⁵

Van Nephi weten we dat 'engelen spreken door de macht van de Heilige Geest'¹⁶ Mormon heeft ons geleerd dat '(...) het ambt hunner bediening is de mensen tot bekering te roepen, en om het werk van de verbonden des Vaders, die Hij met de mensenkinderen heeft gemaakt, te volbrengen en te doen, om (...) de weg te bereiden onder de mensenkinderen.' Verder legde Mormon uit dat de engelen hun bediening volbrengen 'door het verkondigen van Christus' woord aan de uitverkoren vaten des Heren (...) opdat zij van Hem mogen getuigen.'

'En zodoende bereidt de Here God de weg, zodat het overige deel der mensen geloof in Christus moge hebben, opdat de Heilige Geest naar zijn macht woonplaats in hun hart moge hebben; en op deze wijze brengt de Vader de verbonden tot stand, die Hij met de mensenkinderen heeft [gesloten].'¹⁷

'Aan hen die God zal aanwijken en aanstellen om over de kerk te waken'¹⁸ wordt de gave van onderscheid geschonken. *Onderscheiden* betekent 'zien'.

President Harold B. Lee heeft me eens verteld over een gesprek in de tempel met ouderling Charles A. Callis van het Quorum der Twaalf. Broeder Callis merkte in dat gesprek op dat hij de gave van onderscheid een zware last vond. Duidelijk zien wat ons te wachten staat en toch met leden te maken hebben die raad in de wind slaan of die zelfs het getuigenis van de apostelen en profeten verwerpen, brengt veel verdriet.

Niettemin moet 'de verantwoordelijkheid van het kerkbestuur' op onze schouders rusten totdat, volgens het woord van de Heer, 'u anderen aanwijst om u op te volgen'.¹⁹

Hij waarschuwde ons voor enkelen in de kerk 'die hebben bevoerd mijn naam te kennen en Mij niet hebben gekend, en godslasterlijke taal tegen Mij in mijn huis hebben geuit'.²⁰

'Uw stem', zo gebood de Heer de Twaalf, 'zal een bestraffing voor de overtreders zijn; en laat op uw bestraffing de tong van de lasteraar zijn verdorven werk eindigen'.²¹

Enkele lieden binnen de kerk berispen hun leiders in de wijken, in de ringen en in de kerk openlijk of, misschien erger, in het duister van de anonimiteit, en proberen hen, om met Jesaja te spreken, 'om een woord schuldig [te] verklaren'.²² Tot diegenen heeft de Heer gezegd: 'Vervloekt zijn allen, die hun hiel tegen mijn gezalfden opheffen, en roepen, dat zij hebben gezondigd, wanneer zij niet (...)

hebben gezondigd, zegt de Here, doch hebben gedaan, hetgeen goed in mijn ogen was, en hetgeen Ik hun had geboden.

Maar zij, die overtreding roepen, doen het, omdat zij zelf de dienaren der zonde en de kinderen der ongehoorzaamheid zijn.

(...) omdat zijn mijn kleinen hebben geërgerd, zullen zij van de verordeningen van mijn huis worden uitgesloten.

'Hun kerk zal niet vol zijn, hun huizen en hun schuren zullen vergaan, en zij zelf zullen worden veracht door hen, die hen vleiden.

'Zij, noch hun afstammelingen na hen van geslacht op geslacht zullen recht op het priesterschap hebben.'²³

Die vreselijke straf zal niet van toepassing zijn op hen die het evangelie zo goed mogelijk proberen na te leven en hun leiders steunen. Noch hoeft zij van toepassing te zijn op hen die zich in het verleden schuldig hebben gemaakt aan onverschilligheid of zelfs verzet, als zij zich bekeren, hun overtredingen belijden en die verzaken.²⁴

Onlangs herinnerde president Hinckley de algemene autoriteiten eraan dat wij, hoewel geroepen uit de gewone laag van de bevolking, wel een heilige roeping hebben. Wij vinden troost in de woorden aan de oorspronkelijke Twaalf: 'Niet gij hebt Mij, maar Ik heb u uitgekozen en u aangewezen.'²⁵

Terwijl ieder zich van zijn beperkingen bewust is, is er kracht in eendracht. Nooit te voren in de geschiedenis van de kerk hebben het Eerste Presidium en de Twaalf zich meer één gevoeld.

Elke week komen we samen in de tempel. We beginnen de vergadering gekniel in gebed en eindigen met gebed. Elk gebed wordt uitgesproken in een geest van onderworpenheid en gehoorzaamheid aan Hem die ons geroepen heeft en wiens dienaren en getuigen wij zijn.

De Heer eist dat 'ieder besluit, dat door één van deze raden wordt genomen, (...) door eenparige stemming tot stand komt[!], en dat 'de besluiten van deze raden (...) moeten worden genomen in alle gerechtigheid, heiligheid, nederigheid des harten, zachtmoedigheid en lankmoedigheid en in geloof, deugd, kennis, matigheid, geduld, godsvrucht, broederlijke liefde en naastenliefde'.²⁶ Hier streven wij oprecht naar.

We weten dat de macht van het priesterschap dragen 'te zamen met allen, die te eniger tijd sedert het begin der schepping een bedeling hebben ontvangen'.²⁷ We denken aan hen die ons zijn voorgegaan in deze heilige ambten en soms voelen we hun aanwezigheid.

Op ons rust dat wat de Heer gezegd heeft over hen die deze heilige roepingen bekleden: '(...) wat zij ook zullen spreken, wanneer zij door de Heilige Geest worden gedreven, zal Schrift zijn, die wil des Heren, de zin des Heren, het woord des Heren, de stem des Heren, en de kracht Gods tot zaligheid'.²⁸

In een hele moeilijke periode gaf de Heer een waarschuwing die volgens mij de strengste is in heel de Schrift. Zij had te maken met de bouw van de Nauvoo-tempel. De heiligen wisten uit ervaring dat ermeer verder gaan zware vervolging tot gevolg zou hebben; daarom stelden ze de bouw uit. De Heer gaf ze meer tijd en zei hun: '(...) indien gij na deze bepaalde tijd deze dingen niet doet, zult gij als een kerk, met uw doden, worden verworpen, zegt de Here, uw God'.²⁹

Maar de geweldige belofte in die openbaring wordt vaak over het hoofd gezien: 'Indien mijn volk zal luisteren naar mijn stem en naar de stem van mijn dienstknechten, die Ik heb aangewezen om mijn volk te leiden, zie, voorwaar zeg Ik u, dan zal het niet uit zijn plaats worden bewogen'.³⁰

Vergeet deze belofte niet; houdt u eraan vast. Het kan een grote troost zijn voor hen die hun gezin bijeen proberen te houden in een samenleving die daar in toenemende mate onverschillig tegenover staat en zelfs vijandig tegenover de normen die van wezenlijk belang zijn voor een gelukkig gezin.

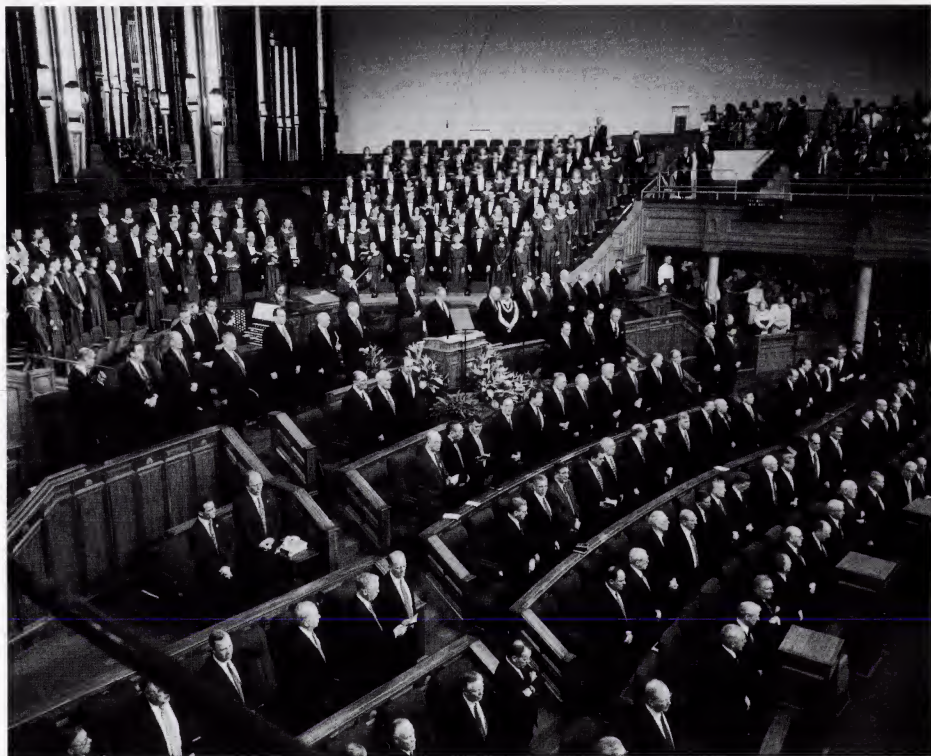
De belofte is een herformulering van wat de Heer de schare heeft gezegd: '(...) gezegend zij gij, indien gij acht zult geven op de woorden van deze Twaalf, die Ik uit u lieden heb gekozen om het woord onder u te bedienen, en uw dienaars te zijn'.³¹

Ik herhaal de belofte, dat zij die naar de stem van deze mannen luisteren, die de Heer heeft aangewezen, 'niet uit [hun] plaats [zullen] worden bewogen'.³²

Maar op deze belofte volgde een waarschuwing: 'Doch indien zij niet naar Mijn stem zullen luisteren, noch naar de stem van deze mannen, die Ik heb aangewezen, zullen zij niet worden gezegend'.³³

Het kostbaarste wat we te geven hebben is ons getuigenis van de Heer, Jezus Christus.

Ik verklaar tot u dat de veertien mannen die net als ik geordend zijn, waarlijk apostel zijn. En daarmee zeg ik niets meer dan de Heer geleerd heeft, niets meer dan geopenbaard kan worden aan iemand die met een oprecht hart en eerlijke bedoeling streeft naar een bevestiging van de Geest.

De algemene autoriteiten, het Mormon Youth Chorus en de aanwezigen zingen samen een lofzang in de zaterdagmorgenbijeenkomst.

Die mannen zijn ware dienstknechten van de Heer; sla acht op hun raad. Dat geldt evenzeer voor de Zeventig, die als bijzondere getuigen een apostolische verantwoording hebben, en voor de Presiderende Bisschop, allen mannen Gods. En evenzeer voor de broeders en zusters overal ter wereld die geroepen zijn om leiding te geven, die die kennis, kostbaarder dan wat ook, verkregen hebben.

Er zijn grenzen aan wat de Geest ons toestaat te zeggen.³⁴ Daarom sluit ik met mijn getuigenis, mijn bijzondere getuigenis, dat Jezus de Christus is. Dat Hij door middel van een profeet-president 'de enige ware en levende kerk op de ganse aardbodem'³⁵ presideert. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

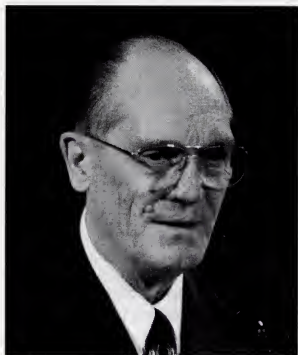
NOTEN

1. Lucas 6:12-13.
2. Matteüs 16:19.
3. Efeziërs 4:12-13.
4. Efeziërs 4:14.
5. Zie Geloofsartikelen 1:6; Efeziërs 2:20.
6. Leer en Verbonden 27:12-13.
7. J. Reuben Clark jr., 'When Are the Writings or Sermons of Church Leaders Entitled to the Claim of Being Scripture?' *Church News*, 31 juli 1954, blz. 9-10.
8. *Church News*, 31 juli 1954, blz. 10.
9. LV 107:33.
10. LV 112:17; zie ook LV 107:35; 124:128.
11. Zie Bible Dictionary, 'Apostle'.
12. LV 112:19.
13. LV 112:10.
14. LV 107:23.
15. Joseph Fielding Smith, 'The Twelve Apostles', een niet gepubliceerde toespraak aan seminarie- en instituutspersoneel, 18 juni 1958, blz. 6.
16. 2 Nephi 32:3.
17. Moroni 7:31-32.
18. LV 46:27.
19. Conceptverklaring van de Twaalf Apostelen, verslag van de vergadering van de Twaalf, maart 1844, afdeling kerkgeschiedenis).
20. LV 112:26.
21. LV 112:9.
22. Jesaja 29:21; zie ook 2 Nephi 27:32.
23. LV 121:16-17, 19-21.
24. Zie LV 58:43.
25. Johannes 15:16.
26. LV 107:27, 30.
27. LV 112:31.
28. LV 68:4.
29. LV 124:32.
30. LV 124:45.
31. 3 Nephi 12:1.
32. LV 124:45.
33. LV 124:46.
34. Zie Alma 12:9.
35. LV 1:30.

De geest van profetie

Ouderling L. Aldin Porter
van het Presidium der Zeventig

'[Een] getuigenis is in de meeste gevallen het middel waardoor God waarheid aan de mens openbaart. Het is geen nieuw of vreemd fenomeen, maar is zo oud als de mensheid zelf.'

176 jaar geleden vond er een gebeurtenis plaats die de basis vormt voor de herstelling van het evangelie in deze tijd. Naar mijn mening is het de belangrijkste gebeurtenis die in deze wereld plaatsvond sinds de Zoon van God uit het graf herrees. Ik heb het over het visioen aan de profeet Joseph Smith. Ik zal zijn eigen woorden voorlezen:

'Het was op de morgen van een mooie, heldere dag, vroeg in het voorjaar van 1820. Het was de eerste maal in mijn leven, dat ik zo'n poging deed, want in al mijn bekommernissen was ik er nog nooit toe gekomen hardop te bidden.

'Toen ik mij afgezonderd had op de plaats waar ik heen wilde gaan en om mij heen had gezien, en ik alleen was, ben ik neergeknield en begonnen de verlangens van mijn hart tot God op te zenden.'

Dan beschrijft hij hoe hij een kort moment overvallen werd door een intense geestelijke beklemming, waaruit hij leerde dat de krachten van het kwaad echt en sterk waren.

Dan gaat hij verder:

'Ik [zag] recht boven mijn hoofd een kolom van licht, sterker glanzend dan de zon, die geleidelijk neerdaalde tot ze op mij viel.

'Niet zodra verscheen dit licht, of ik voelde mij bevrijd van de vijand die mij gekluisterd hield. Toen het licht op mij rustte, zag ik twee Personen boven mij in de lucht staan. Wier glans en heerlijkheid alle beschrijving te boven gaan. Een Hunner sprak tot mij, mij bij de naam noemde, en zei, op de Ander wijzend: Deze is Mijn geliefde Zoon - hoor Hem!'¹

Die ene gebeurtenis veranderde de toekomst van de wereld. De verschijning van de Vader en de Zoon aan deze jonge profeet luidde de bedeling van de volheid der tijden in. Zij liet zien hoeveel God van zijn kinderen houdt en veranderde de wereld voorgoed.

Hoe kan iemand zeker weten dat Joseph Smith de Vader en de Zoon inderdaad gezien heeft en met hen heeft gesproken? Hoe kom je erachter dat onze stoumoedige bewering dat God vandaag de dag

bij monde van zijn profeten tot de wereld spreekt, waar is? God heeft een manier gegeven.

Over de grootse heerlijkheid van dat eerste visioen heeft president Gordon B. Hinckley gezegd:

'Er is veel geschreven, en er zal veel geschreven worden om het weg te redeneren. Het begrensde verstand kan het niet begrijpen. Maar het getuigenis van de Heilige Geest, dat sinds het gebeurde door ontelbare aantallen mensen is ervaren, geeft de zekerheid dat het waar is, dat het gebeurde zoals Joseph Smith gezegd heeft, dat het even werkelijk was als de zonsopgang in Palmyra, dat het een onmisbare hoeksteen is zonder dewelke de kerk niet "goed ineenluitend" zou kunnen zijn.'²

Ik herhaal: de Heilige Geest getuigt dat het waar is. Dat getuigenis is in de meeste gevallen het middel waardoor God waarheid aan de mens openbaart. Het is geen nieuw of vreemd fenomeen, maar is zo oud als de mensheid zelf. De Schriften staan vol met voorbeelden van communicatie tussen God en de mens. Door openbaring ontvingen Adam en Henoch en Noach en Abraham en Mozes en alle trouwe heiligen der laatste dagen kennis van heilige zaken.

Lang geleden heeft de profeet Nephi zijn volk dit beginsel als volgt onderwezen:

'Nu kan ik, Nephi, niet alles schrijven, wat onder mijn volk werd geleerd;

want ik ben in het schrijven niet zo bekwaam als in het spreken; want wanneer iemand spreekt door de macht van de Heilige Geest, voert de macht van de Heilige Geest het tot het hart der mensenkinderen.

'Doch ziet, er zijn velen, die hun hart tegen de Heilige Geest verstokken, zodat daarin voor Deze geen plaats is. Daarom verwerpen zij veel van het geschrevene, en achten het als niets.'³

De Heilige Geest richt zich niet tot mensen die hoogmoedig, verstokt, lui of twijfelmoedig zijn. Een diep verlangen naar waarheid en geloof in de Heer Jezus Christus maakt een mens ontvankelijk voor geestelijke zaken.

De Heer Jezus Christus leidt zijn werk op aarde door middel van openbaring door de Heilige Geest. De kracht van deze openbarende Geest drijft en motiveert een leger van meer dan 51.000 zendelingen die het evangelie naar de vier uthoeken van de aarde brengen.

Als ze slagen in hun werk, dan is dat vanwege het getuigenis dat ze geven, een getuigenis dat door de macht van de Heilige Geest vergezeld en bevestigd wordt.

De Heer beschrijft zijn vertegenwoordigers als zwak, ongeleerd en veracht. Maar Hij belooft dat ze door hun inspanningen 'de natïën door de macht van [zijn] Geest [zullen] kastijden.'⁴

Toen president Hinckley vorig najaar uit het Verenigd Koninkrijk terugkwam, vertelde hij over een interview met een verslaggever van de BBC Radio. De verslaggever vroeg president Hinckley: 'Hoe kunt u verwachten dat de mensen naar die onervaren jongeren luisteren?' President Hinckley bleef even stilstaan bij dat onervaren, jong en weinig geraffineerd. Toen zei hij tegen de verslaggever: 'De mensen ontvangen ze en luisteren naar ze. Ze zijn verfrissend. Ze zijn opgewekt, ze zijn alert, ze zijn (...) rein.'⁵

En daarna tijdens de priesterschapsbijeenkomst van de afgelopen aprilconferentie zei hij over de zendelingen:

'Ze zijn een wonder. Ze spreken uit het hart, vol overtuiging. Elk is een ambassadeur van de Heer Jezus Christus. Hun kracht ligt niet in hun kennis van wereldse dingen. Hun kracht ligt in geloof, gebed en nederigheid.'⁶

Jezus' gebod om het evangelie aan alle natïën te prediken wordt vervuld door dienstknechten van God die over de hele wereld hun nederige getuigenis geven. En de Heer ziet hun offers en getuigt door openbaring van hun woorden.

Een paar jaar geleden mocht ik als juniorcollega ouderling LeGrand Richards naar een ringconferentie vergezelen; onder inspiratie van de Geest had hij een nieuw ringpresidium geroepen. Toen we naar huis reden, was hij in gedachten verzonken. Na een lange stilte vroeg ik of er iets was dat hij me wilde leren. Zachtjes zei hij: 'Er zijn er te veel in de kerk die de geest van profetie en openbaring verloochenen.' Dat was het – hij zei er verder niets over. Toen ik terugdacht aan het roepen van een nieuwe ringpresident die bewuste dag, snapte ik dat deze kerk zonder de geest van profetie en openbaring nog geen dag zou kunnen functioneren.

We leven in een tijd van afnemend geloof en toenemend scepticisme over heilige dingen. Deze tijd doet me denken aan de periode kort voor het bezoek van de heren Heiland aan dit continent. Dat waren donkere tijden.

Mormon beschrijft de kern van het probleem van de Nephitische samenleving als hij zegt: '[Het was] wegens hun hooghartigheid, hun buitengewone rijkdom, ja, wegens hun verdrukken der armen, en door de hongerigen voedsel en de naakten kleding te onthouden, en hun nederige broeders op de wang te slaan, en te spotten met alles, wat heilig was, en de geest der profetie en der openbaring te verloochenen.'⁷

Mormon gaat verder:

'En ten gevolge van hun kwaad begon de kerk achteruit te gaan; en zij begonnen de geest der profetie en de geest der openbaring te verloochenen, en de oordelen Gods staarden hen nu aan.'⁸

Wij verkondigen onverschrokken dat de geest van openbaring op de huidige profeten, zieners en openbaarders van God rust.

President Spencer W. Kimball heeft vanaf dit spreekgestoelte getuigd:

'Ik zeg in diepe nederigheid, maar ook met de kracht van een brandend getuigenis in mijn ziel dat de communicatielijn intact is vanaf de profeet van de herstelling tot onze huidige profeet, dat er een

Leden van de Zeventig, voorste rij, vlnr: de ouderlingen Hugh W. Pimock en Rex D. Pinegar. Achterste rij, vlnr: de ouderlingen Alexander B. Morrison, Joseph C. Muren (tijdens de conferentie eervol ontheven) en V. Dallas Merrell.

voortzetting van gezag is, en dat het schitterende en doordringende licht blijft schijnen. Het stengeluid van de Heer is een continue melodie en een donderende oproep.⁹

Als de aangewezen dienstknechten van deze kerk onder de invloed van de Heilige Geest als ambassadeur van Jezus Christus spreken, worden hun woorden door de macht van de Geest gevoerd tot hen die onvatbaar voor openbaring zijn.

Als dat getuigenis met hemelse kracht tot iemand komt, dan begrijpt hij of zij dat deze altijd gepaard gaat met opoffering. Een getuigenis van deze heilige zaken gaat immer hand in hand met het brengen van offers. Na verloop van tijd gaat men begrijpen waarom dat zo moet zijn, en dankbaarheid voelen dat het zo is.

De belangrijkste kennis die we in dit leven opdoen is die welke we door openbaring van de Heilige Geest krijgen. Daarmee zeg ik niets ten nadele van de informatie die in de talloze studierichtingen beschikbaar is. Maar die kennis, afzonderlijk of bij elkaar genomen, evenaart niet het belang van een door de Geest ontvangen eigen getuigenis van heilige zaken. Dat getuigenis brengt licht en zekerheid en rust.

Ik verhef mijn stem en verkondig nogmaals dat Joseph Smith de Vader en de Zoon heeft gezien. Deze zekere kennis is niet afhankelijk van andere mensen, want deze overtuiging is, zoals beloofd, door de Heilige Geest tot mij gekomen.

Het koninkrijk van God blijft voortgaan; bij de toegewijde zendingen en leden leeft een door de Heilige Geest bevestigde overtuiging dat Joseph onze Vader en zijn Zoon Jezus Christus heeft gezien. Dat koninkrijk gaat voorwaarts, gedreven door de zekerheid in het hart van ieder getrouw lid dat zij die ons leiden dat met de geest van profetie en openbaring doen. We mogen deze kostbare gave nooit verliezen. We moeten elke prijs van geloof en gehoorzaamheid betalen die het behoud van deze grote geest eist.

In de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. Joseph Smith – Geschiedenis 1:14–17.
2. *De Ster*, verslag oktoberconferentie 1984, blz. 45.
3. 2 Nephi 33:1–2.
4. Leer en Verbonden 35:13.
5. *De Ster*, januari 1996, blz. 45.
6. *De Ster*, januari 1996, blz. 45.
7. Helaman 4:12.
8. Helaman 4:23.
9. *Ensign*, mei 1977, blz. 78.

Het klaslokaal – een effectieve plek voor gestadige groei

Virginia H. Pearce

Eerste raadgeefster in het algemeen presidium jongevrouwen

'Het doel van de leerkracht omvat (...) de Geest uit te nodigen en (...) het de cursist optimaal mogelijk [te] maken de waarheid (...) te ontdekken en vervolgens gemotiveerd te zijn om die toe te passen.'

Eenkele maanden geleden heeft mijn man een van onze dierbare vriendinnen gedoopt. Tijdens de dienst liet ik mijn gedachten gaan over de jaren van voorbereiding op deze unieke gebeurtenis: de zorgvuldig onderwezen beginselen, trouw nageleefd en rustig aanvaard; de erkenning van Gods hand in haar leven; de zoete bevestiging van de Geest bij het doen van moeilijke, maar juiste, keuzen. Ik dacht terug aan het verleden, verheugde mij over het heden, en ging onwillekeurig vooruitlopen op de toekomst. Ik hoopte van harte dat deze fijne vrouw de rest van haar leven actief verbonden zou blijven met De kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, dat zij ermee door zou gaan het evangelie te bestuderen, het na te leven en alle zegeningen ervan te ervaren.

Bij het nadenken over de hoop die ik toen koesterde, moet ik vanochtend ook aan de 375 469¹ anderen denken die vorig jaar zijn gedoopt. En dan denk ik aan

ons allemaal, de ruwweg negen miljoen die op enig moment in het verleden in de wateren des doops zijn afgedaald. Hoewel elke bekeringsgeschiedenis op zichzelf staat, is ieder van ons tot die verordeningen gekomen nadat we waren onderwezen in de ware leringen van het koninkrijk, nadat we de Geest hadden gevoeld, hadden begrepen hoe die leringen op ons leven van toepassing waren, en nadat we de bereidheid hadden getoond altijd zo goed mogelijk naar die waarheden te leven.

Het is niet prettig de mogelijkheid te overwegen, of zelfs de waarschijnlijkheid, dat niet allen zich zullen 'vastklampen aan de kerk en haar beginselen naleven'.² Velen zullen vertrekken om nooit meer terug te keren naar deze gelukkige kring. Sommigen onder ons zullen enige tijd weggaan en vervolgens de weg terug vinden met grotere dankbaarheid voor hun betrokkenheid bij het koninkrijk van God op aarde. Het is nu eenmaal een feit dat wij dagelijks het gevaar lopen naar de inactiviteit af te drijven, of er zelfs op af te stevenen.

Maar wij hebben zoveel dingen gekregen om actief te kunnen blijven in de kerk. Vanochtend wil ik 't over één daarvan hebben: het hele gewone klaslokaal in de kerk, dat een effectieve plek is voor gestadige groei in het evangelie.

De lessen van de zondagsschool, de priesterschap, de zustershulpvereniging, de jongevrouwen, het jeugdwerk, het seminarie en het instituut kunnen gegeven worden in ingewijde gebouwen, onder een boom of bij iemand thuis. Maar iedere klas maakt deel uit van een plan voor levenslang evangelie-onderwijs. Wij mogen grote verwachtingen koesteren wat de uitwerking van die uren onderwijs betreft! De klassen in de kerk zijn een plek waar wij herhaaldelijk juist

die dingen kunnen ervaren die ons tot de doop hebben gebracht; waar wij leerstellingen leren en het bevestigende getuigenis van hun waarheid ontvangen; waar wij gaan begrijpen hoe de leer in ons dagelijks leven moet worden toegepast en de uitdaging aannemen om ons gedrag dienovereenkomstig te veranderen.

Het leerplan dat centraal staat in alle klassen in de kerk is de Schriften³ – die bevatten de onveranderlijke leerstellingen van het koninkrijk Gods. Dat zijn de waarheden die ons tot de kerk hebben gebracht. Als we ze niet steeds leren, zullen wij er misschien niet blijven. '(...) gij [moet] elkander de leer van het koninkrijk (...) onderwijzen (...) opdat gij in alle dingen moedigt zijn voorbereid (...)'⁴

President Boyd K. Packer heeft eens gezegd: 'Ware leer die begrepen is, voert tot veranderingen in houding en gedrag.'⁵ (De Ster, januari 1987, blz. 15). Hoe weten we welk onderdeel van de leer wij iedere week moeten onderwijzen? Dat wordt vermeld bij het doel van de les. Maar hoe leren wij de leer zo begrijpen dat het ons gedrag zal veranderen?

Om werkelijk te begrijpen, moeten we zien hoe de leer wordt toegepast. In de lesboeken staan verhalen, voorbeelden, activiteiten en spelletjes die ons de leer helpen te begrijpen in het kader van het werkelijke leven.

Omdat het dagelijkse leven van de mensen in de 160 landen waar wij georganiseerde klassen hebben, zo verschillend is, kunnen de verhalen en voorbeelden in de lesboeken weleens verwarrend zijn voor de cursisten. Leerkrachten mogen de les

na gebed aanpassen als zij er maar voor zorgen dat de vervangende leerzame activiteit werkelijk de leer weerspiegelt.

Het doel van de leerkracht omvat meer dan een lezing over waarheid geven. Hun doel is de Geest uit te nodigen en technieken te gebruiken die het de cursist optimaal mogelijk zal maken de waarheid voor zichzelf te ontdekken en vervolgens gemotiveerd te zijn om die toe te passen. Hoewel sommige mensen een geboren leerkracht lijken te zijn, kan vaardigheid in het lesgeven wel worden aangeleerd. Waar kunt u als leerkracht heen om die vaardigheid te verbeteren? Misschien kunt u bij anderen gaan kijken? Of u kunt een goede leerkracht vragen bij u te komen kijken en verbeteringen voor te stellen. Denk eens aan het jeugdwerkpresidium als u leerkracht in het jeugdwerk bent, of uw zondagsschoolpresidium als u lesgeeft in de zondagsschool. En de coördinator lerarenopleiding van de wijk zal u allerlei hulpmiddelen aanreiken.⁶ We staan er in deze kerk niet alleen voor. Er is hulp aan alle kanten. Wij kunnen er moedig en gebedvol naar streven nieuwe technieken te leren en toe te passen.

Ik heb eens een onvergetelijk gesprek gehad met een jongeman. Zijn verhaal over activiteit in de kerk, volledige inactiviteit en zijn terugkeer tot een actief kerkleven omvatte de beschrijving van twee klaslokalen. Toen ik een jaar of vijftien was,⁷ vertelde hij, 'begon ik talloze vragen over de kerk te hebben. Ik dacht dat er in de kerk wel gelegenheid zou zijn om over mijn vragen te praten, maar dat

pakte anders uit. In de priesterschapsvergadering leek het wel alsof er alleen over de wedstrijd van de avond tevoren werd gepraat. De zondagsschool idem dito, met hooguit een lesje in de laatste vijf minuten, waarbij de leerkracht vragen stelde en de cursisten het juiste antwoord uit het lesboek probeerden te raden.' Er kwamen nog andere dingen bij: te laat thuis zijn op de zaterdagavond; een ander, vroeger, vergaderschema; en weldra ging de jongeman niet meer naar de kerk. Er ging een aantal jaren voorbij eer hij de kerk weer bezocht. Maar nu glansden zijn ogen bij zijn relaas over zijn zondagsschoolklas. 'Qua uiterlijk stond er een weinig imposante leraar voor de klas, maar hij was zo enthousiast over de leerstof! Hij benutte iedere seconde en stelde belangrijke vragen. Alle cursisten hadden hun Schriften bij zich. Ze zochten de verzen op, wisselden ideeën uit en luisterden naar elkaar. Ze bespraken problemen die ze op school tegenkwamen en hoe die verband hielden met de les. Het was duidelijk dat de cursisten allemaal verschillend waren, maar ze hadden één ongelofelijk ding gemeen: ze waren allemaal geïnteresseerd in het evangelie. Binnen vijf minuten wist ik dat dit een goede plek voor mij was.'

Wat een verschil tussen die twee ervaringen! Kunt u zich een voorstelling maken van honderdduizenden klaslokalen iedere zondag, met een leerkracht die begrijpt dat 'het de cursist is die moet leren. Daarom moet de cursist aan het leren worden gezet. Als de leerkracht het voetlicht opzoekt, de show steelt, voortdurend aan het woord is, en anderszins de activiteit overheerst, is het zeker dat hij het leerproces van de cursist belemmert.'⁷

Een bedreven leerkracht denkt niet, 'Wat zal ik vandaag eens brengen?' Hij vraagt zich af, 'Wat zal ik mijn cursisten vandaag eens laten doen?' Niet, 'Wat zal ik ze vandaag leren?', maar, 'Hoe kan ik mijn cursisten laten ontdekken wat ze moeten weten?''⁸ De bedreven leerkracht wil niet dat de cursisten er na de les over spreken hoe geweldig de leerkracht is. Hij wil dat ze erover spreken hoe geweldig het evangelie is!

Het leerproces lukt het best in een vertrouwde, veilige sfeer. Dat houdt in dat ieders vragen en bijdragen worden gerespecteerd. Wanneer we ons veilig voelen en opgenomen in de groep, kunnen we vragen stellen die ons begrip van het evangelie zullen vergroten. Wij kunnen onze inzichten en ons geloof uitden, waardoor anderen wellicht geholpen worden.⁹ We kunnen zonder gêne de plank wel eens mislaan bij onze inspanningen de geleerde lessen toe te passen. Wanneer

wij, daarentegen, het gevoel hebben onszelf te moeten beschermen of verdedigen, of rechtschapener te lijken dan we eigenlijk zijn, wordt onze energie averechts gebruikt, zodat ons eigen en anderms leren ernstig beperkt wordt. De handhaving van de vertrouwde, veilige sfeer is de gedeelde verantwoordelijkheid van de leerkracht en de cursisten.

Ik heb zuster Janette Beckham, algemeen president jongevrouwen, heel eenvoudig horen spreken over lesgeven. Zij zegt: 'Het is de taak van de leerkracht de les in te leiden en de basis te leggen. Het middengedeelte is bestemd voor de cursisten die streven naar begrip en toepassing. Dan is het zaak dat de leerkracht let op de tijd, want de laatste paar minuten van de klas zijn voor haar. Zij moet het geleerde beginsel verduidelijken en samenvatten zodat niemand de klas verlaat zonder een helder begrip van de boodschap. Daarna kan zij haar persoonlijke getuigenis geven van het besproken beginsel.'¹⁰

Tot slot wil ik u meevoeren naar een klas voor de jongevrouwen van 12 en 13 jaar. Luister hoe de meisjes de leer ontdekken. Let op de ervaring die de leerkracht hun verschaft zodat zij het verband kunnen leggen tussen de leer en hun eigen leven. Wees u bewust van het getuigenis van de Geest dat ermee gepaard gaat.

Onze leerkracht schuift haar stoel wat dichterbij de meisjes, die in een halve kring voor haar zitten. 'Er wacht een gast buiten,' zo begint zij haar les. 'Het is zuster Jonas, die bereid is ons haar baby'tje te laten zien en ons te vertellen hoe zij het vindt om moeder te zijn. Ik wil jullie vragen niet alleen op het nieuwe kindje te letten, maar ook op de moeder. Let erop hoe zij met de baby omgaat, wat ze doet en wat ze zegt. Naderhand zullen we over haar bezoek praten.'

Zuster Jonas komt binnen en neemt zo'n 7 à 8 minuten de tijd om over de baby te spreken en vragen te beantwoorden. De meisjes bedanken haar en zij verlaat het klaslokaal.

'Wat een schatje, hè, die baby!' voegt onze leerkracht toe aan de verrukte kreten van de klas. 'Maar wat hebben jullie opgemerkt wat de moeder betreft?'

Antwoord een: 'Ze was gelukkig.' Nog een antwoord: 'Ze wiegde steeds heen en weer.' Nog een paar antwoorden, en dan begint Kaatje aarzeland: 'Ze praatte - ummm - heel rustig.'

'Kun je daar meer over zeggen?' moedigt de leerkracht aan.

'Nou, haar stem deed me denken aan mijn moeders stem toen ze ons verleden jaar vanuit het ziekenhuis belde om te

vertellen dat we er een nieuw zusje bij hadden.'

De leerkracht wendt zich tot de andere meisjes: 'Wat vinden jullie? Is haar stem iemand anders soms opgevalen?'

De meisjes worden ernstiger en antwoorden met woorden zoals eerbied, hemel en liefde.

'Ik meen het te begrijpen,' zegt de leerkracht. 'Die woorden schieten ons te binnen omdat we een grote gave van onze hemelse Vader herkennen. Hij houdt van ons en heeft zoveel vertrouwen in ons dat Hij bereid is zijn scheppingsmacht met ons te delen. Dat vertrouwen roept zo'n dankbaarheid en eerbied bij ons op. Het moederschap is een *goddelijke* taak.'

Na die duidelijke uiteenzetting van de leer en haar getuigenis, gaat de leerkracht verder met een activiteit waarbij de meisjes eigenschappen van hun eigen moeder noemen, waaruit haar begrip blijkt van haar goddelijke taak als moeder. 'Zouden jullie je nu al willen voorbereiden op het moederschap door je te oefenen in een van die deugden de komende week, zoals geduldiger, aardiger of positiever zijn?'

Ieder meisje vertelt over haar keus. Onze leerkracht geeft haar getuigenis. Er wordt een slotgeding uitgesproken.

Een eenvoudige les. Geen opzienbarende verhalen. Geen superleeringen, alleen meisjes die bereid zijn om deel te nemen. Geen buitengewoon begaafde lerares. Alleen maar entje die zich gebedvol voorbereiden en technieken gebruikt waarmee zij het de klas mogelijk kan maken om ware leer te begrijpen en toe te passen.

Ik heb onze pasgedoopte vriendin verleden week opgebeld om te vragen hoe de zaken ervoor stonden. Haar reactie was enthousiast: 'Mijn man en ik zijn geroepen om 15- en 16-jarige jongelui les te geven, en ik leer zoveel!' Ik voelde me gerustgesteld en even enthousiast. Geen betere plek dan een klaslokaal - voor haar en voor ieder van ons!

President Hinckley spoort ons als volgt aan: 'Wij staan er samen voor, u en ik, en wij hebben een groot werk te verrichten. Iedere leerkracht kan morgen een betere leerkracht zijn dan vandaag.'¹¹ Ik zou eraan willen toevoegen: 'Iedere leerling kan morgen een betere leerling zijn dan vandaag. En ieder klaslokaal kan een beter klaslokaal zijn.'

Ik bid dat wij elkaar steeds zullen vasthouden door middel van doeltreffende lessen. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. Statistisch rapport 1995, *De Ster*, juli 1996, blz. 21.

2. Hinckley, Gordon B., *Church News*, 3 augustus 1996, blz. 2.
3. *Instructies voor leid(st)ers van priesterschaps- en hulporganisaties over het leerplan*, blz. 1.
4. LV 88:77, 78, 80.
5. Packer, Boyd K., *De Ster*, januari 1987, blz. 15.
6. *Zie Onderwijzen - geen grotere roeping; Instructies voor leid(st)ers van priesterschaps- en hulporganisaties over de lerarenopleiding*, 35028 120, (1993); *Teach One Another* (video, 1990).
7. *Evangelie-onderricht: Handboek voor leerkrachten en leiders van CES*, blz. 14.
8. Idem, blz. 13.
9. *Zie Romeinen 1:12*.
10. Beckham, Janette H., niet-gepubliceerde toespraak.
11. 'Wij staan er samen voor, u en ik, en wij hebben een groot werk te verrichten. Iedere leerkracht kan morgen een betere leerkracht zijn dan vandaag, iedere functionaris kan een betere functionaris zijn dan hij of zij nu is. Iedere vader kan een betere vader zijn, iedere moeder kan een betere moeder zijn, iedere echtgenoot een betere echtgenoot, iedere echtgenote een betere echtgenote, ieder kind een beter kind. We zijn op het pad dat naar de onsterfelijkheid en het eeuwige leven leidt en vandaag maakt daar deel van uit.' (Gordon B. Hinckley, *Church News*, 4 november 1995, blz. 2.)

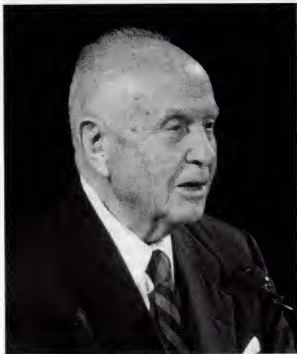
Aanvullende verwijzingen: 1 Tesselaniconen 5:11; Jakob 1:19; Alma 1:26; 29:8; LV 42:12; 43:8; 50:22; 88:122.

De profeten zijn geïnspireerd

Ouderling David B. Haight
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Ik weet dat het werk wat wij doen het evangelie van onze Heiland, onze Heer Jezus Christus, is, zoals Hij dat leerde toen Hij op aarde was.'

Ik vind het een eer om hier te mogen zijn, om deel uit te maken van deze geweldige conferentie. Ik ben blij dat het Eerste Presidium me weer in het programma heeft opgenomen. Naarmate we ouder worden, krijgen we te maken met beperkingen. Ik heb die ook, en soms kunnen we daar een beetje omheen werken. Als je gezichtsvermogen een beetje achteruit gaat, is het mijn ervaring dat we dat kunnen compenseren door iets anders te doen en die zwakheid te omzeilen door misschien anderen te sterken. Hoe het ook zij, ik wil dat u van mijn liefde voor het evangelie weet en voor mijn kennis van de waarheid.

We hebben als tussenslied een geweldige lofzang gezongen, 'O volheid van zegen', geschreven door W. W. Phelps (lofzang 3). Het lied werd geschreven na een incident in Independence (Missouri), waar broeder Phelps de redacteur van een kleine krant was. Hij had een drukpers, en de mensen die niets ophadden met de kerk vonden dat die maar moest verdwijnen. De bende brak in, stak het gebouw in brand en vernietigde de drukpers. Na deze daad staken ze tweehonderd huizen van de heiligen in brand om hun ongenoegen tot uitdrukking te brengen. In die verwijfeling schreef W. W. Phelps deze

woorden neer: 'O volheid van zegen, de dag der bevrijding van zondige afval van 't goddelijk woord!', woorden die de mensen hoop en bemoediging brachten. Met de hoop dat die dag der bevrijding in ons leven zal plaatsvinden, gaan we verder vanwege de waarheid van dat gene wat we proberen te bewerkstelligen.

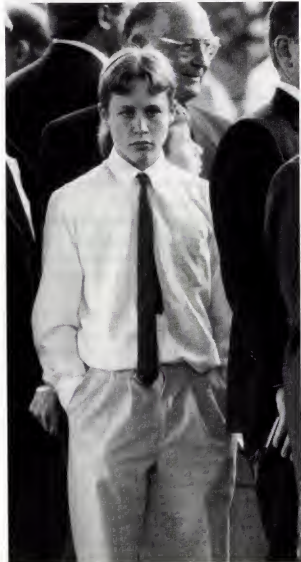
Ik wil iedereen duidelijk maken dat ik weet dat het werk wat wij doen het evangelie van onze Heiland, onze Heer Jezus Christus, is, zoals Hij dat leerde toen Hij op aarde was en apostelen volgden. Zijn discipelen volgden Hem en Hij leerde hen. Ik heb vaak nagedacht over de gebeurtenis waarin Johannes en Andreas, die twee jongemannen, aan de Heiland werden voorgesteld door Johannes de Doper, waarna zij de Heiland volgden en die dag bij Hem bleven, zoals dat is opgetekend door Johannes (zie Johannes 1:40). Zij waren bij Hem. Ze hebben hem de hand geschud. Zij waren bekend met de klank van zijn stem. Ze hoorden hoe Hij van Zichzelf getuigde wie Hij is, dat Hij was gekomen om de wil van de Vader te doen. Zij waren in zijn heilige tegenwoordigheid. Na die ervaring moest Andreas het aan iemand kwijt. Hij vond zijn broer Simon en nam hem mee naar Jezus. Door dat gevoel in Andreas' hart – dat hij iemand moest laten delen in wat hij wist, wat hij voelde en wat hij had gezien – vertelde hij het aan zijn broer, die hij naar de Heiland bracht. De heiligheid en persoonlijke invloed van de Heiland maakte van de gewone Simon een buitengewone apostel (zie Johannes 1:35–42).

Ik ben onder de indruk van alle profeten sinds de tijd van de profeet Joseph Smith – die door openbaring de boodschap ontving, het bezoek van God de Vader en zijn Zoon, dat vanochtend door broeder Aldin Porter in detail is uitgelegd. Ik weet dat dit werk in gang is gezet door dat bezoek, waardoor de profeet Joseph Smith de visie, de vastberadenheid en het vermogen kreeg om alles te doorstaan om de herstelling tot stand te kunnen brengen. De profeet Joseph Smith zag hemelse boodschappers en kreeg openbaringen

die dit grote werk inluiden, dat we aan de hele wereld verkondigen en waarvan ik weet dat het waar is. Ik weet dat de profeten die sinds de tijd van de profeet Joseph Smith gevolgd zijn, allen door God geroepen zijn.

Ik vind het altijd spannend om meer te lezen over het leven van die geweldige mannen. Een van hen die ik deze morgen zou willen noemen is president David O. McKay, de eerste profeet die ik persoonlijk heb leren kennen en die grote invloed op mij heeft gehad.

Ik was vlak voordat hij in een plechtige vergadering was gestuurd als president van de kerk en als onze profeet, geroepen als ringpresident in Californië. Mijn vrouw, Ruby, en ik waren naar Salt Lake City gereden om de conferentie te kunnen bijwonen. Ik voelde de geest, de leiderschap en de leiding die president McKay de kerk in die tijd gaf. Later nodigde ik hem uit om naar Californië te komen om een kerkgebouw in te wijden dat net was opgeleverd. Dat was nog in de tijd dat we de helft van de prijs van de bouwgrond en de helft van de bouwkosten zelf bij elkaar brachten, dat is vandaag wel anders, maar we voelden toen dat het gebouw van de kerk ook een beetje ons eigendom was. President McKay kwam omdat ik hem had uitgenodigd, wat mij verraste. We ontmoetten hem op het station en hij bezocht ons thuis. Dat gaf

Het beeld van de engel Moroni op de Salt Lake-tempel.

mij een nieuwe visie op de omvang en het belang van de zending die we hier op aarde te vervullen hebben.

Later had president Spencer W. Kimball grote invloed op mijn leven. Ik noem maar een paar presidenten, omdat mijn tijd vanmorgen beperkt is. Wat heeft president Kimball ons veel geleerd! Op zijn eigen, geweldige manier putte hij uit de Schriften en besprak de beginselen, het beleid en de leerstellingen dusdanig dat het ons hart en onze ziel verhieft. Hij vertelde over een jongeman die onder de wapenen was geroepen. In een brief aan zijn ouders had hij geschreven hoe hij leerde schieten en hoe hij met een handgranaat moest omgaan. Hij schreef: 'Bij onze training gooiden we met *dummies*, geen echte.' Toen zei hij: 'Zo'n *dummy* gooide ik zo'n tien meter ver, maar vandaag kregen we echte en toen gooide ik ruim 25 meter ver.'

Ik roep u in herinnering dat we een half jaar geleden, na afloop van de conferentie naar huis gingen om naar een tv-programma te luisteren. We maakten ons zorgen om president Gordon B. Hinckley. (Ik had het voorrecht en de eer om in zijn buurt te zijn voordat hij onze profeet en leider werd. Ik heb gezien hoe zorgvuldig hij met de zaken van de kerk

omging in de tijd dat hij raadgever van achtereenvolgens drie presidenten was.) President Hinckley zou in een tv-programma te zien zijn dat in heel Amerika zou worden uitgezonden, en we vroegen ons af hoe dat op de kijker zou overkomen. We wisten hoe belangrijk het was en wat het voor ons zou betekenen. We wisten dat hij er veel werk en uren van gebed, meditatie en studie in had gestoken om voorbereid te zijn op het programma, dat volgens de informatie die ons bereikt had, door ongeveer 35 miljoen kijkers zou worden gevolgd. U zult zich met mij herinneren hoe er vol verwachting naar uitgekeken werd en hoe het zou overkomen.

Nadat het programma afgelopen was, ging mijn hart te keer en ik dacht dat het uit elkaar zou klappen. Ik was zo blij en was de Heer zo dankbaar voor de manier waarop ons profeet en onze leider de vragen had beantwoord die op hem werden afgevuurd door iemand die de naam heeft moeilijke vragen te stellen. Wat was het een vreugde om er getuige van te kunnen zijn dat onze profeet en onze leider gezegd en gesterkt was! Ik zag hem op televisie, en ik ben er zeker van dat u dezelfde reactie hebt gehad, en ik realiseerde me dat veel mensen nu zagen hoe een profeet van God eruit ziet: een vriendelijke, goede, knappe man, netjes en intelligent. Je kon het uitnemende karakter zien, de persoonlijkheid van onze profeet en leider, die door die miljoenen gezien werd. En toen vroeg de ondervrager aan

president Hinckley: 'Geloof u werkelijk in dat verhaal dat hemelse wezens in een bos aan een jongen zijn verschenen? Geloof u werkelijk dat dat verhaal waar is?' En hierop antwoordde onze profeet ogenblikkelijk: 'Natuurlijk. Is het niet geweldig?'

Die woorden zijn mij sindsdien bijgebleven. 'Natuurlijk. Is het niet geweldig?' Hij zei dat met zoveel vertrouwen, en met de uitstraling die hem eigen is verknogde hij dat aan de hele wereld. Het zal president Hinckley genoeg doen te weten dat het zendingswerk in de Verenigde Staten in die gebieden waar het programma ontvangen kan worden, sindsdien een stijgende lijn te zien geeft, alsook de activiteit onder de leden. Er zijn meer mensen die meer over de kerk willen weten omdat ze een profeet in levende lijve aan miljoenen hebben horen verklaren: 'Natuurlijk. Is het niet geweldig?' We hopen en bidden dat de zendingen over de hele wereld datzelfde gevoel, datzelfde begrip en diezelfde vastberadenheid hebben – om op die wijze deze boodschap van hoop en heil en eeuwig leven aan de hele wereld te verkondigen.

Ik dank de Heer elke dag voor mijn zondheid en vastberadenheid, waardoor ik het beste kan halen uit elk uur dat ik op deze aarde heb om dit werk te verbreiden. Ik betuig u mijn liefde en verzeker u van mijn diepe kennis en overtuiging dat het waar is. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

De conferentiebezoekers op Temple Square verenigen zich met de heiligen over de hele wereld bij de steunverlening aan de algemene autoriteiten tijdens de zaterdagmiddagbijeenkomst van de conferentie.

Christus bij het bad van Betesda

President Thomas S. Monson

Twede raadgever in het Eerste Presidium

‘De vraag die ieder van ons moet beantwoorden, is dezelfde: “Wat zal ik doen met Jezus?” Hij heeft ons zelf het antwoord gegeven: “Volgt Mij.”’

En van de beroemdste kunstgalerijen in de wereld is de National Gallery of Art bij Trafalgar Square in Londen. In die galerij hangen vele onbetaalbare meesterwerken.

Enkele weken geleden bezochten mijn vrouw, Frances, en ik de National Gallery en bewonderden de tentoengestelde meesterwerken met eigen ogen, die ons hart raakten. Eén groot schilderij besloeg bijna de hele muur van een ruimte. Het was een weergaloos werk van de vermaarde Bartolomé Estaban Murillo uit het jaar 1670, en getiteld *Christus geneest de lamme bij het bad van Betesda*. De eeuwen hebben de schoonheid of de uitwerking ervan niet verminderd.

Ik kon mijn ogen niet afwenden, noch kon ik mijn gedachten op iets anders richten. Ik ging terug in de tijd en zag de kreupele man op zijn kruik hangen met zijn armen uitgestoken en zijn handen omhoog gedraaid terwijl hij een beroep deed op de Heiland van de wereld. De woorden en denkbeelden uit het boek Johannes schoten mij in gedachte. Ik wil ze aan u voorlezen:

‘Nu is er te Jeruzalem bij de Schaapspoort een bad, dat in het Hebreeuws

de bijnaam Betesda draagt, met vijf zuilengangen. Daarin lag een menigte zieken, blinden, verlamden en verschrompelden, [die wachtten op de beweging van het water. Want van tijd tot tijd daalde een engel des Heren neder in het bad; dan bewoog het water; wie er dan het eerst in kwam na de beweging van het water, werd gezond, wat voor ziekte hij ook had.] En daar was een man, die reeds achtendertig jaar lang ziek geweest was. Hem zag Jezus liggen en daar Hij wist, dat hij daar reeds lange tijd was, zeide Hij tot hem: Wilt gij gezond worden? De zieke antwoordde Hem: Here, ik heb geen mens om mij, zodra er beweging komt in het water, in het bad te werpen; en terwijl ik onderweg ben, daalt een ander vóór mij af. Jezus zeide tot hem: Sta op, neem uw matras op en wandel. En terstond werd de man gezond en nam zijn matras op en ging zijns weegs.¹

Na een tijd over die tekst te hebben nagedacht, verliet ik de ruimte waar ik had staan mijmeren; maar de uitwerking van het meesterwerk had een onuitwisbare indruk op mijn ziel achtergelaten.

Ik heb sindsdien gedacht aan de majestéit van de opdracht van de Meester, de liefde in zijn hart en de ongelooftelijke vreugde die zijn daad de zieke man had gebracht.

*Jezus, als 'k zelfs maar denk aan U,
zet dat mijn hart in gloed;
maar 't woord veel zaal'ger nog dan nu
als 'k eenmaal U ontmoet.*

*Geen hart bedenkt, geen stem brengt voort,
geen vroom verlangen vindt
zo lieflijk als uw naam een woord,
o, grote Mensenverind.²*

Herinneren we ons de vraag die Pontius Pilatus stelde toen hij degenen toesprak die het bloed van Jezus wilden vergieten en zo een eind maken aan zijn sterfelijke leven? ‘Wat moet ik dan doen met Jezus,

die Christus genoemd wordt? Zij zeiden allen: Hij moet gekruisigd worden!’³ En dat werd Hij ook.

De vraag die ieder van ons moet beantwoorden, is dezelfde: ‘Wat zal ik doen met Jezus?’ Hij heeft ons zelf het antwoord gegeven: ‘Volgt Mij (...), en doet de dingen, die gij Mij hebt zien doen.’⁴

De zending van de Heer in dit sterfelijke leven was voorzeggend door de heilige profeten, net als zijn geboorte. Generaties lang zocht de verlichte mens in de oude en de nieuwe wereld naar de vervulling van profetieën door rechtschapen mannen die door de almachtige God geïnspireerd waren.

Toen kwam die hemelse bekendmaking aan de ‘herders (...) die zich ophielden in het veld en des nachts de wacht hielden over hun kudde. (...) U is heden de Heiland geboren, namelijk Christus, de Here, in de stad van David.’⁵

Hij werd geboren in een stal, kwam uit de hemel om op aarde te wonen als sterfelijke mens en om het koninkrijk Gods te stichten. Zijn heerlijke evangelie hervormde de denkwijze van de wereld. Hij zegende de zieken; Hij liet de lammen lopen, de blinden zien en de doven horen. Hij bracht zeids de doden weer tot leven. Hij verschaftte u en mij het grootste geschenk dat wij ooit zullen krijgen: de verzoening, met alles wat dat inhoudt. Hij stierf bereidwillig opdat wij voor altijd mochten leven.

Van tijd tot tijd heeft men de vraag gesteld: ‘Als Jezus vandaag aan je verscheen, wat zou je Hem dan vragen?’

Mijn antwoord is altijd geweest: ‘Ik zou geen woord zeggen. Ik zou naar Hem luisteren.’

Door de generaties is de boodschap van Jezus dezelfde geweest. Aan Petrus zei Hij aan de kust van het prachtige Galilea: ‘Komt achter Mij.’⁶ Filippus vanouds kreeg de oproep: ‘Volg Mij.’⁷ En Levi kreeg bij zijn tolhuis de opdracht ‘Volg Mij.’⁸ En u en mij zal Hij, als wij maar luisteren, dezelfde uitnodiging geven: ‘Volg mij.’

‘En Jezus nam toe in wijsheid en grootte en genade bij God en mensen.’⁹ Hebben wij dat ook gedaan? Van Hem werd gezegd dat Hij ‘is rondgegaan, weldoende.’¹⁰ Doen wij dat ook?

Zijn geliefde apostelen lieten goed op zijn voorbeeld. Hij leefde ‘niet (...) om Zich te laten dienen, maar om te dienen’¹¹; niet om te ontvangen, maar om te geven; niet om zijn leven te redden, maar om het voor anderen te geven. Er is gezegd: ‘Als ze de ster willen zien die hun voeten moet leiden en hun bestemming beïnvloeden, dan moeten ze ernaar zoeken – niet in de veranderende luchten van uiterlijke om-

standigheden, maar ieder in het binnenste van zijn eigen hart, en naar het voorbeeld dat de Meester gegeven heeft.'

Denk eens even aan de ervaring van Petrus bij de poort van de tempel, de Schone. Men voelt mee met het lot van de man die al verlamd was vanaf zijn geboorte, die elke dag naar de tempelpoort gedragen werd zodat hij aalmoezen kon vragen aan ieder die er binnenging. Dat hij aalmoezen vroeg aan Petrus en Johannes toen zij op hem af liepen, geeft aan dat hij hen net zo zag als de anderen die dagelijks langs hem gelopen moeten hebben. Ik houd van Petrus' eenvoudige, rechtstreekse opdracht: 'Zie naar ons.'¹² De verlamde man luisterde naar ze. 'Maar Petrus zeide: Zilver en goud bezit ik niet, maar wat ik heb geef ik u; in de naam van Jezus Christus, de Nazoreëër: Wandel! En hij greep hem bij de rechterhand en richtte hem op, (...) en hij (...) stond en liep (...) en (...) ging met hen de tempel binnen.'¹³

Niet allen die de Meester benaderden, hielden zich aan zijn goddelijke aanwijzingen:

'En toen Hij op weg ging, liep iemand op Hem toe, viel op de knieën en vroeg Hem: Goede Meester, wat moet ik doen om het eeuwige leven te bezwerven? En Jezus zeide tot hem: (...) Gij kent de geboden: Gij zult niet doodslaan, gij zult niet echtbreken, gij zult niet stelen, gij zult geen vals getuigenis geven, gij zult niet ontvreemden, er uw vader en moeder. Hij zeide tot Hem: Meester, dat alles heb ik in acht genomen van mijn jeugd af. En Jezus, hem aanzijnde, kreeg hem lief en zeide tot hem: Eén ding ontbreekt u, ga heen, verkooop al wat gij hebt en geef het aan de armen, en gij zult een schat in de hemel hebben, en kom hier, volg Mij. Maar zijn gelaat betrok bij dat woord en hij ging bedroefd heen, want hij bezat vele goederen.'¹⁴

Enige tijd geleden ontving ik een ontroerende brief van Randy Spaulding uit het noorden van Utah. In die brief legde hij uit wie er deel uitmaakt van zijn ouderlijk gezin, en vervolgens hoe een ziektelijke vader geleidelijk van een gezond, sterk mens tot een zwakke, kreupele man van middelbare leeftijd had gemaakt. De lichamelijke toestand van de vader verslechterde tot hij niet meer kon werken, niet kon lopen, aan een rolstoel gekluisterd raakte en vrijwel hulpeloos was.

Randy vertelde dat familieleden en wijkleden de zorg voor de boerderij hebben overgenomen en het gezin enorm hebben geholpen. De vader kan niet meer spreken; de moeder moet voortdurend voor iederen zorgen – maar geen van hen heeft ooit gezegd of geschreven: 'Waarom wij?'

De bezoekers van de conferentie wachten urenlang geduldig in de rij, in de hoop een plaatsje in de Tabernakel te kunnen bemachtigen.

Terug naar Randy Spauldings eigenlijke woorden. Hij schreef: 'Op een ochtend, toen ik aan het denken was over de gewone zaken van het leven, en mij haastte het huis te verlaten om aan de dag te beginnen, merkte ik dat mijn vader in een hoek van de kamer de Schriften zat te lezen. Ik hield in, en ging naar hem toe om wat tegen hem te zeggen. Ik merkte hoe moeilijk hij het had. Met zijn rechterhand probeerde hij zijn hoofd hoog genoeg te houden om mij te zien en het Boek van Mormon te lezen. Ik leerde toen dat hij in een van zijn meest beproevende tijden toch nog genoeg geloof had om te lezen over een God van liefde, een God van wonderen die geneest, en een God van leven – eeuwig leven. Mijn vader gelooft nog steeds. O, ik zou hem zo graag mee terug in de tijd nemen naar het bad van Betesda en onze Meester vragen of Hij alstublieft genade met ons wil hebben zodat ook mijn vader zijn bed op kan nemen en kan weglopen.'

Zijn brief ging verder: 'Die dag ging ik terug naar mijn slaapkamer en dankte mijn hemelse Vader voor een onvergelijkbare vader en moeder.'

Laten wij bedenken dat het niet de waten van het bad van Betesda waren die de kreupele man genazen. Nee, zijn zegen kwam door de aanraking van de hand van de Meester. Uit de prachtige psalmen leren wij: 'De begeerte der ootmoedigen

hebt Gij, Here, gehoord: Gij sterkt hun hart, uw oer merkt op.'¹⁵

Hij heeft gehoord, en Hij heeft waarlijk u en de uwen gezegend. Een engel van een vrouw en moeder, die onbepikt haar eigen gemakken opoffert om haar eeuwige metgezel tot zegen te zijn; naasten met helpende handen, een hart dat meevoelt, en voeten en talenten die alle vlug te hulp snellen – dat zijn tekens van de zegeningen van de beloften van de Heer. Hoewel Betesda wenkt, heeft de Heer gehoord. Hij heeft gezegd: 'Voorwaar, voorwaar, zeg Ik u, gelijk gij van Mij verlangt, aldus zal het u geschieden.'¹⁶

Ouderling Harold B. Lee heeft ons getroost met de volgende woorden: '[Hen] die zegeningen zijn ontzegd (...) in dit leven – die in hun hart zeggen *Als ik het had kunnen doen, had ik het gedaan, of ik zou geven als ik het had, maar ik kan het niet, want ik heb het niet* – de Heer zal u zegenen alsof u het had gedaan, en in de toekomstige wereld worden zij gecompenseerd die in hun hart de rechtvaardige zegeningen verlangen die zij buiten hun eigen schuld niet konden ontvangen.'¹⁷

Overal zijn er mensen die pijn lijden, die aan een slopende ziekte lijden, die worstelen met de demonen van depressie. Wij voelen met hen allen mee. Wij zenden voor hen gebeden op. Er worden hun helpende handen toegestoken.

Ik houd van het gevoel in het gedicht 'Naar onze gebeden leven':

*Aan het eind van een dag zond ik mijn
gebed ten hemel heen.
En bad 'O, Heer, alstublieft, zegen iedereen.
Verwijder van de verdrietige harten de pijn,
En dat de zieken weer beter mogen zijn.'*

*Ik ontwaakte de volgende morgen,
En bracht de dag door zonder zorgen.
De hele dag probeerde ik niet
Te verzachten een andermands verdriet.*

*Ik probeerde niet te vervullen enige wens
Van mijn hulpbehoevende medemens.
Zelfs nam ik niet de moeite en de tijd
Om mijn buurman te helpen met zijn
moeilijkheid.*

*Maar later zond ik weer mijn beden ten
hemel heen
En smeekte 'O, Heer, zegen alstublieft
iedereen.'
En terwijl ik bad, klonk in mijn oor heel
klaar: -*

*'Mijn zoon, wacht even, voordat je bidt
moet je overwegen:
"Heb ik vandaag geprobeerd iemand te
zegenen?"
Want hemelse zegeningen met de grootste
waarde*

*Komen vaak door middel van mensen hier
op aarde!'*

*Toen verborg ik mijn gezicht en wende
zacht:
'Vergeef mij, Heer, ik heb dat helemaal niet
getracht,
Maar geef mij de tijd nog even,
En dan zal ik naar mijn gebeden leven!'*

Toen ik in dit gedicht de zin 'Toen verborg ik mijn gezicht en wende zacht' las, kreeg ik door de heilige herinneringen van mijn geheugen de ingeving om een ontroerende persoonlijke ervaring aan u te vertellen.

Jaren geleden, toen ik bisschop was, kreeg ik bericht dat Mary Watson, een lid van mijn wijk, in het County-ziekenhuis lag. Toen ik haar bezocht, vond ik haar in een grote kamer waar zoveel bedden stonden dat het moeilijk was om haar te onderscheiden. Toen ik haar bed had gevonden en op haar af liep, zei ik: 'Hallo, Mary.'

Zij antwoordde: 'Hallo, bisschop.'
Ik merkte dat een patiënt in het bed naast Mary Watson haar gezicht bedekte met het beddenlaken.

Ik zalfde Mary Watson, schudde haar de hand en zei 'Tot ziens', maar ik kon niet zomaar weglopen. Het leek of er een onzichtbare hand op mijn schouder lag, en ik voelde dat ik van binnen deze woorden hoorde: 'Ga naar het volgende bed, waar een vrouw haar gezicht bedekte toen je binnenkwam.' Dat deed ik. Ik heb geleerd dat je nooit een ingeving moet negeren.

Ik naderde het bed van de andere patiënt, tikte haar zachtjes op de schouder en trok voorzichtig het laken weg. Zij was ook een lid van mijn wijk. Ik wist niet dat zij ook in dat ziekenhuis lag. Haar naam was Kathleen McKee. Toen ze me aankeek, zei ze door haar tranen heen: 'O, bisschop, toen u binnenkwam, dacht ik dat u voor mij gekomen was om mij te zalven, in antwoord op mijn gebeden. Ik verheugde me dat u wist dat ik hier was, maar toen u bij dat andere bed bleef staan, was ik teleurgesteld, en wist ik dat u niet voor mij gekomen was.'

Ik zei tegen Kathleen McKee: 'Het doet er niet toe dat ik niet wist dat u hier was. Het is echter wél van belang dat onze hemelse Vader het wist en dat u in stilte had gebeden om een zalving. Hij was het die mij ertoe aanzette om u te storen.'

Ik zalfde haar, en haar gebed werd verhoord. Ik gaf haar een kus op het voorhoofd en verliet het ziekenhuis met dankbaarheid in mijn hart voor de ingeving van de Geest. Dat zou de laatste

keer zijn dat ik Kathleen McKee in dit leven zou zien – maar niet de laatste keer dat ik van haar zou horen.

Na haar dood belde het ziekenhuis met de boodschap: 'Bisschop Monson, Kathleen McKee is vanavond overleden. Zij had gezegd dat wij u bericht moesten geven als ze zou overlijden. Ze heeft ook een sleutel voor u achtergelaten van haar kelderflat.'

Kathleen McKee had geen naaste familieleden. Samen met mijn lieve vrouw ging ik naar haar bescheiden woning. Ik draaide de sleutel in het slot, deed de deur open en deed het licht aan. Daar, in haar uiterst nette tweekamerflat, zag ik een klein tafeltje met daarop een briefje onder een flesje maagtabletten. In het briefje, in haar handschrift, stond: 'Bisschop, mijn tiende zit in deze envelop, en in het flesje zitten munten ter waarde van mijn vastengave. Ik ben de Heer niets meer schuldig.' Ik heb de kwitanties uitgeschreven.

Het fijne gevoel van die avond heb ik nooit vergeten. Tranen van dankbaarheid aan God vervulden mijn ziel.

In een boodschap in een verjaardagskaart die ik enkele weken geleden ontving van ouders die afgelopen jaar door kanker een prachtige dochter verloren hebben, staat de volgende diepzinnige gedachte:

"En wat is zo belangrijk als kennis?" vroeg het verstand.

"Geven om een ander en zien met het hart," antwoordde de ziel.'

Die uitspraak beschrijft de zegen van Betesda. Van die goddelijke waarheid getuig ik. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. Johannes 5:2-9.
2. 'Jezus, als 'k zelfs maar denk aan U', lofzang 97.
3. Matteüs 27:22.
4. 2 Nephi 31:12.
5. Lucas 2:8, 11.
6. Matteüs 4:19.
7. Johannes 1:44.
8. Lucas 5:27.
9. Lucas 2:52.
10. Handelingen 10:38.
11. Matteüs 20:28.
12. Handelingen 3:4.
13. Ibid. 3:6-8.
14. Marcus 10:17-22.
15. Psalm 10:17.
16. Leer en Verbonden 6:8.
17. *Ye Are the Light of the World*, [1974], blz. 292, cursivering toegevoegd.

De steunverlening aan kerkfunctionarissen

President Thomas S. Monson

Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Wij stellen u voor de raadgevers in het Eerste Presidium en de twaalf apostelen steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Wij stellen u voor ouderling Carlos E. Asay met een woord van dank emeritus lid van het Eerste Quorum der Zeventig te maken en hem te ontheffen als lid van het Presidium der Zeventig. Zij die hun waardering kenbaar willen maken, kunnen dat doen door de rechterhand op te steken.

Wij stellen u voor ouderling Earl C. Tingey steun te verlenen als lid van het Presidium der Zeventig. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Met dank voor hun diensten als algemeen autoriteit ontheffen wij de volgende

broeders als lid van het Tweede Quorum der Zeventig: W. Mack Lawrence, Rulon G. Craven, Joseph C. Muren, Graham W. Doxey, Jorge A. Rojas, Julio E. Dávila, Hang In Sang, Stephen D. Nadauld en Sam K. Shimabukuro. Zij die hun waardering kenbaar willen maken, kunnen dat doen door de rechterhand op te steken.

Zij die hun dank kenbaar willen maken jegens ouderling Stephen D. Nadauld, die is ontheven als eerste raadgever in het jongemannenpresidium, en ouderling Vaughn J. Featherstone, die is ontheven als tweede raadgever, kunnen dat doen door de rechterhand op te steken.

Wij stellen u voor steun te verlenen aan ouderling Vaughn J. Featherstone als eerste raadgever, en ouderling F. David Stanley als tweede raadgever van Jack H. Gosling, de president van de jongemannen. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

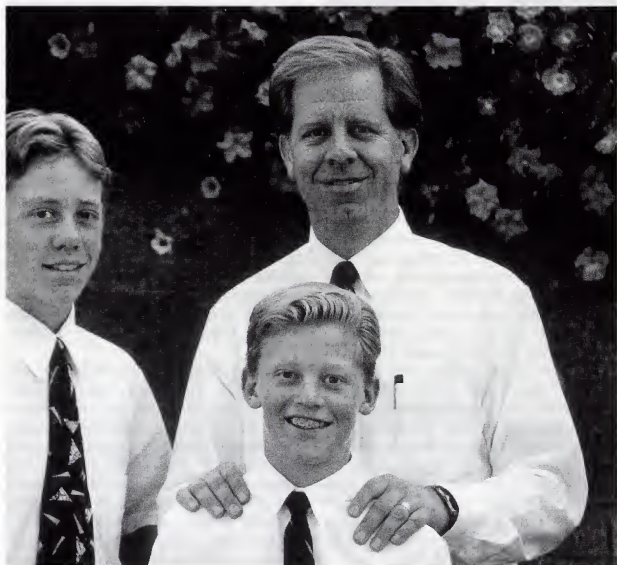
Wij stellen u voor de andere algemene autoriteiten en algemene presidiums van de hulporganisaties zoals die nu in functie zijn, te steunen. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Naar het zich laat aanzien, president Hinckley, is de steunverlening unaniem bevestigd geweest. Dank u, broeders en zusters, voor uw liefdevolle en gebedvolle steun. □

Broeders en zusters, president Hinckley heeft mij, broeder Monson, verzocht de namen van de algemene autoriteiten en de leden van de algemene presidiums van de hulporganisaties ter steunverlening aan u voor te leggen.

Wij stellen u voor Gordon Bitner Hinckley steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder en president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen; Thomas Spencer Monson als eerste raadgever in het Eerste Presidium; en James Esdras Faust als tweede raadgever. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Wij stellen u voor Thomas Spencer Monson steun te verlenen als president van het Quorum der Twaalf Apostelen en Boyd Kenneth Packer als waarnemend president van het Quorum der Twaalf Apostelen, en de volgende broeders als lid van dat Quorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland en Henry B. Eyring. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

‘Volgens het verlangen van ons hart’

Ouderling Neal A. Maxwell
van het Quorum der Twaalf Apostelen

‘Als er dus van mensen wordt gezegd dat ze niet meer verlangen te zondigen, dan hebben zij, en zij alleen, er bewust voor gekozen om die verkeerde verlangens te laten varen en waren ze bereid “al [hun] zonden na [te] laten” om God te kennen.’

Broeders en zusters, de Schriften bieden ons vele leerstellige brijantjen. Als het licht van de Geest speelt op hun facetten, flonkeren ze met celestiale wijsheid en verlichten ze het pad dat we moeten volgen.

Een voorbeeld van deze prettige realiteit zijn de leringen over het *verlangen*, dat zo direct en sterk verband houdt met onze keuzevrijheid en individualiteit. Of het nu in gedachte of in daad is, onze verlangens weerspiegelen hoe wij onze keuzevrijheid gebruiken. Zo worden verlangens sterke bepalende factoren, zelfs als we, onnozels als we zijn, niet echt de gevolgen van onze verlangens willen.

Verlangens is een sterke wens of hunkering. Daarom zijn goede verlangens veel meer dan een passieve voorkeur of een vluchtig gevoel. Natuurlijk hebben onze genen, omstandigheden en omgeving veel invloed op wat en hoe we zijn. Toch is er een innerlijke zone waarin wij soeverein heersen, tenzij we aftreden. Daar ligt de kern van onze individualiteit en persoonlijke verantwoordelijkheid.

Wat we in de loop der tijd dus blijven verlangen, zullen we uiteindelijk worden en in de eeuwigheid ontvangen. ‘Want Ik, [zegt] de Heer, zal alle mensen oordelen naar hun werken, naar de verlangens van hun hart’ (Leer en Verbonden 137:9; zie ook Jeremia 17:10). Alma zegt: ‘Ik weet, dat [God] de mensen geeft volgens hun verlangen (...) ik weet, dat Hij de mensen bedeeft naar hun wil (...)’ (Alma 29:4). Op weg naar dit rechtvaardige eindstation is Gods verlossende genade onze overkapping, ook voor ‘allen die van nu af aan zullen sterven, zonder kennis van het evangelie, doch die het met heel hun hart zouden hebben aanvaard, [zij] zullen erfgenaam zijn van dat koninkrijk; want Ik, de Heer, zal alle mensen oordelen naar hun werken, naar de verlangens van hun hart’ (LV 137:8–9).

Daarmee houdt God genadig rekening met niet alleen onze verlangens en daden, maar ook de moeilijkheidsgraad van onze verschillende omstandigheden. Geen wonder dat we bij het laatste oordeel niet zullen klagen, vooral omdat zelfs de heerlijkheid van het telestiale koninkrijk ‘alle begrip te boven gaat’. God vindt het heerlijk om ons te zegenen, vooral als wij ons verheugen in wat we hebben verlangd (zie LV 7:8).

Maar in tegenstelling tot Gods barmhartige plan voor onze vreugde en heerlijkheid, probeert Satan ‘alle mensen even ellendig te maken als hij zelf is’ (2 Nephi 2:27).

Meestal worden we het slachtoffer van onze eigen foutieve verlangens. Daar komt bij dat we in een tijd leven waarin velen ten onrechte weigeren verantwoording voor zichzelf te dragen. Een glashelder inzicht in de leer over het verlangen is van essentieel belang, want slappe excuses sijnlen steeds sterker door en worden een modderstroom die de samenleving meesleurt ‘naar de golf van ellende en eindeloos wee’ (Helaman

5:12). Die stroom wordt gevoed door de zelfzuchtige filosofie van ‘geen schuld’, die het zachtmoedige en verontschuldiggende ‘mijn schuld’ verdringt. We spitsen hoofvel de oren om een oprechte bede om vergeving te horen in plaats van het rituele ‘sorry, ik hoop dat ik ‘ mezelf kan vergeven’.

Sommigen proberen hun geweten te negeren en willen die stem niet eens horen. Maar die weigering is een keuze, gedaan omdat we dat wilden. Al flikkert het licht van Christus nog zo flauw in het duister, het flikkert nog wel. Als iemand de andere kant op kijkt, is dat omdat hij dat wilde.

Of we het dus leuk vinden of niet, de realiteit eist dat we verantwoordelijk voor onze verlangens dragen. Broeders en zusters, wat willen we nou echt: Gods plan voor ons, of dat van Satan?

Bij belangrijke geestelijke gebeurtenissen is deugdzaam verlangen aanwezig. Zachtmoedig verlangen kenmerkte hen die bij de wateren van Mormon op hun doop wachtten. Na precies te hebben gehoord wat hun doopverbond inhield, riepen ze uit: ‘Dat is het verlangen van ons hart’ (Mosiah 18:11). De Nephitische schare, verrukt omdat de herenzen Jezus bij hen was, knielden in nederig en vurig gebed, doch ‘vervielen [zij] niet in herhalingen, want hun werd gegeven, wat zij zouden bidden, en zij waren vol verlangens’ (3 Nephi 19:24).

Geen wonder dat onze verlangens de gradaties bepalen van de gevolgen van onze daden, en waarom ‘velen worden geroepen, maar weinigen gekozen’ (LV 121:34; zie ook Alma 13; Openbaring 17:4).

Het hangt van ons af. God helpt, maar dwingt niet.

Goede verlangens mogen niet verflauwen, want, zo zegt president Young: 'De mannen en vrouwen die het celestiale koninkrijk willen beërven, zullen merken dat ze daar elke dag voor moeten strijden' (*Journal of Discourses*, deel 11, blz. 14). Ware christenstrijders zijn veel meer dan zondagsbelijders.

Zonder verlangen – eigenlijk gewoon lauw zijn – is een vreselijke vervlakkings (zie Openbaring 3:15). William R. May beschrijft de symptomen van dergelijke luiheid:

'In deze gemoedstoestand spreken we niet meer van treuren of droefgeestigheid; de ziel heeft zich losgemaakt uit de eb- en vloedstroom in het voelen: de kern van het gevoel die in verlangen wortelt, is dood (...). Mens zijn is verlangen. Een goed mens verlangt God en andere dingen in God. De zondige mens verlangt andere dingen liever dan God, maar hij is in ieder geval mens, want hij weet wat het is om te verlangen. De luie mens is een dood mens, een dorre woestijn (...) zijn verlangen is opgedroogd ('A Catalog of Sins', *Christian Century* [24 april 1996], blz. 457).

Dat is een andere vorm van 'de droefheid van de verdoemden' (Mormon 2:13).

Maar zelfs een vonkje verlangen kan genoeg zijn om te gaan veranderen. De verloren zoon was wanhopig maar verlangde, en besloot toen hij tot zichzelf kwam: 'Ik zal opstaan en naar mijn vader gaan' (Lucas 15:17–18).

We praten nu over zoveel meer dan het weerstaan van verleidingen waar we ons niet echt verantwoordelijk voor voelen. Bedenk dat het onze eigen verlangens zijn die bepalen hoe groot en aantrekkelijk bepaalde verleidingen zijn. Wij stellen de temperatuur van onze verleidingen in.

Dus om onze verlangens te kunnen vormen en trainen, moeten we de waarheden van het evangelie begrijpen, maar er komt meer bij kijken. President Brigham Young heeft gezegd:

'(...) het is duidelijk dat velen die de waarheid begrijpen, zich er niet door laten leiden; dus hoe waar en mooi de waarheid ook is, je moet de menselijke passie pakken en ze dan naar de wet van God vormen.'

'Denkt u', vraagt president Young, 'dat de mensen de waarheid zullen gehoorzamen gewoon omdat die waar is, als ze er niet van houden? Nee, dat doen ze niet.' En dus is het van essentieel belang om de waarheid en leer van het evangelie te kennen, maar we moeten er ook van gaan houden. Als we ervan houden, zal het ons voortdrijven, en ons helpen om

President Gordon B. Hinckley zwaait naar de jeugdwerkkinderen die in de zaterdagmiddagbijeenkomst van de conferentie hebben gezongen.

onze verlangens en uiterlijke werken heiliger te maken.

Elke uiting van goed verlangen, elke dienstbare daad, elke daad van aanbidding, hoe klein ook, versnelt onze geestelijke groei. Analooq aan de tweede wet van Newton geven zelfs kleine goede daden een versnelling, en ze hebben iets aanstekelijks.

Gelukkig kán de liefdevolle Heer wat met ons, zelfs 'al [kunnen we] niet meer dan verlangen te geloven', maar dan moeten we wel 'dit verlangen in [ons laten] werken' (Alma 32:27). Daarom is volgens president Joseph F. Smith de vorming van onze verlangens van vérstrekkend belang voor ons geluk in het leven' (zie *Evangelieleer*, blz. 294). Dergelijke vorming kan voeren tot heiliging totdat, zoals president Young zegt, 'heilige verlangens overeenkomstige uiterlijke werken voortbrengen' (*Journal of Discourses*, 6:170). Alleen door onze verlangens te vormen en trainen worden ze onze bondgenoot in plaats van onze vijand!

Sommige verlangens die we nu hebben, moeten worden teruggeschroefd en uiteindelijk weggedaan. Zo slaat het advies 'Uw hart zij niet najverig op de zondaren' (Spreuken 23:17), op mensen met een tragische wisselvalligheid van de ziel. Maar ook hier moeten we weer eerlijk met onszelf zijn over de consequenties van onze verlangens, die net zo zeker volgen als de nacht op de dag volgt. En als het in het leven tegenzit en de natuurlijke mens wil zich in de modder van zelfmedelijden

wentelen, moet dat verlangen ook worden weggedaan. Maar verkeerde verlangens wegdoen is maar de helft van het verhaal. Wat nu bijvoorbeeld maar een zwak verlangen is om een betere echtgenoot of vader of moeder te worden, moet een sterker verlangen worden, net zoals Abraham een geïnspireerde onvrede voelde en meer geluk en kennis nastreefde en verlangde (zie Abraham 1:2).

Onze genadige en lankmoedige Heer zegt dat zijn 'arm de ganse dag [is] uitgestrekt' (2 Nephi 28:32). Al pakken we die arm niet, hij was er absoluut wel! Als wij ook op die manier de hand uitstrekken om onze relatie met anderen te verbeteren, vereist dat meestal lankmoedigheid. Soms is zo'n poging net zoiets als het aaien van een egel. Maar toch, de prikken zijn een bewijs dat wij ook de hand van vriendschap hebben uitgestrekt!

Het hangt van ons af. Dat is de grootte en meest constante uitdaging van het leven. Als er dus van mensen wordt gezegd dat ze niet meer verlangen te zondigen, dan hebben zij, en zij alleen, er bewust voor gekozen om die verkeerde verlangens te laten varen en waren ze bereid 'al [hun] zonden na [te] laten' om God te kennen (Alma 22:18).

Zeker, ouders kunnen kinderen enorm helpen bij het vormen van hun verlangens, vooral als hun woorden en daden hand in hand gaan! Maar gezien onze verantwoordelijkheid voor onze eigen verlangens, moeten we niet verbaasd staan dat Adam en Eva, geweldige ouders

die consciëntieus hun kinderen alles leerden, er toch enkelen verloren! Lehi en Sariah deden hetzelfde, 'met al de gene- genheid van een teder [ouder]', maar ondervonden hetzelfde met Laman en Lemuel, die 'de handelingen des Heren niet begrepen' (1 Nephi 8:37; Mosiah 10:14). Joseph Smith geeft aan wie verantwoordelijk is voor zulke opstandigheid:

'Mensen die geen beginsel (...) van waarheid hebben, begrijpen het woord van waarheid niet wanneer zij het horen. De duivel neemt het woord van waarheid uit hun hart weg, omdat zij geen verlangen naar rechtschapenheid bezitten' (zie *Leringen van de profet Joseph Smith*, blz. 83).

Toch zullen consciëntieuzen en bewaamde ouders alles doen om een voorbeeld te zijn en uitleg te geven. Trouwens, goede ouders brengen meer over dan ze nu beseffen, omdat kinderen vaak pas later de lessen van hun ouders toepassen en ze daarvoor danken.

Met waarachtig verlangen kunnen we dan smeken:

*Heer, geef mij meer reinheid, (...)
meer losheid van 't aardse,
meer zien op mijn Heiland,
meer innige liefde,
meer lof voor mijn Redder,
meer eerbied voor 't kruis,
meer ernst bij 't aanbidden,
meer smachten naar Huis.
(Heer, geef mij meer reinheid',
lofzang 94)*

Broeders en zusters, een liefdevolle God wil met ons aan de gang, maar dat eerste vonkje verlangen dat de vlam van ons besluit ontsteekt, moet van onszelf afkomen!

Dat kost wel tijd. De profet Joseph Smith heeft gezegd: 'Hoe dichter iemand de volmaking nadert, hoe duidelijker hij ziet, hoe meer hij geniet, totdat hij het kwaad van dit leven heeft overwonnen en elk zondig verlangen heeft afgedaan; en net als de groten vanouds dat punt van geloof bereikt waarop de macht en heerlijkheid van zijn Maker hem omhullen en hij omhoog wordt gevoerd om bij Hem te verkeren. Maar dat bereikt geen enkel mens van de ene dag op de andere (zie *Leringen van de profet Joseph Smith*, blz. 42).

En dus wordt het werk van de eeuwigheid niet van de ene dag op de andere gedaan, maar 'na verloop van tijd'. De tijd werkt in ons voordeel, als onze verlangens dat ook doen!

Moge God ons helpen onze verlangens te vormen, in de naam van Jezus Christus. Amen! □

Geloof bij elke voetstap

Ouderling M. Russell Ballard

van het Quorum der Twaalf Apostelen

'We moeten erop toezien dat [het] legaat van geloof [van onze pioniers] nooit verloren gaat. Laat hun heroïsche leven ons hart raken.'

Dit jaar, 1996, hebben wij het honderdjarig bestaan van de staat Utah gevierd. Dat gaf ons als burgers de kans om na te denken over wat er de laatste honderd jaar tot stand is gebracht. In 1997 zal de kerk stilstaan bij de aankomst van de pioniers in de Salt Lake Valley, 150 jaar geleden. In dat jaar zullen de kerkleden overal ter wereld hun aandacht kunnen concentreren op de tocht van de pioniers van Nauvoo naar de Salt Lake Valley. Het thema van de viering is *Geloof bij elke voetstap*.

In augustus heb ik de route gevolgd die de pioniers in Wyoming en Utah genomen hebben. Ik vroeg me af waarom onze toegewijde voorouders zo vreselijk geleden hebben en bereid waren dergelijke enorme obstakels tegemoet te treden. Wellicht was één reden dat zij offerden en volhardden hun verlangen om ons een legaat van geloof na te laten dat ons herinnert aan onze dringende taak om de kerk over de hele wereld op te bouwen. Bij elke voetstap die wij zetten hebben wij dezelfde toewijding nodig als de pioniers bij hun voetstapen hadden.

President Joseph F. Smith, die de pioniersroute naar Utah als negenjarige heeft gelopen, heeft in de aprilconferentie van 1904 gezegd: 'Ik geloof stellig [dat

de goedkeuring, zegen en gunst van de Almachtige (...) een hand hebben gehad in de bestemming van zijn volk, vanaf de organisatie van de kerk tot op vandaag (...) en al onze voetstappen op weg naar dit hooggebergte hebben begeleid.¹ Onze pioniers offerden praktisch alles op, in veel gevallen zelfs hun leven, om een profet van God naar deze vallei te volgen.

De viering volgend jaar is niet alleen ter ere van de pioniers uit Utah maar ook van de pioniers over de hele wereld. Als voorzitter van het vieringscomité verzoek ik u, ring- en wijkleiders, deze viering op de agenda te zetten van de volgende raadsvergadering. Lees aandachtig de richtlijnen die u in januari 1995 zijn toegestuurd, alsmede de aanvullende informatie die u sindsdien hebt ontvangen. Kies in uw raden toepasselijke activiteiten die uw leden in 1997 van een geestelijk opbouwende viering zullen verzekeren.

Het overgrote deel van de pioniers uit Utah zagen hun eerste alsemstruiken, segolelies en uitgestrekte zoutvlakten in de Salt Lake Valley te voet. Sommigen arriveerden zelfs *blootsvoets* na vreselijk geleden te hebben onder de reis van 2000 kilometer over prairies en bergen en door woestijnland. Voordat de spoorweg in 1869 Utah bereikte, zijn ongeveer 70.000 pioniers in 9600 huiskarren en 650 handkarren van Winter Quarters, door Iowa en Nebraska, naar de Salt Lake Valley gereisd.² Iedere pionier die de afstand tussen de Mississippi en de Great Salt Lake aflegde, heeft daarvoor miljoenen stappen gezet. Onder gunstige omstandigheden duurde de reis iets meer dan drie maanden. Legde men 24 kilometer per dag af dan had men een goede dag. In totaal zijn er in geloof miljarden voetstappen door onze pioniers gezet.

Op de route ontstond er vaak een liefdevolle band tussen een pionier en zijn span ossen. Joseph F. Smith heeft geschreven: 'De ossen vooraan in het span heetten Thom en Jere - we kregen ze als kalven, en ze waren beide wit. Thom was slank gebouwd, levendig, jong en intelli-

genter dan menig mens. Vaak als we over moeilijk begaanbare wegen gingen, en we het zonder water moesten stellen, hadden mijn ossen te lijden onder de hitte en vermoeidheid. Dan sloeg ik mijn armen om Thoms nek en huilde bittere tranen! Meer kon ik niet doen. Thom was mijn lievelingsos en mijn beste, bereidwilligste en gehoorzaamste knecht en vriend.³

De exodus uit Nauvoo is op 4 februari 1846 begonnen. Bijna vier jaar eerder, in augustus 1842, voorspelde de profeet Joseph Smith de verhuizing naar het westen. 'Ik profeteerde dat de heiligen nog veel te lijden zullen krijgen en naar de Rocky Mountains verdreven zullen worden. Velen zullen afvallen, anderen zullen door onze vervolgers gedood worden of door blootstelling aan de elementen van de natuur of ziekten het leven verliezen. Sommigen zullen het overleven, steden bouwen en er getuige van zijn dat de heiligen in de Rocky Mountains een machtig volk worden'⁴

Brigham Young kreeg een visioen waarin hij Joseph Smith zag die hem een bergtop met een banier erop liet zien. In dit visioen zei Joseph: 'Bouw op de plaats waarboven de banier wappert en je zult voorspoedig zijn en vrede hebben.'⁵ Toen Brigham Young bij aankomst van de heiligen in de Salt Lake Valley in juli 1847 de bergtop herkende, bevestigde dit dat de heiligen hun bestemming hadden bereikt, hun Zion, in het hooggebergte.

Deze gekelgvormige berg kennen we tegenwoordig als Ensign Peak, die ten noorden van de vallei opdoemt.

De exodus uit Nauvoo over de prairies, rivieren en bergen naar de Salt Lake Valley was een migratie van enorme omvang. Bij Mount Pisgah, een van de noodnederzettingen van de heiligen in Iowa, schreef Wilford Woodruff: 'Ik bracht mijn koetsje tot stilstand (...) en (...) had een schitterend uitzicht. (...) Ik kon heel ver in alle windrichtingen kijken en de heiligen zien komen (...) over heuvels en door dalen (...) met hun spannen, karren en met hun duizenden schapen en rundvee. Het zag eruit als een volksverhuizing.'⁶

Bij hun tocht door Iowa draaide het voor de pioniers voornamelijk om voedsel en veevoer, brandhout en kampvuur; en veel sneeuw, regen en modder. 'Een gebroken as of een vermiste os betekende crisis.'⁷ Velen vielen ten prooi aan ziekte, doordat ze nat, koud, zwak en ondervoed waren.

De 426 kilometer van Nauvoo naar Winter Quarters vergde 131 dagen. Ter vergelijking: de afstand van Winter Quarters naar de Salt Lake Valley, die vier keer zo lang was, ongeveer 1661 kilometer, nam 111 dagen in beslag.⁸

Wellicht waren de heiligen die met een handkargroep reisden, de echte doorzetters. Op die wijze zijn tussen 1856 en 1860 bijna 3000 pioniers naar het westen gegaan.⁹ In 1856 vertrokken twee handkargroepen met 1075 pioniers, onder leiding van James G. Willie en Edward Martin, later dan gepland was, waardoor ze in Wyoming verast werden door de vroeg invallende winter.¹⁰ Peter Howard McBride, nog maar een jongen van zes jaar, maakte deel uit van de groep Martin. Zijn vader, die meegeholpen had om de handkarren door de ijskoude rivier te duwen, was 's nachts in de sneeuw en vrieskou gestorven. Peters moeder was ziek; zijn oudere zusje, Jenetta, paste op de kleine kinderen. Ze had haar schoenen kapot gelopen, zodat ze een spoor van bloed in de sneeuw achterliet. De tent die ze op de oever van de Sweetwater River hadden opgezet, werd 's nacht omvergeblazen. Iedereen wong zich naar buiten, iedereen behalve Peter. In het verslag staat: 'In de morgen hoorde ik iemand zeggen: "Hoeveel doden zijn er in deze tent?" Mijn zus zei: "Ik denk dat mijn broertje doodgevoerdvoren onder die tent ligt." Ze rukten de tent los en gooiden die weg. Mijn haar zat aan de tent vastgevroren. Ik stond op en kwam tot hun grote verbazing levend te voorschijn.'¹¹

Een van de ontroerendste verhalen over offers, geloof en liefde betreft het leven van Jens Neilson, die deel uitmaakte van de groep Willie. Jens, een relatief welvarende Deense boer had gehoor gegeven aan de oproep om met zijn gezin naar Zion te gaan. In Iowa schreef hij dat hij bijna al zijn geld had afgedragen aan de kerk. Hij had alleen nog genoeg om een handkar te kopen en die met 7 kilo bezittingen per persoon te beladen. Jens schreef: 'Gehoorzamen is beter dan slachtoffers.' Jens reisde met zijn vrouw Elsie, hun zesjarige zoon, Neils, en het negenjarige meisje, Bodil Mortensen, die van Jens mocht meereizen naar Utah. De vroege sneeuwstormen in Wyoming zorgden ervoor dat de temperatuur onder nul daalde. De familie Neilson had haar laatste pond meel dagen daarvoor opgebruikt, maar ze wisten op de een of andere manier over de verraderlijke Rocky Ridge te komen, gedreven door hun ontombare moed en onoverwinnelijke geloof. Tragisch genoeg lieten dertien mensen uit de groep het leven bij Rock Creek, die in ondiepe graven onder de sneeuw werden gelegd, onder wie Jens en Elsie's zoon, Neils, en Bodil Mortensen. President Hinckley heeft dit deel van de route omschreven als 'het pad van tragiek, het pad van geloof, het pad van toe-

wijding, het pad van offerbereidheid, zo nodig die van het leven zelf.'¹²

Jens bereikte Rock Creek, dat 18 kilometer voorbij Rocky Ridge ligt, met bevroren voeten. Hij kon geen voet meer verzetten en smeekte Elsie: 'Laat me hier maar in de sneeuw achter om te sterven. Ga jij maar verder en probeer bij de groep te blijven. Red jezelf.' Elsie antwoordde met onwankelbare pioniersmoed: 'Ik kan je hier niet achterlaten, je gaat op de handkar en ik trek de kar wel.'¹³ Aldus was de kracht en het geloof van de vele pioniersvrouwen op de route.

Het gezin waartoe mijn overgrootmoeder, Margaret McNeil, behoorde, dat van Schotland naar Zion reisde, werd tijdens de reis in leven gehouden door een koe. Het was de taak van de twaalfjarige Margaret om vroeg op te staan om het ontbijt voor te bereiden en de koe te melken. Daarna dreef ze de koe voor de groep uit zodat die kon grazen in de weiden. Ze schreef: 'De koe verschaftte ons melk, ons belangrijkste voedsel (...). Zonder die melk waren wij vast en zeker omgekomen.'

'Op zekere nacht was onze koe uit het kamp weggegaan en ik werd erop uit gestuurd om haar te zoeken. Ik was blootsvoets en keek niet waar ik liep. Plotseeling drong het tot me door dat ik op iets zachts liep. Ik keek naar m'n voeten en zag tot mijn grote ontzetting dat ik in een slangennest stond, met grote en kleine. Ik schrok zo dat ik helemaal verstijfde; ik kon alleen nog bidden, en op de een of andere manier ben ik eruit gesprongen. De Heer zegende me en zorgde voor me.'

'We kwamen op 4 oktober [1859] in Ogden (Utah) aan na een reis vol ontberingen en honger. (...) Ik heb de hele weg over de vlakten gelopen.'¹⁴

President Joseph F. Smith, die zelf over de vlakten is gekomen en de eerste zeventig moeilijke jaren in de vallei heeft meegemaakt, had dit te zeggen over de beschermde hand van de Heer over zijn heiligen der laatste dagen:

'Onze goede vrienden uit die oostelijke staten kwamen ons in die tijd opzoeken en kritiseerden ons dan. Ze zeiden: "Dit is de vervulling van de vloek van God over jullie. Jullie zijn van de rijke gronden van Illinois en Missouri naar de woestijn, naar een zout land verdreven." Dan zei ik: "Ja, we hebben hier, God zij dank, zout genoeg om de wereld te redden en te zijner tijd zullen we het goed kunnen gebruiken."¹⁵ Er is een tijd geweest dat er niet genoeg veevoer was, en het rundvees was zo mager dat het niet genoeg vet opleverde om zeep te maken. 'Maar juist toen stuurde de Heer een handvol alfalfa zaad de vallei in. Christopher

Layton zaaide het, gaf het water en zag het groeien; dat was een nietig begin, maar Utah heeft nu wel een rijkere hooioogst dan Illinois of Missouri.¹⁶

Waarlijk, de Heer moedigt ons aan in geloof naar het eind van het licht te lopen en zelfs verder – het onbekende in. Na de beproeving van ons geloof laat Hij het licht weer vooruit schijnen, en gaat onze reis van geloof bij elke voetstap verder. Over de hele wereld zwelt zij aan tot miljarden voetstappen.

In de twintig jaar dat ik nu algemeen autoriteit ben, heb ik de wereldwijde groei van de kerk gadeslagen. Ik verwonder mij over de werken van onze pioniers in hun landen van herkomst, waar zij met hun geloof en offers de kerk hebben gevestigd. Ik ben het eens met de woorden van president Heber J. Grant: 'Ik kan onmogelijk aan [de pioniers] denken zonder bewondering en dankbaarheid te voelen, en zonder de Heer te bidden mij nabij te zijn, als afstemming van dat edele volk, om zo loyaal, zo getrouw en zo gelovig te zijn als zij!'¹⁷

Broeders en zusters, doe met ons mee en begin u nu voor te bereiden op de spirituele reis van volgend jaar door in de voetstappen te treden van onze geliefde pioniers in alle landen. We moeten erop

toezien dat hun leegat van geloof nooit verloren gaat. Laat hun heroïsche leven ons hart raken, in het bijzonder het hart van onze jongeren, zodat het vuur van een waar getuigenis en onwankelbaar geloof in de Heer en zijn kerk helder in ons zal branden, zoals bij hun eens. Zij hebben het voor elkaar gekregen, omdat ze wisten, zoals ik dat weet, dat onze hemelse Vader en zijn geliefde Zoon Jezus Christus het evangelie van Jezus Christus door middel van de profeet Joseph Smith hebben hersteld, en dat deze kerk voort zal gaan totdat zij de hele aarde heeft gevuld. Daarvan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. Conference Report, april 1904, blz. 1.
2. Zie Stanley B. Kimball, Dr., *Historic Resource Study: Mormon Pioneer National Historic Trail*, [1991], blz. 62–63, 49.
3. Holograaf geciteerd in Susan Arrington Madsen, *I Walked to Zion*, [1984], blz. 37.
4. *Leringen van de profeet Joseph Smith*, verzameld door Joseph Fielding Smith, blz. 230.
5. Zie George A. Smith, *Journal of Discourses*, deel 13, blz. 85–86, 20 juni 1869.
6. Dagboek van Wilford Woodruff, bezorgd door Scott G. Kenney, 9 delen [1983–1985], deel 3, blz. 55.

7. Reed C. Durham jr., *Brigham Young University Studies*, herfst 1981, blz. 463; zie ook blz. 474.
8. *Mormon Pioneer National Historic Trail*, blz. 35.
9. *Mormon Pioneer National Historic Trail*, blz. 66.
10. Zie Kate B. Carter, *Heart Throbs of the West*, zes delen [1939–1951], deel 6, blz. 360–361.
11. Peter Howard McBride, geciteerd in Madsen, *I Walked to Zion*, [1984], blz. 41, 43, 45–46.
12. Toespraak gehouden bij Riverton (Wyoming) op 15 augustus 1992, geciteerd in *Wyoming Trails Resource Handbook*, kerkelijke onderwijsinstellingen, [1995], blz. 27.
13. Zie het dagboek van Jens Neilson, geciteerd in *Wyoming Trails Resource Handbook*, kerkelijke onderwijsinstellingen, [1995], blz. 28–29.
14. Zie Margaret McNeil Ballard, autobiografie, geciteerd in Madsen, *I Walked to Zion*, [1984], blz. 125–126.
15. Preston Nibley, *Faith Promoting Stories*, Bookcraft: Salt Lake City (Utah), 1964, blz. 71.
16. Joseph Fielding Smith, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, deel 8, blz. 159.
17. Conference Report, oktober 1919, blz. 7.

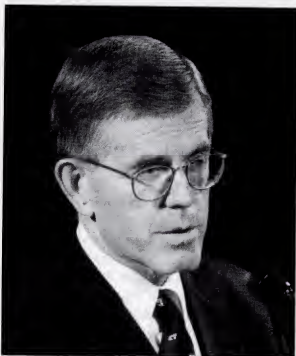

Het jeugdwerkkoor dat heeft gezongen in de zaterdagmiddagbijeenkomst verleent steun aan de algemene autoriteiten van de kerk.

Het verbondshuwelijk

Ouderling Bruce C. Hafen
van de Zeventig

'Als er moeilijkheden ontstaan, laten de partijen van een contracthuwelijk hun eigen geluk prevaleren en gaan er vandoor. (...) Maar als men in een verbondshuwelijk op moeilijkheden stuit dan proberen de echtelieden die samen op te lossen.'

samen op te lossen. Zij zijn getrouwd om te geven en te groeien, zij zijn door het verbond gebonden aan elkaar, aan de gemeenschap, en aan God. Een contractpartner geeft 50 procent, een verbondspartner geeft 100 procent.¹

Het huwelijk is van nature een verbond, niet slechts een privé-contract dat iemand zo maar kan annuleren. Jezus sprak over contractgedrag toen Hij de huurling omschreef, die zijn verzorgende taak alleen uitvoert als hij er iets voor terugkrijgt. Als de huurling 'de wolf [ziet] aankomen, laat [hij] de schapen in de steek en vlucht (...) want (...) de schapen gaan hem niet ter harte.' In contrast, de Heiland zei: 'Ik ben de goede herder (...) [Ik] zet mijn leven in voor de schapen.'² Veel mensen trouwen tegenwoordig als huurling. En als de wolf komt, vluchten ze. Dat is een verkeerd idee. Het is een vloek voor de aarde, het vervreemd het hart van de ouders van hun kinderen, en van elkaar.³

Voorafgaand aan hun huwelijk kregen Tom en Tracy een eeuwig perspectief op verbonden en wolven. Zij leerden uit het verhaal van Adam en Eva het doel van het leven en hoe zij door gehoorzaamheid en verzoening in Gods tegenwoordigheid kunnen terugkeren. Christus' leven is het verhaal van het schenken van verzoening. Het leven van Adam en Eva is het verhaal van het ontvangen van verzoening, dat hun de macht gaf om hun scheiding van God ongedaan te maken en alle tegenspoed te overwinnen, totdat ze voor eeuwig 'één' met de Heer, en met elkaar waren.

Zonder de val, leerde Lehi, zouden Adam en Eva nooit tegenspoed hebben gehad. En ze 'zouden geen kinderen hebben gehad. Zij zouden daarom in een staat van onschuld zijn gebleven, en geen vreugde hebben gehad, want zij kenden geen ellende.'⁴ Slimme ouders zien hier een subtiel verband – geen kinderen, geen ellende! Maar in de hof zouden ze geen vreugde hebben gehad. Daarom kregen zij van de Heer te horen dat ze in hun

leven te maken zouden krijgen met zweet en doornen, en in smart kinderen zouden baren. Toch werd de aardbodem 'om [hunnent]wil'⁵ vervloekt: hun pad van ellende leidde ook tot de vreugde van zowel verlossing als begrip.⁶ Dat is waarom man en vrouw in een verbondshuwelijk elkaar steunen en opbouwen als de wolf verschijnt. Als Tom en Tracy dit alles hadden begrepen, misschien dat ze dan, hand in hand zoals Adam en Eva, heel wat langzamer aan het paradisiselijke tempelsterren waren afgewandeld, de sombere en donkere wereld in.

En toch – het huwelijk en het grootbrengen van kinderen kan de waardevolste godsdienstige ervaring van hun leven betekenen. Het verbondshuwelijk vergt een totale geloofsprong: zij moeten hun verbonden nakomen zonder te weten welke risico's dat met zich meebrengt. Zij moeten zich onvoorwaardelijk overgeven, God gehoorzamen en zich voor elkaar opofferen. Dan zullen zij deelgenoot worden van de 'onbegrijpelijke vreugde'⁷ waar Alma het over heeft.

Natuurlijk krijgen sommigen geen kans om te trouwen. En sommige echtscheidingen zijn onvermijdelijk. Maar de Heer zal dat wat de getrouwen in de sterfelijkheid ontberen uiteindelijk compenseren.

Elk huwelijk wordt voortdurend door drie soorten wolven belaagd. De eerste wolf is de tegenspoed van het leven. Na God jaren te hebben gesmeekt om hun een kind te geven, kregen David en Fran een baby met een ernstige hartafwijking. Na een gevecht van drie weken droegen zij hun pasgeborenen zoon ten grave. Evenals Adam en Eva eerder, treurden ze samen, diep bedroefd maar in geloof voor het aangezicht van de Heer.⁸

Ten tweede zullen zij belaagd worden door de wolf van hun eigen onvolmaaktheid. Een vrouw vertelde me in tranen hoe de constante kritiek van haar man niet alleen hun huwelijk had vernietigd maar ook haar gevoel voor eigenwaarde. Eerst begon hij te klagen over hoe ze kookte en het huis schoonhield, daarna over hoe ze met haar tijd omging, hoe ze praatte, eruit zag en redeneerde. Uiteindelijk voelde ze zich totaal onbekwaam en disfunctioneel. Mijn hart ging naar haar uit, en naar hem. Vergelijk haar eens met een jonge vrouw die weinig zelfvertrouwen had toen ze trouwde. Maar haar echtgenoot vond redenen te over om te prijzen, zodat ze geleidelijk aan begon te geloven dat ze een goed mens was en dat haar mening ertoe deed. Zijn geloof in haar wakkerde haar gevoel van eigenwaarde weer aan.

De derde wolf is het buitensporige individualisme dat ten grondslag ligt aan het

Drie zomers geleden zag ik hoe een jonge bruid en bruidegom, Tracy en Tom, een heilige tempel verlieten. Zij lachten en hielden elkaars hand vast terwijl familie en vrienden bij elkaar gingen staan voor een groepsfoto. Ik zag geluk en verwachting in hun ogen toen zij de gasten op de receptie verwelkomden, die hen kwamen gelukwensen met de stichting van een nieuw gezin. Die avond vroeg ik mij af hoe lang het zou duren voordat die twee te maken zouden krijgen met de tegenspoed die elk huwelijk op de proef stelt. Alleen dan zouden zij erachter komen of hun huwelijk gebaseerd was op een *contract* of op een *verbond*.

Een andere bruid zei op haar huwelijksdag opgewonden tegen haar moeder: 'Mam, dit is het eind van al mijn moeilijkheden!' 'Ja,' antwoordde haar moeder, 'maar welk eind?' Als er moeilijkheden ontstaan, laten de partijen van een contracthuwelijk hun eigen geluk prevaleren en gaan er vandoor. Zij trouwen om de voordelen, en blijven zolang ze krijgen wat ze bedongen hebben. Maar als men in een verbondshuwelijk op moeilijkheden stuit dan proberen de echtelieden die

tegenwoordige contractgedrag. Een zevenjarig meisje kwam op een keer huilend thuis van school. 'Mam, hoor ik niet bij u? Onze leraar zegt dat niemand aan iemand toebehoort - kinderen behoren niet toe aan ouders, echtgenoten behoren elkaar niet toe. Ik hoor toch bij u, hè mam?' Haar moeder drukte haar dicht tegen zich aan en fluisterde: 'Natuurlijk hoor je bij mij - en ik ook bij jou.' Uiteraard behoren de huwelijkspartners elkaars identiteit te respecteren, en gezinsleden zijn zeker geen slaven of levenloze objecten. Maar de angst van deze leraar, die door velen wordt gedeeld, is dat verwantschap en huwelijk absolute slavernij inhoudt, en geen waardevolle band. We leven in een tijd waarin erbij horen nagenoeg geen waarde meer heeft.

De tegenstander moedigt deze overdriving van de persoonlijke autonomie al heel lang aan en misbruikt die nu begerig. Ons diepste van God ontvangen instinct is de armen in te rennen van hen die ons nodig hebben en ons steunen. Maar hij drijft ons uit elkaar met wiggen van wantrouwen en achterdocht. Hij overdrijft de behoefte van ruimte nodig hebben, erop uit kunnen gaan, en alleen willen zijn. Sommige mensen geloven hem - en vragen zich daarna af waarom ze zo alleen zijn. En ondanks bewonderenswaardige uitzonderingen, lopen de kinderen in Amerika in het groeiende aantal eenoudergezinnen meer risico's dan de kinderen in tweeoudergezinnen.⁹ Verder zijn de aantallen echtscheidingen en buiten-echtelijke geboorten nu zo hoog dat we

getuige zijn van de 'ineenstorting van het huwelijk'.¹⁰

Veel mensen weten tegenwoordig niet eens meer wat een huwelijk is. Moeten we huwelijken tussen mensen van hetzelfde geslacht verbieden? Moet het moeilijker worden om te scheiden? Sommigen zeggen dat dergelijke vragen buiten de samenleving vallen, omdat het huwelijk een privé-zaak is. Maar hedendaagse profeten hebben recentelijk verklaard dat het huwelijk door God is ingesteld.¹¹ Zelfs het burgerlijk huwelijk was historisch een verbond tussen drie partijen: de man, de vrouw en de staat. De samenleving heeft veel baat bij het succes van en de nakomelingen uit elk huwelijk. Het openbare karakter van een huwelijk onderscheidt het van alle andere relaties. Er komen gasten naar bruiloften, zo heeft Wendell Berry gezegd, omdat hartendieven 'evenzeer geloften afleggen aan de gemeenschap als aan elkaar', ze geven zich niet alleen aan elkaar, maar ook aan het algemeen belang 'zoals dat met een contract nooit zou kunnen'.¹²

Als we de verbonden die aan het offeraltaar gesloten worden nader bekijken, ontdekken we verborgen reservoirs van kracht. Ik zei eens geïrriteerd tegen mijn vrouw, Marie: 'De Heer heeft Adam en Eva als volwassenen op aarde geplaatst. Waarom heeft Hij dat ook niet gedaan met die jongen van ons, die met die sproeten en dat peenhaar?' Ze antwoordde: 'De Heer heeft ons dat kind gegeven om christenen van ons te maken.'

Eén avond heeft Marie zich in allerlei bochten gewrongen om met dat kind een opdracht van school te klaren, het maken van een maquette van een indiaans dorp op een bakplaat. Het was een toets die geen huurling had doorstaan. Allereerst zag hij totaal niets in haar werk, maar tegen de tijd dat hij naar bed ging, zag ik hem 'zijn' maquette trots op het aanrecht zetten. Hij was op weg naar zijn kamer toen hij zich plotsklaps omdraaide, de kamer doorrende en zijn moeder in de armen vloog, grijnzend van oor tot oor. Later vroeg ik Marie in opperste bewondering: 'Hoe heb je dat klaargespeeld?' Ze zei: 'Ik had me voorgenoemen hem niet aan zijn lot over te laten, hoeveel het ook van mij zou vergen.' Daar voegde ze aan toe: 'Ik wist niet dat ik het in me had.' Zij ontdekte diepe innerlijke bronnen van medeleven, en alleen omdat haar verbonden haar de kracht gaven om haar leven stukje bij beetje neer te leggen voor haar schapen.

Laat mij terugkeren naar Tom en Tracy, die dit jaar eigen bronnen hebben ontdekt. Hun tweede baby dreigde te vroeg ter wereld te komen. Ze hadden als een huurling voor een gemakzuchtige oplos-

President James E. Faust, tweede raadgever in het Eerste Presidium, leidt de zaterdagmiddagbijeenkomst van de conferentie. Achter hem zitten de jeugdvoorkinderen die in het koor zingen en zijn de reusachtige pijpen van het tabernakelorgel te zien. Vóór president Faust bevindt zich een cameraman.

sing kunnen kiezen, door kunnen gaan met hun leven, en een miskraam kunnen forceren. Maar omdat zij hun verbonden probeerden na te leven door offers te brengen,¹³ lag de actieve, energieke Tracy vijf weken lang bijna onbeweeglijk thuis, en toen nog eens vijf weken in het ziekenhuis. Tom was bijna elk uur dat hij niet werkte of sliep bij haar. Zij baden hun kind op aarde. Daarna moest de baby nog elf weken in het ziekenhuis blijven. Maar ze is hier, en ze is van hun.

Toen Tracy op zekere nacht in het ziekenhuis geduldig op de Heer wachtte, kreeg ze het gevoel dat haar bereidheid om zichzelf op te offeren voor haar baby in geringe mate leek op het offer van de Goede Herder voor haar. Ze zei: 'Ik had verwacht dat het geven van zoveel echt moeilijk zou zijn, maar op de een of andere manier voelde het meer aan als een voorrecht.' Zoals zoveel andere ouders in Zion gaven zij en Tom hun hart aan God door zichzelf aan hun kind te geven. En passant kwamen ze erachter dat zij een verbondshuwelijk hadden, een dat hen aan elkaar bindt en aan de Heer.

Mogen wij het huwelijksbeginsel als verbond herstellen, namelijk het nieuw en eeuwig huwelijksverbond.¹⁴ En mogen wij, wanneer de wolf verschijnt, herders zijn en geen huurlingen, bereid ons leven neer te leggen, dag in dag uit, voor de schapen van het verbond. Dan zullen wij, evenals Adam en Eva, vreugde hebben.¹⁵ In de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

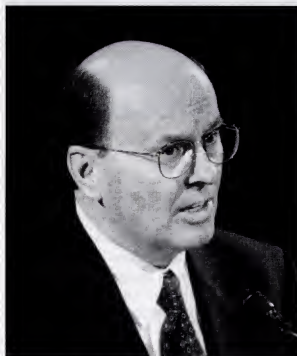
1. Zie Bruce C. en Marie K. Hafén, *The Belonging Heart* (1994), blz. 255-265; Pitrim Sorokin, *Society, Culture, and Personality*, 2e uitgave (1962), blz. 99-107.
2. Johannes 10:12-15.
3. Zie Leer en Verbonden 2.
4. 2 Nephi, 2:23.
5. Zie Mozes 4:23.
6. Zie Mozes 5:11.
7. Alma 28:8.
8. Zie Mozes 5:27.
9. Zie Barbara Dafoe Whitehead, 'Dan Quayle Was Right', *Atlantic Monthly*, april 1993, blz. 47.
10. Maggie Gallagher, *The Abolition of Marriage* (1996), blz. 4.
11. Het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen, 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld', *De Ster*, januari 1993, blz. 93.
12. Wendell Berry, *Sex, Economy, Freedom and Community* (1993), blz. 125, 137-139; cursivering toegevoegd.
13. Zie LV 97:8.
14. Zie LV 131:2.
15. Zie 2 Nephi 2:25.

Verblijdt u!

Ouderling Quentin L. Cook

van de Zeventig

'Vreugde krijgen we als we de Geest in ons leven hebben (zie Alma 22:15). Hebben wij de Geest, dan verblijden we ons in wat de Heiland voor ons heeft gedaan.'

Mijn geliefde broeders en zusters, dit is mijn eerste gelegenheid om tot u te spreken sinds ik deze nieuwe roeping heb ontvangen. Ik kan onmogelijk in woorden uitdrukken wat een plichtsgevoel ik nu heb, of hoe ontorekend ik me voel, maar ik wil u zeggen dat ik dankbaar ben voor het voorrecht om de Heer te dienen.

Het refrein van een van mijn lievelingslozangen moedigt aan: 'Verhef uw hart! Verhef uw stem verblijdt! Ik zeg u: Wees verblijdt!' ('Verblijdt u in de Heer', lofzang 42.) De tekst van die lofzang komt uit Paulus' brief aan de Filippijzen: 'Verblijdt u in de Here te allen tijde! Wederom zal ik zeggen: Verblijdt u' (Filippijzen 4:4). Volgens het woordenboek betekent verblijdt 'verheugen, vreugde voelen' [zie *Van Dale*, Groot Woordenboek der Nederlandse Taal, twaalfde druk in de nieuwe spelling, blz. 3279].

De bron van de soort vreugde die ons verblijdt, is een begrip van het heilsplan. De Heiland naderde, zo lezen wij in het evangelie van Johannes, de laatste uren van zijn sterfelijk leven, de tijd dat Hij de zonden van de wereld op zich zou nemen. Toen hij zijn discipelen voorbereide op dat wat komen zou, zei Hij tegen hen: 'Nog een korte tijd en gij ziet

Mij niet meer, en nogmaals een korte tijd en gij zult Mij zien' (Johannes 16:16). Zij waren niet klaar om de opstanding te begrijpen. In plaats daarvan legde de Heiland voorzichtig uit dat Hij zou weggaan en zou terugkeren, en zei hun wat ze zouden voelen: verdriet bij zijn vertrek, '(...) maar Ik zal u wederzien en uw hart zal zich verblijden en niemand ontnemt u uw blijdschap' (Joh. 16:22).

Net als de dood van de Heiland verdriet bracht, kunnen de wisselvalligheden van het leven, zoals de dood, ziekte, armoede, en letsel, vaak ook verdriet met zich meebrengen. Gescheiden worden van geliefden brengt altijd verdriet en rouw met zich mee. Het leven is niet makkelijk, en het zou dan ook ongepast zijn om op enigerlei wijze iets af te doen aan de beproevingen en bezoeken die de meeste mensen doormaken.

Dat mag zo zijn, maar de opstanding en verzoening die tot stand gebracht zijn door de Heiland, en de belofte van het eeuwige leven met onze geliefden, zijn van zo'n overweldigende betekenis dat hij die zich er niet om verblijdt, een gebrek aan begrip toont voor het geschenk van de Heiland.

Vreugde krijgen we als we de Geest in ons leven hebben (zie Alma 22:15). Hebben wij de Geest, dan verblijden we ons in wat de Heiland voor ons heeft gedaan.

Wat moeten we doen om een dergelijke vreugde te hebben? Naast het ontvangen van heilsverordeningen en het volgen van de levende profeet, moeten we in overeenstemming leven met bepaalde fundamentele geestelijke beginselen, zoals gebed, schriftstudie, rechtschapen leven, en dienstbetoon aan andere mensen. Het is duidelijk dat wij, als wij zondig gedrag vertonen, ons moeten bekeren. Ik wil drie soorten afleidingen noemen die we moeten vermijden om onze vreugde te behouden en ons meer te verblijden in het geschenk van de Heiland: 1. schuw afleidingen die ons ervan weerhouden om te doen wat we moeten doen, 2. schuw het opblazen van kleine onvolmaaktheden, en 3. schuw

Leden van het Quorum der Twaalf Apostelen, vlnr: de ouderlingen Henry B. Eyring, Jeffrey R. Holland, Robert D. Hales en Richard G. Scott.

ongunstige vergelijkingen met andere mensen.

Vaak zijn we ons niet bewust van de afleidingen die ons in een materiële richting duwen en ons ervan weerhouden ons op Christus te concentreren. In feite laten we celestiale doelen op een zijspoor zetten door telestiale afleidingen. In onze familie noemen we dat 'tekenfilms op zaterdagochtend'. Dat zal ik uitlegen.

Toen onze kinderen nog klein waren, besloten mijn vrouw, Mary, en ik om ons te houden aan een traditie waaraan mijn vader begonnen was toen ik nog jong was. Hij sprak met ieder van ons om ons ertoe aan te zetten doelen te stellen voor verschillende terreinen van ons leven, en vervolgens leerde hij ons hoe kerk-, school- en andere activiteiten ertoe konden bijdragen om die doelen te bereiken. Hij had drie regels:

1. We moesten zinvolle doelen hebben.
2. We konden altijd onze doelen veranderen.
3. Welk doel we ook kozen, we moesten er hard aan werken.

Daar ik zelf veel aan die traditie had gehad, wilde ik dat ook doen met mijn eigen kinderen. Toen onze zoon Larry vijf was, vroeg ik hem wat hij wilde worden als hij groot was. Hij zei dat hij dokter wilde worden, net als oom Joe. Larry had een ernstige operatie ondergaan, en hij had een groot respect voor dokters gekregen, vooral voor zijn oom Joe. Ik vertelde Larry vervolgens hoe alle nuttige dingen die hij deed, hem zouden helpen bij zijn voorbereiding om dokter te worden.

Enkele maanden later vroeg ik hem weer wat hij wilde worden. Dit keer zei hij dat hij piloot wilde worden. Het doel

veranderen mocht, dus ik vertelde hem hoe zijn verschillende activiteiten hem zouden helpen om dat doel te bereiken. Maar ik bedacht ineens iets en zei: 'Larry, de afgelopen keer dat we hierover spraken, wilde je dokter worden. Waardoor ben je van gedachte veranderd?' Hij antwoordde: 'Ik vind het nog wel leuk om dokter te worden, maar ik heb gezien dat oom Joe ook op zaterdagochtend werkt, en ik zou de tekenfilms op zaterdagochtend niet willen missen.'

Sinds die tijd heeft onze familie afleiding van een zinvol doel een tekenfilm op zaterdagochtend genoemd.

Welke tekenfilms op zaterdagochtend hebben wij bijvoorbeeld die ons afleiden van de vreugde waarnaar wij verlangen? Sommigen willen trouwen in de tempel, maar gaan alleen maar uit met mensen die niet in aanmerking komen voor de aanbeveling. Anderen willen een goede huisbezoeker zijn, maar worden afgeleid door een aanhoudende stroom tv-programma's, catalogi, en andere materiële zaken, en zien geen tijd meer om hen te dienen die zij moeten onderwijzen. Weer anderen willen gezinsgebed houden, maar laten door kleine aanleidingen onenigheid ontstaan, waardoor het moeilijker voor de gezinsleden wordt om samen te knielen. Als wij kijken naar de redenen waarom we niet doen wat we moeten doen, dan zien we dat de lijst met tekenfilms op zaterdagochtend bijna oneindig is.

Over hen die geen koninkrijk van heerlijkheid zullen beërven, heeft de Heer gezegd: 'Want wat baat het een mens, indien hem een gift wordt geschonken, en hij ontvangt de gift niet? Ziet, hij ver-

heugt zich niet in hetgeen hem wordt gegeven, evenmin verheugt hij zich in hem, die de gever der gift is' (Leer en Verbonden 88:33). De grootste gift aan de hele mensheid is de verzoening van Jezus Christus. Als we ons moeten verheugen in die gift, dan moeten we de tekenfilms van het leven vermijden die ons afleiden van onze concentratie op de Heiland en het celestiale doel waarnaar wij streven.

Een tweede groep die geen vreugde vindt, wordt afgeleid door het oplazen van kleine onvolmaaktheden, wat de vreugde verdrift. Sommigen hebben toegelaten dat onvolmaaktheden die zij hebben gezien, de werkelijkheid van hun leven aan het oog hebben onttrokken. Een objectieve buitenstaander zou concluderen dat zij verblijd moesten zijn. Maar zij zien geen reden tot blijdschap. Zij zijn als het echtpaar dat uitgenodigd was om naar een prachtige tuin te komen kijken. In plaats van te genieten van het visuele feest, zien zij alleen de weinige verleppe bloemen, het onkruid en de relatief kleine stukjes die niet mooi zijn. Zij vinden dat de tuin niet aan hun verwachtingen voldoet. En zo hebben zij ook kritiek op zichzelf en op anderen. Zij zijn eraan gewend geraakt kleine onvolmaaktheden te overdrijven, grote zegeningen te onderschatten, en hebben het vermogen verloren om zich te verblijden.

In Lucas waarschuwde de Heiland Marta voorzichtig voor deze houding, toen ze klaagde dat haar zuster Maria meer tijd besteedde aan het luisteren naar de Heiland dan aan het voorzien in materiële behoeften. Hij zei: '(...) Marta, Marta, gij maakt u (...) druk over vele dingen' (Lucas 10:41). Toen gaf de Heiland aan dat Maria zich concentreerde op dat wat echt van belang was.

Een derde terrein van afleiding dat onze vreugde kan vernietigen, is een vergelijking van onze talenten en zegeningen met die van anderen. De groei in onze eigen talenten is de beste graadmeter voor onze vooruitgang. In de afgelopen jaren is het idee van 'je beste zelf zijn' wijd en zijd aanvaard. Daar schuilt veel goeds in. Bedenk dat we anderen vaak op hun best kunnen beoordelen en onszelf op ons slechtst. In de gelijkenis van de talenten werden de dienstknechten die vijf en twee talenten hadden ontvangen door de heer geprezen wegens het vermeerderen van hun talenten, en hun werd gezegd 'ga in tot het feest van uw heer'. De dienstknecht die vermaand werd, was degene die het door hem ontvangen talent begraven had (zie Matteüs 25:14-30). Zegeningen vergelijken verdrift vrijwel zeker de vreugde. Wij kunnen niet dankbaar en afgunstig tegelijk zijn. Als we echt de

Geest van de Heer willen hebben en vreugde en geluk voelen, dan zouden we ons in onze zegeningen moeten verblijden en dankbaar zijn. We zouden ons vooral moeten verblijden in de zegeningen die ons door de tempel ter beschikking staan.

Op 3 april 1836 waren de profet Joseph Smith en Oliver Cowdery verzonken in heilige, spirituele aanbidding in de Kirtland-tempel. Na een plechtig, stil gebed, verscheen de Heer aan hen en aanvaardde de Kirtland-tempel als zijn huis.

De schitterende beschrijving van de Heiland en de verschijning van vroegere profeten die essentiële sleutels herstellten, maken van afdeling 110 van de Leer en Verbonden een van de heiligste en diepzinnigste mededelingen die de Heer ons heeft gegeven.

Enkele van de mooiste woorden uit die afdeling, de mooiste die wij ooit kunnen hopen te horen, staan in de verzen 5 en 6: 'Ziet, uw zonden zijn u vergeven; gij zijt rein voor Mij; heft daarom uw hoofd op, en verheugt u. Laat het hart uwer broeders zich verheugen, en laat het hart van Mijn ganse volk zich verheugen, dat met zijn macht dit huis ter ere van Mijn naam heeft gebouwd.'

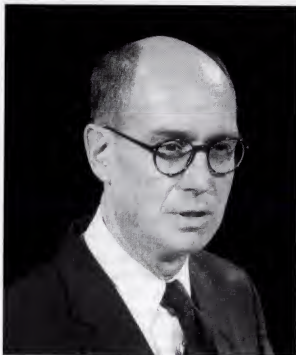
Broeders en zusters, laten wij de tekenfilms van dit leven vermijden, vooral die afleidingen die ons uit de tempel zouden houden. Laten wij ons verblijden in de belofte die ons toekomt door de verzoening van de Heiland en laten wij ons door het leiden van een christelijk leven houden aan de raad van de psalmist: 'Dit is de dag die de Here gemaakt heeft; laten wij juichen en ons daarover verheugen' (Psalm 118:24). Dat ieder van ons dat mag doen, is mijn gebed, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Getuigen voor God

Ouderling Henry B. Eyring
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Het verbreiden van het evangelie onder de mensen die we ontmoeten en in ons gezin is een verbondsverplichting. (...) Als we oprecht proberen onze verbonden na te leven, (stelt) God ons in staat (...) dat ook beter te doen.'

De heiligen der laatste dagen zijn een verbondsvolk. Vanaf de dag van de doop en bij alle geestelijke mijlpalen in ons leven doen wij God beloften en doet Hij ons beloften. Hij komt altijd de beloften na die Hij bij monde van zijn bevoegde dienstknechten doet, maar de hamvraag in ons leven is of wij met Hem verbonden sluiten en ze nakomen.

Toen ik een keer op reis was en aan de praat raakte met een man naast mij, werd mij weer duidelijk wat voor een kracht er schuilt in het nakomen van verbonden. Ik had hem nog nooit ontmoet, maar kennelijk was ik hem opgevallen, want zijn eerste woorden nadat ik me had voorgesteld, waren: 'Ik heb u in de gaten gehouden.' Hij vertelde over zijn werk, ik over het mijne. Hij informeerde naar mijn gezin en vertelde iets over het zijne. Hij zei dat z'n vrouw lid van de kerk was, hij niet.

Toen hij zich meer op z'n gemak voelde, zei hij iets in de geest van: 'Weet u, d'r is iets wat anders zou moeten in uw kerk. U moet uw leden zeggen wanneer ze op moeten houden.' Hij legde uit dat hij en zijn vrouw 25 jaar getrouwd waren. Ze was vroeg in haar jeugd al lid van de kerk geworden. In de jaren dat ze getrouwd waren, was ze maar één keer een gebouw

van de kerk binnengestapt, en dat was bij een open dag van een tempel voor de invijding, en dan nog alleen omdat haar ouders dat hadden geregeld.

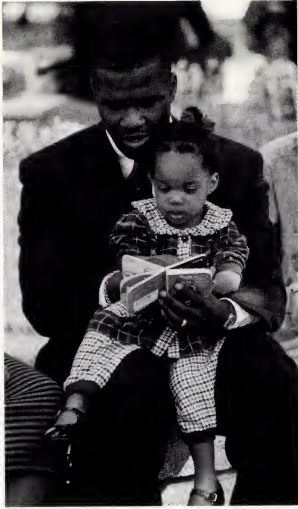
Toen vertelde hij waarom hij vond dat we iets moesten veranderen. Hij zei dat in die 25 jaar huwelijk, waarin zijn vrouw geen enkele belangstelling in de kerk had getoond, de huisonderwijzers en -bezoekers steeds langs waren blijven komen. Hij vertelde over een avond dat hij in z'n eentje de hond wilde uitlaten en dat z'n huisonderwijzer net met zijn hond langskwam en graag met hem wilde babbelen.

Hij vertelde, een tikje geërgerd, over een andere avond dat hij na een lange zakenreis thuiskwam, z'n auto in de garage deed, en toen z'n huisonderwijzers daar glimlachend zag staan. Hij zei iets als: 'Daar stonden ze, pal voor m'n neus, met weer zo'n bord koekjes.'

Ik snapte wel wat hij bedoelde. En ik probeerde hem zo goed mogelijk uit te leggen hoe moeilijk het zou zijn om zulke huisonderwijzers te zeggen dat ze moesten ophouden. Ik vertelde hem dat de liefde die hij bij die vele bezoekers had gevoeld, en hun jarenlange vasthoudendheid ondanks het geringe succes, voortvloeiden uit een verbond dat ze met God hadden gesloten. Ik vertelde hem over het doopverbond zoals Alma dat in het Boek van Mormon beschreef. Ik citeerde die woorden niet, maar u weet hoe Alma na zijn onderricht vroeg of de mensen gedoopt wilden worden:

'En hij zeide tot hen: Ziet, hier zijn de wateren van Mormon (want zo werden ze genoemd), en nu, als gij verlangend zijt om in de kudde van God te komen en Zijn volk te worden genoemd, en gewillig zijt elkanders lasten te dragen, zodat ze licht mogen zijn;

'Ja, en gewillig zijt met de treurende te treuren; ja, en hen te vertroosten, die vertroosting nodig hebben, en om te allen tijde als getuigen van God te staan, in alle dingen en in alle plaatsen, waar gij u ook moogt bevinden, zelfs tot in de dood,

opdat gij door God moogt worden verlost en onder de deelgenoten der eerste opstanding worden gerekend, opdat gij het eeuwige leven moogt hebben' (Mosiah 18:8-9).

Die huisonderwijzers en -bezoeksters begrepen en geloofden dat de twee aspecten van het verbond, om een getuige te zijn en lief te hebben, met elkaar verweven waren en elkaar versterkten. Er was geen andere verklaring voor hun houding. Mijn nieuwe vriend zag in dat de bezoekers zich oprecht betrokken bij hem en zijn vrouw voelden. En hij wist dat hun betrokkenheid voortvloeide uit het geloof dat hen drong om steeds terug te komen. Hij leek te begrijpen dat die bezoekers van binnenuit gedreven werden door een verbond dat ze niet wilden verbreken. Toen onze wegen zich scheidden, denk ik dat hij wist waarom hij nog meer bezoeken kon verwachten, meer blijken van betrokkenheid, en meer geduldig wachten op de kans om van het herstelde evangelie te getuigen. Toen we weggingen besefte ik dat ook ik iets geleerd had. Ik zal het huisonderwijs en het huisbezoek nooit meer als maar programma's van de kerk zien. Die trouwe mensen begrepen waar ze mee bezig waren. Dergelijk liefdewerk biedt kansen, geen lasten. Ieder lid heeft met de doop een verbond gesloten om een getuige van God te zijn. Elk lid heeft een verbond gesloten om net als de Heiland menslievende werken te verrichten. Elke uitnodiging om te getuigen en voor anderen te

zorgen is dus geen verzoek om extra dienstbetoon; het is een zegen van onze liefdevolle Vader en zijn Zoon Jezus Christus. Zij bedachten die uitnodigingen maar ook andere gelegenheden, soms zonder een formele roeping, en alle met hetzelfde doel. Elke uitnodiging verschafte de kans om te bewijzen welke zegeningen uit de status van verbondsvolk voortvloeien; en elke uitnodiging is een kans waarvan u de verantwoording op u hebt genomen. Elke uitnodiging gaat vergezeld van een heilige verantwoordelijkheid jegens anderen, aanvaard in de wateren van de doop, maar die vaak niet wordt afgelegd omdat men zich daar niet van bewust is.

De kracht van dat verbond om lief te hebben en te getuigen beïnvloedt het hele leven en laten van leden over de hele wereld. Een van de belangrijkste plaatsen daarbij is het gezin. Onze hedendaagse profeten hebben onze bijeenkomsten op zondag in een blok gevormd om gezinnen de tijd te gunnen bij elkaar te zijn. Ook werden ze geïnspireerd om het ons mogelijk te maken de maandagavond voor ons gezin te reserveren. Zulke kansen vereisen keuzen. In duizenden gezinnen worden de keuzen geleid door het verbond om te troosten wie vertroosting nodig hebben en als getuige van God te staan.

Zowel de blokvorming van de zondagse bijeenkomsten als het instellen van de gezinsavond geeft gezinnen de kans om samen christelijk dienstbetoon te verrichten en de Schriften en het evangelie te bestuderen. De kracht van die mogelijkheid werd als volgt door president Spencer W. Kimball verwoord: 'Ik vraag me af hoe deze wereld eruit zou zien als elke vader en moeder minstens één keer per week hun kinderen om zich heen verzamelden, het evangelie uitlegden, en enthousiast hun getuigenis gaven. Hoe zou onzedelijkheid kunnen voortduren en ontrouw gezinnen verscheuren en nalatigheid bestaan?' (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, bezorgd door Edward L. Kimball [1982], blz. 345).

Tijdens die uren op zondag en de gezinsavond op maandag is er tijd voor oprechte betrokkenheid, evangelie-onderwijs en getuigenis. Over de hele wereld zijn er gezinnen die dat doen en die hun verbond liefhebben en begrijpen. Thuis heb ik door het raam ouders met hun kinderen de straat door zien lopen naar het huis van een buur om troost en christelijk dienstbetoon te bieden. En hoewel ik er niet bij was, zal de warmte van die momenten later bij hen thuis zijn blijven hangen toen ze een lofzang zongen, baden en om een zegen voor de bezochte persoon vroegen, een tekst lazen, een

korte les gaven, en van het herstelde evangelie getuigden.

Een woord van waarschuwing en ook van belofte over de manier waarop we gezinstijd besteden. Voor iemand die nog geen lid van de kerk is, is het niet scheppen van zulke momenten van liefde en geloof gewoon een gemiste kans. Maar voor degenen onder het verbond is het veel meer. Er zijn weinig plaatsen waar het verbond om lief te hebben en te getuigen gemakkelijker nageleefd wordt dan thuis. En er zijn weinig plaatsen waar het meer kan uitmaken voor degenen voor wie we verantwoordelijk zijn. Voor de leden van de kerk is mijn waarschuwing dat het niet aangrijpen van zulke kansen een keus is om heilige verbonden niet na te komen.

Omdat God verbonden altijd nakomt, kan ik een belofte doen aan degenen die in geloof hún verbond nakomen om met hun gezin momenten van liefde en getuigenis geven te scheppen. Hun oogst zal er een zijn van ontroerde harten, van geloof in Jezus Christus dat tot bekering wordt geoeffend, en van verlangen om verbonden met hernieuwde vastbeslotenheid na te leven.

Er is nog een andere omstandigheid waarin het verbond om vriendelijkheid met getuigenis te combineren anderen ten goede kan beïnvloeden. Duizenden keren per dag worden leden van de kerk gade-geslagen (net als ik door die man op reis) door mensen die graag iets over ons willen weten. Omdat wij onder verbond staan om te getuigen, zullen we ze vertellen hoe het evangelie ons gelukkig heeft gemaakt. Wat ze van onze woorden denken, zal voornamelijk afhangen van het gevoel van betrokkenheid dat we uitstralen.

Dat gold ook toen koning Lamoni Ammon ontmoette, zoals in het Boek van Mormon staat. Ammon was door de wachters gevangen genomen en voor de koning gebracht, die hem kon laten doden. Maar blijkbaar had koning Lamoni al na een paar minuten in de gaten dat Ammon genoeg om hem gaf dat hij hem wilde dienen. Toen Ammon een hoge positie werd aangeboden, zei hij: 'Nee, maar ik zal u dienstknecht zijn' (Alma 17:25). Binnen een paar dagen wist de koning dat Ammon zijn leven voor hem wilde riskeren. En toen kreeg Ammon de kans om voor de koning van God te getuigen.

De mensen die op ons pad komen, zullen de liefde voelen die ontstaat als we altijd ons verbond naleven om te treuren met de treurende en troost te geven aan hen die vertroosting nodig hebben (zie Mosiah 18:9). Misschien niet na een paar

uur of dagen, zoals bij koning Lamoni, maar als ze ons hart gepield hebben, zullen ze onze liefde voelen. En als onze betrokkenheid oprecht blijkt te zijn, kan de Heilige Geest hen eerder ontvankelijk maken voor ons onderricht en getuigenis, net als bij Ammon.

Weer heb ik een waarschuwing en een belofte. De waarschuwing is dat verdriet ons deel zal zijn als we niet liefhebben of getuigen. Als we geen eerlijke betrokkenheid voelen en tonen voor degenen die we met het evangelie benaderen, zullen ze reden hebben onze boodschap te wantrouwen. Maar als we uit angst voor afwijzing niet vertellen wat het evangelie in ons leven heeft betekend en in hun leven zou kunnen betekenen, zullen we eens hun verdriet delen. In dit leven of in het volgende zullen ze weten dat we nagekomen hebben hen over het kostbare evangelie te vertellen. Ze zullen weten dat ze het eeuwige leven alleen kunnen beërven door het evangelie te aanvaarden. En ze zullen weten dat we het evangelie ontvangen hebben met de belofte dat we het zouden delen.

Ik kan twee beloften doen aan degenen die anderen over het evangelie vertellen. De eerste is dat zelfs zij die ons afwijzen, ons eens zullen danken. Meer dan eens heb ik zendelingen gevraagd om langs te gaan bij vrienden die ver weg wonen, om naderhand te horen dat ze afgewezen werden, en dan een brief van mijn vriend te krijgen met woorden in de trant van: 'Ik voelde me vereerd dat je me iets wilde aanbieden wat zoveel voor jou betekent.' Is het niet in dit leven, dan zullen dergelijke boodschappen ons in het hiernamaals bereiken als zij die wij benaderd hebben de waarheid kennen en beseffen hoeveel we om hen gaven. Mijn tweede belofte is dat als u anderen het evangelie aanbiedt, het dieper in uw eigen hart zal doordringen. Als we het aan anderen aanbieden, wordt het voor ons een bron van water die opspringt tot het eeuwige leven.

Er is nog een andere situatie die ons een bijna perfecte kans geeft om liefde en getuigenis te combineren. In elke wijk en gemeente in de kerk wordt er eens in de maand een vasten- en getuigenisdienst gehouden. Voor we die bijwonen, slaan we twee maaltijden over. Met het uitgespaarde geld, en met wat we daar nog bij doen, betalen we een royale vastengave. De bisschop of gemeentepresident gebruikt die gaven om onder inspiratie voor de armen en behoeftigen te zorgen. Dus door een vastengave te betalen, dragen we elkanders lasten, zoals we beloofd hebben.

Het vasten helpt ons ook nederig en zachtmoedig te zijn zodat de Heilige

Geest gemakkelijker bij ons kan blijven. Door te vasten houden we ons aan het verbond om voor anderen te zorgen en bereiden we ons voor om ons verbond om te getuigen na te komen.

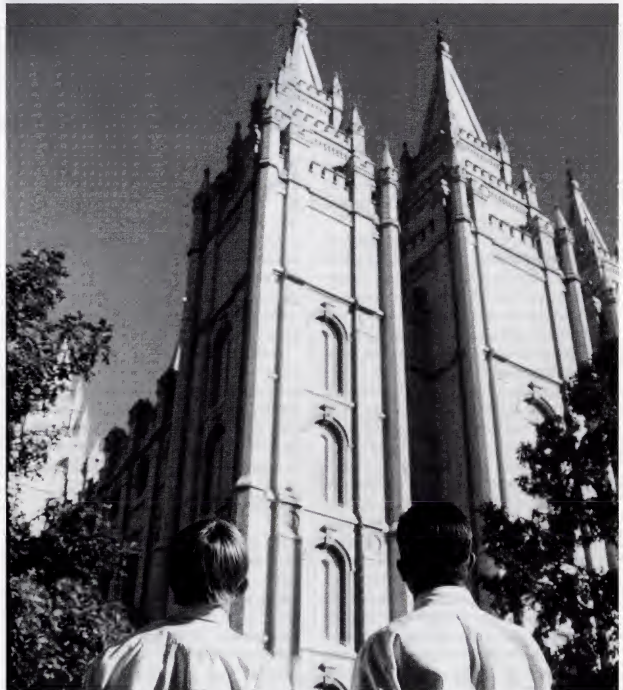
Zij die zich met zorg op de vasten- en getuigenisdienst hebben voorbereid, hoeven er niet aan herinnerd te worden hoe ze een getuigenis moeten geven als ze tijdens de dienst de drang daartoe voelen. Hun getuigenis is geen toespraak of aansporing of reisverslag, of een poging om grappig te zijn. Omdat ze al onder vier ogen hun waardering voor bepaalde mensen hebben uitgesproken, hoeven ze dat niet meer zo in het openbaar te doen. Ook hebben ze geen hoogdravende taal of veel tijd nodig.

Een getuigenis is een eenvoudige uiting van ons gevoel. Het lid dat heeft gevestigd voor de armen en ook voor het gezelschap van de Geest, zal dankbaar zijn dat God hem liefheeft en dat hij bepaalde eeuwige waarheden zeker weet. Zelfs een kind kan zoiets voelen, wat verklaart waarom het getuigenis van een kind ons

zo kan ontroeren en waarom onze voorbereiding onder vasten en gebed kinderlijke gevoelens in ons oproept.

Die voorbereiding op de vasten- en getuigenisdienst is voor leden van de kerk een verbondsverplichting. Het verbreiden van het evangelie onder de mensen die we ontmoeten en in ons gezin is een verbondsverplichting. We mogen verzekerd zijn dat als we oprecht proberen onze verbonden na te leven, God ons in staat kan stellen dat ook beter te doen. We hebben allemaal soms dat hart onder de riem nodig als het even moeilijk is om lief te hebben en te getuigen.

De vruchten van de naleving van verbonden is het gezelschap van de Heilige Geest en een sterker vermogen om lief te hebben. Dat gebeurt omdat de verzoening van Jezus Christus ons binnenste kan veranderen. Wij hebben gezien hoe zij die verbonden aanvaarden en geboden onderhouden grotere geestelijke kracht krijgen. Neem de gezinnen in de kerk die de brieven van hun kinderen op zending lezen en herlezen, verbaasd en ontroerd

De Salt Lake-tempel.

over het wonder dat ze in zo korte tijd nieuwe, betere mensen zijn geworden.

Toch heb ik datzelfde wonder ook gezien bij een volwassen man en vrouw, die op zending werden geroepen onder omstandigheden die zelfs voor de dapperste jongeren erg moeilijk zouden zijn geweest. Toen de man verslag deed, dacht ik terug aan de man die ik gekend had. Ik besefte dat het beloofde wonder van geestelijke groei geen product van jeugdigheid is, maar van het eenvoudige geloof om te proberen de verbonden na te leven. Het echtpaar ging op zending om de mensen lief te hebben en te getuigen, en ze kwamen even veranderd terug als welke 21-jarige dan ook.

Ieder van ons die verbonden met God heeft gesloten, krijgt zijn portie problemen. Maar bepaalde zekerheden hebben we gemeen. Onze hemelse Vader kent ons en onze omstandigheden, en zelfs wat ons te wachten staat. Zijn geliefde Zoon Jezus Christus, onze Heiland, heeft geleden en betaald voor onze zonden en die van alle mensen die we ooit zullen tegenkomen. Hij begrijpt precies wat iedereen voelt, lijdt, doormaakt en nodig heeft. Daarom zal de weg voor ons worden geopend om onze verbonden na te kunnen leven, hoe moeilijk dat ook mag lijken, als we maar in geloof voorwaarts gaan.

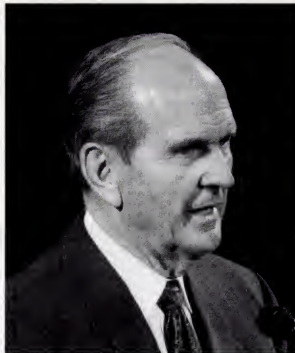
Met u draag ook ik de plicht om te allen tijde en op alle plaatsen waar ik ook ben, getuige voor God te zijn, mijn hele leven lang. En ik heb hetzelfde vertrouwen als u dat God ons de kracht kan geven om al onze verbonden na te komen.

Ik ben dankbaar dat ik net zo zeker als de apostelen Petrus, Jakobus en Johannes weet dat Jezus de Christus is, onze herren Heer, en dat Hij onze voorspraak bij de Vader is. Ik weet dat de Vader een rechtstreeks getuigenis van zijn geliefde Zoon Jezus Christus heeft gegeven door in het heilige bos de herren Heer aan de jonge Joseph Smith voor te stellen. Ik weet dat het Boek van Mormon het woord van God is, vertaald door de profeet Joseph dankzij de macht van God. Ik weet dat de sleutels van het Melchizedeks priesterchap zijn hersteld door hen die het van de Heiland ontvangen hebben, en dat president Gordon B. Hinckley nu de enige op aarde is met bevoegdheid om leiding te geven aan het gebruik van al die sleutels. Ik getuig plechtig dat dit de ware kerk van Jezus Christus is, waarin de verordeningen en verbonden worden aangeboden die, mits aanvaard en nageleefd, ons vrede in dit leven geven en ons verzekeren van het eeuwige leven in het hiernamaals. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

De verzoening

Ouderling Russell M. Nelson
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'De doelen van de schepping, de val en de verzoening convergeren alle in het heilige werk dat wordt verricht in tempels van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.'

Nederig voeg ik mij bij Jakob, de profeet uit het Boek van Mormon, die vroeg: 'Waarom zullen wij niet van de verzoening van Christus spreken?'¹ Dat onderwerp omvat ons derde geloofsartikel: 'Wij geloven dat dankzij de verzoening van Christus alle mensen door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het evangelie zalig kunnen worden.'

Voor dat wij echter de verzoening van Christus kunnen bevatten, moeten we eerst de val van Adam begrijpen. En voordat we de val van Adam kunnen begrijpen, moeten we de schepping begrijpen. Die drie essentiële onderdelen van het heilsplan houden onderling verband.²

De schepping

De schepping had als hoogtepunt de plaatsing van Adam en Eva in de Hof van Eden. Zij werden geschapen naar Gods beeld, met een lichaam van vlees en beenderen.³ Zij waren geschapen naar Gods beeld, maar waren niet sterfelijk, en konden niet oud worden en sterven.⁴ 'En [zij] zouden geen kinderen hebben gehad'⁵ noch de beproevingen van het leven hebben meegemaakt. (Neemt u mij niet

kwalijk dat ik kinderen en de beproevingen van het leven in één adem noem.) De schepping van Adam en Eva was een paradijselijke schepping, een die een aanzienlijke verandering vereiste alvorens zij het gebod konden naleven om kinderen⁶ te krijgen en zo aardse lichamen verschaffen aan voorsterfelijke geestzonen en -dochters van God.

De val

Dat brengt ons bij de val. Uit de Schriften leren wij dat 'Adam viel, opdat de mensen mochten zijn; en de mensen zijn, opdat zij vreugde mogen hebben.'⁷ De val van Adam (en Eva) vormde de *sterfelijke schepping* en bracht de vereiste veranderingen in hun lichaam teweeg, waaronder de bloedsomloop en andere wijzigingen.⁸ Toen waren ze in staat om kinderen te krijgen. Zij, en hun nageslacht, waren bovendien blootgesteld aan verwondingen, ziekten en de dood. En een liefhebbende Schepper zegende hen met een genezende kracht waardoor het leven en de werking van de belangrijke stoffelijke lichamen konden worden behouden. Als er bijvoorbeeld botten braken, konden die weer aanengroeien. Rijtwonden in het vlees konden zichzelf genezen. En wonderbaarlijk genoeg konden lekken in de bloedsomloop gedicht worden door de componenten die uitgerekend geactiveerd werden door het bloed dat verloren werd.⁹

Denk eens aan het wonder van die macht om te genezen! Als u iets kon scheppen dat zichzelf kon repareren, dan had u leven geschapen dat zichzelf voortzet. Bijvoorbeeld, als u een stoel kon maken die zijn eigen gebroken poten kon repareren, zou er geen eind komen aan het leven van die stoel. Velen van u lopen op benen die eens gebroken waren, en dat doet u vanwege die opmerkelijke gave van genezing.

Hoewel onze Schepper ons begiftigd heeft met die ongelooftijke macht, rustte Hij ons lichaam uit met een gave die dit

weer in evenwicht bracht. Dat is de zegen van het ouder worden, met zichtbare herinneringen dat wij, sterfelijke personen, bestemd zijn om eens dit 'tere bestaan' te verlaten. Ons lichaam verandert dagelijks. Naarmate we ouder worden, hebben onze brede borst en smal middel de neiging om van plaats te verwisselen. We krijgen rimpels, raken de kleur van ons haar kwijt – en ook het haar zelf – om ons eraan te herinneren dat wij sterfelijke kinderen van God zijn, met een 'fabrieks-garantie' dat wij niet voor eeuwig op aarde gestrand blijven. Als de val er niet was geweest, zouden alle artsen, schoonheidspecialisten en begrafenisonderneemers werkloos zijn geweest.

Adam en Eva kregen – als sterfelijke personen – de opdracht 'dat zij den Heere, hun God, aanbaden, en de eerstelingen hunner kudden offerden als offerande aan den Heere'.¹⁰ Verder kregen zij de aanwijzing dat 'het leven van het vlees (...) in het bloed (is) (...) want het bloed bewerkt verzoening voor de ziel'.¹¹ Proeftijd, voortplanting en ouder worden maakten alle deel uit – en de lichamelijke dood was van cruciaal belang voor – Gods 'grote plan van gelukzaligheid'.¹²

Maar het sterfelijk leven, hoe heerlijk het ook is, is nooit het uiteindelijke doel van Gods plan geweest. Het leven en de dood op de planeet aarde zijn slechts *middelen* om een doel te bereiken – niet het *einddoel* waarvoor wij hierheen zijn gestuurd.

De verzoening

Dat brengt ons bij de verzoening. Paulus heeft gezegd: 'Want evenals in Adam allen sterven, zo zullen ook in Christus allen levend gemaakt worden'.¹³ De verzoening van Jezus Christus werd de *onsterfelijke schepping*. Hij bood vrijwillig aan om te voldoen aan de vereisten van een wet die eerder overtreden was.¹⁴ En door het vergieten van zijn bloed konden zijn¹⁵ en ons lichaam vervolmaakt worden. Ze konden weer werken zonder bloed, net als het lichaam van Adam en Eva in hun *paradijselijke* vorm. Paulus heeft ons geleerd dat 'vlees en bloed het Koninkrijk Gods niet (kunnen) beërven en (...) dit sterfelijke moet onsterfelijkheid aandoen'.¹⁶

De betekenis van verzoening

Met dat in gedachte kijken we nu naar de diepere betekenis van het woord *verzoening*. In het Engels suggereren de lettergrepen *at-one-ment* dat iemand één is met een ander. In andere talen¹⁷ worden woorden gebruikt die *boete doen* of *conver-*

geren impliceren. *Boete doen* betekent 'straft ondergaan'. *Convergeren* komt oorspronkelijk uit het Latijn, waarbij *con* 'samen' of 'bij elkaar' betekent, en *vergere* 'vlechten' of 'naderen'. *Convergeren* betekent dus letterlijk 'samenvlechten' of 'tot elkaar (doen) naderen'.

Een diepe betekenis is te vinden in onderzoek naar het woord verzoenen in de Semitische talen uit oudtestamentische tijden. In het Hebreeuws is het basiswoord voor verzoenen *kafar*, een woord dat 'bedekken' of 'vergeven'¹⁸ betekent. Nauw verwant is het Aramese en Arabische woord *kafat*, wat 'omhelzing' betekent – wat ongetwijfeld verband houdt met de Egyptische rituele omhelzing. Verwijzingen naar die omhelzing zijn te vinden in het Boek van Mormon. Een verwijzing is onder meer: '(...) de Here heeft mijn ziel uit de hel verlost; ik heb zijn heerlijkheid aanschouwd en ik ben voor eeuwig in de armen Zijner liefde omsloten'.¹⁹ Een andere biedt de heerlijke hoop om 'door de armen van Jezus [te] worden omvangen'.²⁰

Ik ween van vreugde als ik aan de betekenis van dit alles denk. Verlost worden is verzoend worden – ontvangen in de omhelzing van God, met een uitdrukking van niet alleen zijn vergeving, maar van onze eenheid van hart en geest. Wat een voorrecht! En wat een troost voor hen van wie geliefden hun gezin al hebben verlaten en door de poort zijn gegaan die wij de dood noemen!

Uit de Schriften leren we meer over het woord *verzoening*. In het Oude Testament staan veel verwijzingen naar *verzoening*, wat dierenoffers vereiste. Niet zomaar elk dier was goed genoeg. Speciale eisen waren onder meer:

- het kiezen van een eersteling van de kudde, die onbevlekt moest zijn.²¹
- het offeren van het leven van het dier door het vergieten van zijn bloed.²²
- het doden van het dier zonder ook maar een bot te breken, en²³
- de mogelijkheid om een dier te offeren als plaatsvervangend offer voor anderen.²⁴

De verzoening van Christus vervulde die prototypen uit het Oude Testament. Hij was het eerstgeboren Lam Gods, en onbevlekt. Zijn offer vond plaats door bloedvergieten. Er werd geen bot in zijn lichaam gebroken – wat opmerkelijk is, want van beide misdadigers die samen met de Heer werden gekruisigd, werden de benen gebroken.²⁵ En Hij was een plaatsvervangend offer voor anderen.

Hoewel de woorden *verzoenen* of *verzoening*, in welke vorm dan ook, slechts elf keer voorkomen in de NBG-vertaling van het Nieuwe Testament,²⁶ staan ze tientallen malen in het Boek van Mormon.²⁷

Als verdere getuige van Jezus Christus, werpt het een waardevol licht op zijn verzoening, net als de Leer en Verbonden en de Parel van grote waarde. Hedendaagse openbaring heeft veel toegevoegd aan ons bijbels fundament van begrip.

De oneindige verzoening

In de voorbereidende oudtestamentische tijden was het gebruik van de verzoening begreep, wat betekend dat het een einde had. Het was een symbolische voorafschaduw van de blijvende verzoening van Jezus Christus. Zijn verzoening is onbegrensd – zonder einde.²⁸ Zij was ook oneindig in zoverre dat alle mensen verlost zouden worden van een oneindige dood. Zij was oneindig in de betekenis van zijn enorme lijden. Zij was oneindig in tijd, en maakte een einde aan het voorafgaande prototype van de dienroffers. Zij was oneindig in reikwijdte – het moest in een keer voor iedereen worden gedaan.²⁹ En de genade van de verzoening strekt zich niet slechts uit tot een oneindig aantal mensen, maar ook tot een oneindig aantal werelden, door Hem geschapen.³⁰ Zij was oneindig, boven alle menselijke schalen van meting of sterfelijk begrip.

Jezus was de enige die een dergelijke oneindige verzoening kon bieden, daar Hij geboren was uit een sterfelijke moeder en een onsterfelijke Vader. Vanwege dat unieke geboorterecht was Jezus een oneindige Persoon.

De bezoeking van de verzoening

De bezoeking van de verzoening concentreerde zich op de stad Jeruzalem. Daar vond de grootste liefdesdaad ooit in de geschiedenis verricht plaats.³¹ Nadat zij de bovenzal verlaten hadden, staken Jezus en zijn vrienden door een diep ravijn ten oosten van de stad en kwamen in een tuin met olijfbomen op de lagere hellingen van de Olijfberg. Daar waren ze in de tuin met de Hebreeuwse naam *Getsemane* – wat 'oliepers' betekent – olijven moesten geslagen en geperst worden om olie en voedsel te verschaffen. Daar in Getsemane 'leed Hij de pijnen van alle mensen, opdat alle[n] zich mochten bekeken en tot Hem komen'.³² Hij nam de last van de zonden van de hele mensheid op zich, en droeg die gigantische last tot die Hem deed bloeden uit elke porie.³³ Later werd Hij geslagen en gegeseld. Een kroon van scherpe doornen werd op zijn hoofd gedruwd als een extra vorm van marteling.³⁴ Hij werd bespot en uitgejouwd. Al die vernederingen werden Hem aangedaan door zijn eigen volk. 'Ik kwam tot

de Mijnen,' zei Hij, 'en de Mijnen ontvingen Mij niet.'³⁵ In plaats van Hem warm te omhelzen, verwierpen zij Hem waerd. Toen moest Hij zijn eigen kruis de heuvel Golgota op dragen, waar Hij aan dat kruis werd gespijkerd en waar men Hem ondraaglijke pijn liet lieden.

Later zei Hij: 'Mij dorst.'³⁶ Voor een arts is dit een betekenisvolle uitspraak. Dokters weten dat als een patiënt in shock raakt wegens bloedverlies, hij steevast – als hij nog bij bewustzijn is – met droge, verschrompelde lippen om water roept.

Hoewel de Vader en de Zoon ruim van tevoren wisten wat de ervaring zou inhouden, bracht de werkelijkheid ervan een onbeschrijflijke foltering. 'En [Jezus] zeide: Abba, Vader, alles is U mogelijk, neem deze beker van Mij weg. Doch niet wat Ik wil, maar wat Gij wilt.'³⁷ Vervolgens gehoorzaamde Jezus de wil van zijn Vader.³⁸ Drie dagen later – precies zoals geprofeteerd was – verrees Hij uit het graf. Hij werd de eersteling der opstanding. Hij had de verzoening volbracht, die alle gehoorzame mensen onsterfelijkheid en eeuwig leven geven kon. Alles wat er door de val scheef was gegaan, werd rechtgetrokken door de verzoening.

De gave van *onsterfelijkheid* van de Heiland is voor allen die ooit geleefd hebben. Maar zijn gave van *eeuwig leven* vereist bekering, en gehoorzaamheid aan bepaalde verordeningen en verbonden. De essentiële evangelieverordeningen symboliseren de verzoening. De doop door onderdompeling symboliseert de dood, begrafenissen en opstanding van de Verlosser. Door deelname aan het avondmaal hernieuwen we onze doopverbonden en denken we opnieuw aan het gebroken vlees van de Heiland en het bloed dat Hij voor ons vergoten heeft. De tempelverordeningen symboliseren onze verzoening met de Heer en verzegen families voor altijd. Door gehoorzaamheid aan de heilige tempelverbonden komen wij in aanmerking voor het eeuwige leven – de grootste van alle gaven Gods³⁹ – het 'doel van ons bestaan'.⁴⁰

Door de verzoening kon het doel van de schepping bereikt worden

De schepping vereiste de val. De val vereiste de verzoening. Door de verzoening kon het doel van de schepping bereikt worden. Het eeuwige leven, mogelijk gemaakt door de verzoening, is het hoogste doel van de schepping. Of, om dat andersom te zeggen, als er geen families verzegeld werden in heilige tempels, zou de hele aarde er voor niets zijn.⁴¹

De doelen van de schepping, de val en de verzoening convergeren alle in het

heilige werk dat wordt verricht in tempels van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. De aarde is geschapen en de kerk hersteld om de verzegeling mogelijk te maken van man aan vrouw, kinderen aan ouders, gezinnen aan voorouders, werelden zonder einde.

Dit is het grote werk van deze laatste dagen waaraan wij deelnemen. Daarom hebben we zendelingen; daarom hebben we tempels – om de meest volledige zegeningen van de verzoening aan getrouwe kinderen van God te geven. Daarom geven wij gehoor aan onze eigen oproepen van de Heer. Overdenken wij elk vrijwillige verzoening, dan wordt elk gevoel van opoffering van onze kant, volkomen overschaduwd door een diep gevoel van dankbaarheid voor het voorrecht om Hem te dienen.

Als een van de 'bijzondere getuigen van de naam van Christus' in de hele wereld,⁴² getuig ik dat Hij de Zoon van de levende God is. Jezus is de Christus – onze verzoenende Heiland en Verlosser. Dit is zijn kerk, en zij is hersteld om Gods kinderen tot zegen te zijn en de wereld voor te bereiden op de wederkomst van de Heer. Dat getuig ik in de heilige naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. Jakob 4:12.
2. Het verband tussen deze onderdelen zijn samen te vinden in verscheidene schriftteksten, zoals Alma 18:34–39; Mormon 9:12; Leer en Verbonden 20:17–24.
3. Zij waren geschapen als *niet-sterfelijke* personen – 'zonder sterfelijkheid' – die op dat moment niet onderhevig aan de dood waren.
4. Zie Alma 12:21–23.
5. 2 Nephi 2:23.
6. Zie Genesis 1:28; Mozes 2:28.
7. 2 Nephi 2:25.
8. Wij dienen te bedenken dat God Adam en Eva hun overtreding vergeven heeft (Zie Mozes 6:53).
9. Zoals bloedplaatjes en trombase.
10. Mozes 5:5.
11. Leviticus 17:11; naar de King James-vertaling, Statenvertaling en NBG-vertaling van de Bijbel.
12. Zie Alma 42:8.
13. 1 Korintiërs 15:22; zie ook Mosiah 16:7–8.
14. Zie 2 Nephi 2:7; tevens 'Aanschouw, de grote Redder stierf', lofzang 127.
15. Zie Lucas 13:32.
16. 1 Korintiërs 15:50, 53.
17. Zoals het Spaans, Portugees, Frans, Italiaans en Duits.
18. We zouden zelfs kunnen vermoeden dat als iemand in aanmerking komt voor

de zegeningen van de verzoening (door gehoorzaamheid aan de beginselen en verordeningen van het evangelie), Jezus zijn vroegere overtredingen 'bedekt' voor de Vader.

19. 2 Nephi 1:15.
20. Mormon 5:11; extra voorbeelden in Alma 5:33; 34:16.
21. Zie Leviticus 27:26; 5:18.
22. Zie Leviticus 9:18.
23. Zie Exodus 12:46; Numeri 9:12.
24. Zie Leviticus 16:10.
25. Zie Johannes 19:31–33.
26. Zie Romeinen 5:11.
27. In het Engels komen deze woorden voor: *atonement* = 24; *atone*, *atoning* of *atoned* = 8; *atoneth* = 3; totaal 35 keer.
28. Zie 2 Nephi 9:7; 25:16; Alma 34:10, 12, 14.
29. Zie Hebreëen 10:10.
30. Zie Leer en Verbonden 76:24; Mozes 1:33.
31. Zie Johannes 3:16.
32. Leer en Verbonden 18:11.
33. Zie Lucas 22:44; Leer en Verbonden 19:18.
34. Zie Matteüs 27:29; Marcus 15:17; Johannes 19:2, 5.
35. 3 Nephi 9:16; zie ook Leer en Verbonden 6:21; 10:57; 11:29; 39:3; 45:8; 133:66.
36. Johannes 19:28.
37. Marcus 14:34–36. Het woord *Abba* is veelbetekend. *Ab* betekent 'vader'; *Abba* is een term die meer genegenheid uitdrukt. In het Engels zou *daddy* het dichtstbij komen, in het Nederlands *papa*.
38. Eeuwen later deelde de Heer zijn diepste herinneringen aan deze ervaring mee aan de profet Joseph Smith. *Zie zijn* opgetekend in afdeling 19 van de Leer en Verbonden.
39. Zie Leer en Verbonden 14:7.
40. Bruce R. McConkie, *The Promised Messiah* (1978), blz. 568.
41. Zie Leer en Verbonden 2:3; 138:48.
42. Leer en Verbonden 107:23.

Lopen en niet moede worden

Ouderling L. Tom Perry
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Ik spoor jullie aan om je leeftijdgenoten te laten zien wat een deugdzzaam leven is.'

In de begindagen van de kerk, in de winter van 1833, geeft de Heer opdracht tot de vorming van een school der profeten, die georganiseerd zou worden '(...) voor hun onderricht in al hetgeen voor hen nodig is (...)' (Leer en Verbonden 88:127). De locatie was de eerste verdieping van de winkel van Newell K. Whitney. De broeders kwamen naar de school om door de profeet Joseph Smith te worden onderwezen. Sommigen waren gewend om tabak te pruimen en te roken. Het werd moeilijk voor de profeet om geestelijke zaken te onderwijzen in een fysieke ruimte die met rook was gevuld. Joseph Smith stoorde zich aan zo'n omgeving en vroeg de Heer of dit wel passend was voor de broeders. In antwoord op zijn bede ontving hij de openbaring die nu bekend staat als het woord van wijsheid.

Het woord van wijsheid heeft een paar zeer positieve aspecten. Het stimuleert het gebruik van granen, vooral tarwe, en van fruit en groente, en matig gebruik van vlees. Bekend is het verbod op alco-

hol, tabak, thee en koffie. Daarnaast adviseren de kerkleiders ons om geen drugs als marihuana en cocaine te gebruiken, en geen overmatig gebruik te maken van geneesmiddelen op recept.

In deze openbaring, die in afdeling 89 van de Leer en Verbonden staat, wordt de volgende bijzondere belofte gedaan:

'En alle heiligen, die deze woorden ter harte zullen nemen en nakomen, en in gehoorzaamheid aan de geboden zullen leven, zullen gezondheid in hun navel, en merg in hun beenderen ontvangen.

'En zij zullen wijsheid en grote schatten aan kennis vinden, ja, verborgen schatten;

'En zij zullen lopen en niet moede worden, wandelen en niet mat worden.

'En Ik, de Here, geef hun een belofte, dat de engel der verwoesting aan hen zal voorbijgaan, zoals aan de kinderen Israëls, en hen niet zal doden' (LV 89:18-21).

Ik zal altijd dankbaar zijn voor het onderricht van goede ouders die ons de lessen in het woord van wijsheid bijbrachten. Naast hun lessen werden we ook zorgvuldig onderwezen door leerkrachten in het jeugdwerk, de zondagsschool en de priesterschap.

Ik herinner me nog goed hoe een jeugdwerkleerkracht een verhaal uit de *Improvement Era* aan ons voorlas. Ik heb de afdeling kerkgeschiedenis gevraagd het voor me op te zoeken, en ik wil het hier weer vertellen. Het verhaal komt uit het oktobernummer van 1928 van de *Improvement Era* en gaat over Creed Haymond, een jonge mormoon die zich bij de universiteit van Pennsylvania aanmelde en werd aangenomen. Hij was een atleet die bekend stond om zijn snelheid, en gezien zijn instelling en gedrag werd hij als aanvoerder van het atletiekteam gekozen.

Eind mei 1919 werd het jaarlijkse toernooi van de Amerikaanse Interuniver-

sitaire Bond van Amateuratleten gehouden in het Harvard-stadion. De beste atleten van de universiteiten kwamen naar Cambridge: 1700 in totaal. In voorrondes had Pennsylvania 17 man geplaatst. Cornell, hun meest gevreesde rivaal dat jaar, had er maar tien geplaatst. Het team van Pennsylvania maakte goede kans op de titel. De scores werden gebaseerd op de eerste vijf plaatsen: vijf punten voor de eerste plaats, vier voor de tweede, drie voor de derde, twee voor de vierde, en een voor de vijfde. Natuurlijk had het team dat de meeste deelnemers had geplaatst de grootste kans om te winnen.

Aan de vooravond van het toernooi was de trainer van Pennsylvania erg optimistisch. Hij ging tegen bedtijd bij alle teamleden langs. Hij kwam bij Creeds kamer en zei: 'Creed, als we morgen ons best doen, winnen we makkelijk.' De trainer aarzelde even. 'Creed, ik geef de jongens een slokje wijn vanavond. Ik wil dat je ook wat neemt - een klein beetje maar natuurlijk.' 'Dat doe ik niet,' zei Creed. 'Luister, ik ga je echt niet dronken voeren. Ik weet wat jullie bij de mormonen geloven. Het is gewoon een soort medicijn, zodat je morgen op je best bent.' 'Ik heb er niks aan, coach; ik wil het niet.' De trainer antwoordde: 'Bedenk dat je de aanvoerder van het team bent, Creed, jij moet de punten binnenhalen. 14.000 studenten verwachten van jou persoonlijk dat je dit toernooi voor ons wint. Als jij verliest, verliezen we allemaal. Ik weet heus wel wat goed voor je is.'

Creed wist dat andere trainers soms wat wijn gaven als de mannen hun spieren en zenuwen tot het uiterste hadden getraind. Hij wist ook dat de trainer hem vroeg iets te doen wat inging tegen alles wat hij sinds z'n jeugd had geleerd. Hij keek z'n trainer in de ogen en zei: 'Ik doe 't niet.'

De trainer antwoordde: 'Je bent een rare, Creed. Je drinkt geen thee bij de training. Je hebt je eigen ideeën. Maar goed, doe wat je wilt.'

De trainer liet een uitermate bezorgde aanvoerder achter. Stel dat hij het morgen verprutste? Wat moest hij dan tegen z'n trainer zeggen? Hij zou het tegen de snelste mannen ter wereld opnemen. Alleen een topprestatie was goed genoeg. Misschien zou Pennsylvania door zijn koppigheid verliezen. De andere teamleden deden wat hun gezegd werd. Ze geloofden in hun trainer. Welk recht had hij om nee te zeggen? Er was maar één reden. Hem was z'n hele leven geleerd om het woord van wijsheid te onderhouden.

Het was een kritiek moment in dit jonge leven. Gebukt onder de intensiteit van zijn eigen geestelijke krachten knield hij

President Gordon B. Hinckley op het spreekgestoelte van de Tabernakel.

neer en vroeg hij de Heer hem te laten zien of het woord van wijsheid, dat hij had geloofd en onderhouden, inderdaad waar is. Toen ging hij naar bed en viel in een diepe slaap.

De volgende ochtend kwam de trainer z'n kamer binnen en vroeg: 'En, hoe voel je je?'

'Prima', zei de aanvoerder opgewekt.

'Alle andere jongens zijn ziek. Ik weet niet wat er met ze aan de hand is', zei de trainer ernstig.

'Misschien dat medicijn dat u ze gegeven hebt.'

'Ja, misschien wel', antwoordde de trainer.

Om twee uur zaten 20.000 toeschouwers in hun stoel op het begin van het toernooi te wachten. Na verloop van tijd werd duidelijk dat er iets mis was met het sterrenteam van Pennsylvania. Onderdeel na onderdeel presteerde Pennsylvania ver onder de maat. Sommige teamleden waren zelfs te ziek om mee te doen.

De 100 en 200 meter sprint waren Creeds specialiteit. Deze moest hij voor Pennsylvania winnen. Hij liep tegen de vijf snelste mannen van de Amerikaanse universiteiten. Ze kwamen aan de start voor de 100 meter sprint, en bij het pistoolschot sprongen ze op en lagen bijna

direct op snelheid – op één na: Creed Haymond. De hardloper die in de series in baan 2 had gelopen, waar Creed nu in liep, had een paar centimeter achter de plaats waar Haymond zijn voet had neergezet een gat getrapt om zich goed te kunnen afzetten. In die tijd gebruikten ze nog geen startblokken. Door Creeds enorme afzet brak het smalle strookje aarde door en kwam hij achter de lijn op z'n knie terecht.

Hij kwam overeind en probeerde de achterstand in te halen. Na 50 meter liep hij nog achteraan. Toen leek hij de vijfde man voorbij te vliegen, toen de vierde, de derde, en de tweede. Vlak voor het lint, met wild kloppend hart van de inspanning en sprintend als een wervelwind, passeerde hij de koploper en won hij de race.

Door een fout van de organisatoren waren de series van de 200 meter pas laat in het toernooi gelopen. Pech bleef Pennsylvania die dag achtervolgen, want Creed was in de laatste serie van de 200 meter ingedeeld. En vijf minuten na die race werd hij opgeroepen voor de finale van de 200 meter, het laatste onderdeel van de dag. Een van de mannen die in een eerdere serie had gelopen, rende naar hem toe. 'Zeg tegen de scheidsrechter dat

je moet rusten voor je weer gaat lopen. Volgens de regels heb je er recht op. Ik ben nauwelijks op adem, en ik heb nog vóór jou gelopen.'

Hijgend liep Creed naar de scheidsrechter en smeekte om meer tijd. De official zei dat hij hem tien minuten zou geven. Maar de menigte eiste luidruchtig dat de finale zou beginnen. De scheidsrechter gaf toe en riep de mannen naar de start. Onder normale omstandigheden zou Creed niets te vrezen hebben gehad. Hij was waarschijnlijk de snelste ter wereld op deze afstand, maar hij had die middag al drie keer gelopen, waarvan één die adembenemende 100 meter sprint.

De scheidsrechter riep: 'Op uw plaatsen, hief het pistool op, en met een rookwolk begon de race. Dit keer schoot de aanvoerder van Pennsylvania van zijn startplaats weg. Al gauw kwam Creed aan de kop van het rennersveld te lopen. Hij nam meer afstand, en met een explosieve versnelling en zes meter voor zijn naaste belager brak hij het lint, waarmee hij z'n tweede race won: de 200 meter sprint.

Pennsylvania had de wedstrijd verloren, maar hun aanvoerder had de fans verrukt met z'n fantastische overwinningen.

Aan het einde van die vreemde dag, toen Creed Haymond naar bed ging, dacht hij ineens terug aan zijn vraag van de vorige avond over de goddelijke oorsprong van het woord van wijsheid. Hij liet de verschillende gebeurtenissen de revue passeren: de andere teamleden die wij hadden gedronken en hadden verloren; zijn onthouding die hem overwinningen had gebracht waar zelfs hij verbaasd van stond. Hij voelde de zoete, simpele verzekering van de Geest dat het woord van wijsheid van God kwam ('Speed and the Spirit', Joseph J. Cannon, *The Improvement Era*, oktober 1928, blz. 1001-1007).

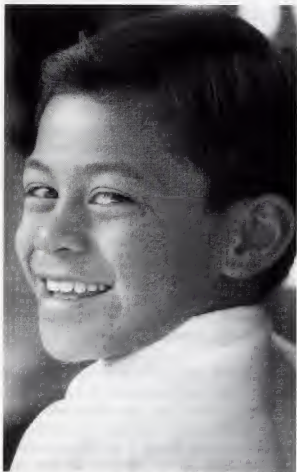
Ik vraag me dezer dagen af of het gevoel is om de moed te hebben 'nef' te zeggen, of gaat onze taak verder en moeten we anderen helpen af te komen van de grote vloek die onze samenleving nu teistert.

Er is een periode in mijn leven geweest waarvan ik nu wens dat ik toen meer invloed had uitgeoefend om een vriend van een schadelijke stof af te houden. We waren op een scoutinguitstapje in Yellowstone. Later die avond gingen we naar de geiser Old Faithful kijken. Op weg terug naar onze tent hield m'n vriend me op een donker, verborgen plekje tegen en pakte een blikje bier. Ik heb geen idee hoe hij eraan kwam. Hij zei: 'Ik heb iets lekkers meegenomen', en wilde het blikje samen met mij opdrinken. Natuurlijk waren de lessen die ik thuis en in de

hulporganisaties en de priesterschap had geleerd zodanig dat ik door zijn aanbod niet in de verleiding kwam. Hij dronk het hele blikje alleen leeg en ik deed niets om hem ervan af te houden. Het schaafde onze vriendschap. Ik weet eigenlijk niet waarom. Misschien omdat ik me schuldig voelde dat ik niet meer m'n best had gedaan om hem dat blikje niet op te laten drinken. En misschien was hij wel bang dat ik zou vertellen wat er was gebeurd en dat z'n ouders ervan zouden horen. Door de jaren heen heb ik verdriet gehad om het verlies van die vriendschap.

Vandaag de dag is de vloek van drank en drugs een nationale nachtmerrie aan het worden. Het is de grootste oorzaak van misdaad, ongelukken, werkloosheid en uiteenvallende gezinnen. Jullie, geweldige jongens van de Aäronische priesterschap, zullen als je volwassen bent de kosten moeten betalen die deze gevreesde ziekte de maatschappij kost. Er moet absoluut iets gedaan worden om deze vernietigende kracht tegen te houden. Ik spoor jullie aan om je leeftijdgenoten te laten zien wat een deugzaam leven is. Ik weet dat de Heer zijn belofte aan jullie zal nakomen door je te zegenen met gezondheid, met kennis en met wijsheid, waardoor je is later in de wereld zult onderscheiden. Jullie deugdzaam voorbeeld zal ook vele anderen tot zegen zijn.

Moge God jullie zegenen dat je de moed zult hebben om te leven zoals het hoort en een voorbeeld te zijn van de geweldige evangeliebeginselen die ons zo dierbaar zijn, is mijn nederige gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

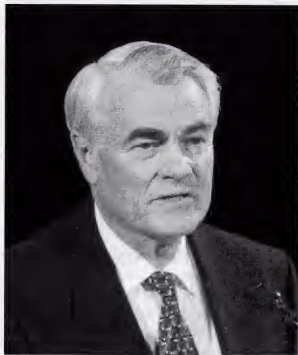

De Heiland rekent op je

Ouderling Joe J. Christensen

Lid van het Presidium der Zeventig

'Denk minder aan jezelf en meer aan je vermogen om anderen hulp te bieden.'

Een paar jaar geleden vroeg onze vierjarige kleinzoon, Andrew, na afloop van de algemene conferentie aan zijn moeder: 'Mama, rekent Jezus op mij?' Zijn moeder antwoordde: 'O ja, Andrew, Jezus rekent op je. Hij wil dat je gehoorzaam bent aan je ouders, dat je het goede doet en vooral dat je lief bent voor je broertje Benny.' Deze vierjarige dacht een ogenblik na en zei toen: 'Mama, zeg Hem maar dat Hij *niet* op mij hoeft te rekenen!'

Gelukkig had Andrew tegen de tijd dat hij het Aäronisch priesterschap ontvangt, beseffen dat Jezus *wel* op hem rekent.

Ik wil vanavond stilstaan bij drie zaken waarin de Heer rekent op de jongens die zo bevoorrecht zijn het Aäronisch priesterschap te mogen dragen.

Ten eerste: de Heiland rekent erop dat je helpt waar je hulp nodig is.

Op een middelbare school hier niet ver vandaan zit een jonge zwakbegaafde scholier, Frank zullen we hem noemen, die heel graag bij de groep wilde horen. Hij was altijd in hun buurt in de hoop toegelaten te worden tot de groep, maar hij was en bleef een buitenstaander.

Toen ze op een dag in de kantine waren, daagden een paar populaire jongens en meisjes Frank uit om op tafel te dansen. Hij deed het om ze te behagen. Onhandig

begon hij te twisten en te tollen. De groep schreeuwde, klapte in de handen en lachte. Zij lachten hem uit. Frank dacht dat ze hem toelachten.

Een paar tafels verderop zaten Dave en een vriend hun boterhammen op te eten en het tafereel gade te slaan. Opeens sprong Dave moedig op, stapte op de plaaggeesten af en zei met ingehouden woede: 'Ik kan dit niet langer aanzien!' Hij hielp Frank van de tafel af en zei tegen hem: 'Frank, kom maar bij ons zitten.'

De Heiland rekent erop dat je helpt waar je hulp nodig is, en je hulp is overal nodig - op school, in de buurt, en thuis.

Tijdens een reünie van een middelbare school na twintig jaar, had een van de reünisten een verrassend gesprek met een van haar klasgenoten dat ongeveer als volgt verliep:

'Ik ben hier na al die jaren naartoe gekomen om jou te bedanken. Mijn schooljaren waren niet makkelijk voor me. Misschien had je er geen idee van, maar jij was mijn enige vriendin op school. Ik vroeg me af of de seminarieleerkracht je gevraagd had om aardig tegen me te zijn. Was dat zo?'

'Nee. Niemand heeft me ook maar iets opgedragen.'

'Nou, ik keek iedere dag naar je uit omdat ik wist dat jij met me zou praten. Door jou ging ik me beter over mezelf voelen. Ik ben nu getrouwd en heb een groot gezin. Ik heb in de loop der jaren vaak moeten denken aan de invloed die je op me hebt gehad, en dat wilde ik je zeggen.'

Er zijn jongelui die er tegen op zien om naar school te gaan, of zelfs naar een kerkactiviteit, omdat ze bang zijn voor hoe ze behandeld worden. Jij hebt het in je om hun leven ten goede te veranderen. Jij bent een drager van het priesterschap van God, en de Heer rekent erop dat jij hen opbouwt en aanmoedigt. Denk minder aan jezelf en meer aan je vermogen om anderen hulp te bieden, ook thuis.

Een veertienjarig zusje had zich mooi gemaakt voor een jongevrouwenactiviteit. Ze was in een levensfase dat ze heel onzeker was over zichzelf. Ze probeerde

zo onopvallend mogelijk bij de voordeur te komen, want ze wilde niet gezien worden door de vrienden van haar oudere broer, Russell, die op bezoek waren. Ze kreeg het compliment van haar leven toen haar oudere broer het gesprek onderbrak en haar in het bijzijn van al zijn vrienden zei: 'Wauw, Emily, wat zie je er mooi uit!' Onbelangrijk? Nee! Er zijn jongevrouwen die beweren dat ze zonder de aanmoedigingen en steun van hun oudere broers de weg zouden zijn kwijtgeraakt in de puberteit.

Vorige maand is er in Salt Lake City een mede-Aäronisch-priesterschapsdrager, Zachary Snarr genaamd, op wrede en zinloze wijze vermoord. Zijn familie en vrienden hebben veel goeds over hem gezegd, waaronder dat hij zelden een dag voorbij liet gaan zonder zijn moeder te zeggen hoeveel hij van haar hield. Ze houden veel kostbare herinneringen aan zijn vrolijke en liefdevolle karakter. Je moeder verdient je steun. Geen Aäronisch-priesterschapsdrager dient zich schuldig te maken aan onbeleefd of onhoffelijk gedrag jegens zijn moeder.

Uit de Schriften leren we dat '(...) de duivel licht, en zijn engelen [zich] verheugen' (3 Nephi 9:2) als we beledigend, onattent of onvriendelijk jegens anderen zijn. En ook: '(...) de hemelen [onttrek-

ken] zich, de Geest des Heren is bedroefd, en wanneer Deze Zich heeft teruggetrokken – vaarwel dan het priesterschap of het gezag van die man' (LV 121:37).

Misschien denk je dat die kleine vriendelijkheden geen verschil maken, maar Alma heeft gezegd 'dat door kleine en eenvoudige dingen grote dingen worden teweeggebracht' (Alma 37:6). We lezen ook: 'Verflauwt daarom niet in goeddoen, want gij legt het fundament van een groot werk. [Jij bent een groot werk in uitvoering.] En uit het kleine komt het grote voort' (LV 64:33).

Ten tweede: de Heiland rekent erop dat je de onzedelijke rommel in de media mijdt.

Satan is al ver binnengedrongen in het leven van sommige heiligen der laatste dagen via het kwaad in de media. Ik vertrouw erop dat het overgrote deel van jullie zich niet schuldig maakt aan ernstige seksuele zonden, maar velen bewandelen wel het pad dat ernaar toe leidt. Ik hoorde van een bisschop dat het hem was opgevallen dat het geestelijke peil van de jonge priesterschapsdragers in zijn wijk aan het tanen was. In zijn gesprekken met hen kwam hij erachter dat velen van hen naar erotische films keken. Toen hij vroeg waar ze naar die rommel keken, zeiden ze: 'We kijken er gewoon thuis naar. We hebben kabeltele-

visie en als onze ouders weg zijn, kijken we naar wat we willen.'

Vaders, misschien moet u er eens over nadenken of u bij u thuis wel een onbeperkt pakket aan zenders wilt, of dat u uw kinderen wel zonder toezicht wilt laten kijken, in het bijzonder in hun slaapkamer.

Het is naïef te veronderstellen dat godslastering, bloot, seks en geweld geen negatief effect op ons hebben. We kunnen niet in de modder rollen zonder vuil te worden.

Het is zorgwekkend dat sommige van onze jonge heiligen der laatste dagen, maar ook hun ouders, geregeld naar erotische films kijken. Nog een reden dat '(...) de duivel licht, en zijn engelen [zich] verheugen'.

Nog maar een paar maanden geleden heeft de profet van de Heer, president Gordon B. Hinckley, de volgende duidelijke en ondubbelzinnige raad aan de jongeren, en eigenlijk aan ons allen, gegeven:

'(...) Wees rein. Ik kan het niet vaak genoeg zeggen. Wees rein. Dat is zo ontzettend belangrijk. Je ligt op jullie leeftijd voortdurend onder vuur. De verleiding is op tv. De verleiding is in boeken, tijdschriften en videobanden. Je hoeft ze niet te huren. Doe het niet. Doe het gewoon niet. Kijk er niet naar. Als iemand voorstelt om de hele avond naar dergelijk bedenkelijk materiaal te kijken, zeg dan: "Daar kijk ik niet naar," Mijd het (...)' (Vergadering voor jongeren, Denver [Colorado], 14 april 1996).

De Heer en zijn profeten rekenen erop dat jij de rommel mijdt die overal om je heen is. Als iemand ervoor kiest de raad van de profet te negeren of in de wind te slaan dan bevindt hij zich op glad ijs.

Je herinnert je dat Jozef, toen hij verleid werd door de vrouw van Potifar, 'vluchtte, en (...) naar buiten (liep)' (Genesis 39:12).

Overal om ons heen zien we verleidingen, en dat zal met de opkomst van Internet alleen maar erger worden. Veel in de wereld van de media is goed, maar er is ook veel dat negatief is. Als we onszelf in laten met het negatieve, zal dat des te meer een reden zijn voor de duivel om te lachen en voor zijn engelen om zich te verheugen.

Ten slotte: de Heiland rekent erop dat je waardig bent om naar de tempel te gaan en een eervolle zending te vervullen.

Een kennis van mij is hier vlakbij opgegroeid. Op zijn veertiende was hij bijna twee meter en had zijn motoriek maar gedeeltelijk onder controle. Hij zei: 'Op zekere middag werd ik in het seminarie geraakt door de Geest. Ik wist toen dat

De ouderlingen Marlin K. Jensen, Kenneth Johnson en L. Lionel Kendrick van de Zeventig.

het evangelie echt waar was. Op die dag besloot ik dat ik de Heer hoe dan ook wilde dienen.'

In zijn laatste schooljaar was hij ruim twee meter geworden en zijn motoriek was nu veel beter. Veel universiteiten wilden dat hij bij hen basketbal kwam spelen en boden hem een studiebeurs aan. Na een jaar voor een universiteit gespeeld te hebben, lichtte hij zijn coach in dat hij graag twee jaar verlof wilde hebben om op zending te gaan. De coach zei: 'Als je weggaat kun je van één ding zeker zijn, en dat is dat je nooit meer ons tenue zullen dragen!' Velen waren van mening dat basketballen zijn zending was. Zelfs enkele familieleden, onder wie zijn ouders, probeerden hem over te halen om niet op zending te gaan. Maar hij was vastbesloten. Hij was bereid alles aan de Heer te geven – de studiebeurs, het applaus van de toeschouwers, en de opwinding van het spel. Hij wist wat de Heer van hem verwachtte. Hij ontving zijn roeping en vervulde een eervolle zending.

Toen hij twee jaar later terugkwam, was hij nog langer en 15 kilo zwaarder geworden. Zijn coach bekeerde zich. Hij mocht het tenue weer dragen, en in zijn laatste jaar won zijn team niet alleen het regionale kampioenschap, maar speelde zelfs in de finale van de nationale kampioenschappen.

Het gebod van de Heer aan zijn apostelen was: 'Gaat heen in de gehele wereld, verkondigt het evangelie' (Marcus 16:15).

De profeten hebben in deze tijd gezegd dat elke jongeman die lichamelijk en mentaal gezond is, zich behoort voor te bereiden op het vervullen van een eervolle zending. De Heer heeft niet gezegd: 'Ga maar op zending als het je uitkomt of als je er zin in hebt, of als het niet botst met een studiebeurs, een romance of een opleiding.' De verkondiging van het evangelie is een gebod, geen suggestie. Het is een zegen en een voorrecht, geen offer. Misschien denken sommigen van jullie dat je heel dwingend redenen hebt om geen voltijdzending te vervullen, maar denk eraan dat de Heer en zijn profeten op jullie rekenen.

Meer dan ooit tevoren weet ik dat Jezus de Christus is. Dit is zijn kerk, die geleid wordt door levende profeten. De Heer en zijn profeten rekenen erop dat je:

1. helpt waar je hulp nodig is.
2. de onzedelijke rommel in de media mijdt.
3. waardig bent om naar de tempel te gaan en een eervolle zending te vervullen.

Ik bid dat de wereld dankzij jou een beter oord zal zijn. Dat is onze taak. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Eerlijkheid: een moreel kompas

President James E. Faust

Tweede raadgever in het Eerste Presidium

'Eerlijkheid is meer dan niet liegen. Het is waarheid vertellen, waarheid spreken, waarheid naleven en waarheid liefhebben.'

Mijn geliefde broeders, het is voor ons allen een groot voorrecht dat zovelen uit zoveel landen deze grote vergadering van de priesterschap van de kerk kunnen bijwonen. Wij zijn dankbaar dat onze geliefde profeet, president Gordon B. Hinckley, aanwezig is. Het verheugt ons dat president Hinckley zoveel heiligen in zoveel landen heeft kunnen bezoeken sinds zijn roeping als president van de kerk, en een grote zegen voor hen is geweest. Wij zijn dankbaar voor zijn geïnspireerde leiding. Ik kan nauwelijks uitdrukken hoezeer het mij verootmoedigd te mogen samenwerken met president Hinckley, president Monson, de leden van de Twaalf en de andere algemene autoriteiten. Mijn respect en waardering voor ieder van hen is onnoemelijk groot.

Broeders, wij allen behoren bezorgd te zijn om onze maatschappij, die lijkt op een morele Harmagedon. Ik ben bezorgd over de invloed ervan op ons als dragers van Gods priesterschap. Zoveel mensen in de wereld hebben geen begrip van goed en kwaad, of het kan ze niets schelen. Wij kennen allemaal geloofsartikelen 13. Ik zeg het voor de zekerheid op:

'Wij geloven eerlijk te moeten zijn, trouw, kuis, welwillend, deugdzaam, en goed te moeten doen aan alle mensen; met recht mogen we zeggen dat we de aansporing van Paulus volgen: wij geloven alle dingen, wij hopen alle dingen, wij hebben veel dingen verdragen en hopen alle dingen te kunnen verdragen. Als er iets deugdelijk, liefelijk, eervol of prijzenswaardig is, dan streven wij dat na.'

Wij moeten allemaal weten wat het inhoudt eerlijk te zijn. Eerlijkheid is meer dan niet liegen. Het is waarheid vertellen, waarheid spreken, waarheid naleven en waarheid liefhebben. John, een 9-jarig Zwitsers knaapje die bij een van de handkargroepen hoorde, is een voorbeeld van eerlijkheid. Zijn vader legde een homp bizonvlees in de kar die moest worden bewaard voor de zondag. John vertelt: 'Ik had zo'n honger, en onder het duwen van de kar rook het vlees zo heerlijk, dat ik geen weerstand kon bieden. Ik had een zakmesje (...) en hoewel het me zeker een pak slaag zou opleveren zodra vader erachter kwam, sneed ik er iedere dag kleine stukjes af. Ik kauwde erop tot het helemaal wit en smakeloos was. Toen vader om het vlees kwam, vroeg hij of ik er aan had gezeten. 'Ja,' zei ik. 'Ik had zo'n honger, ik kon er niet afblijven.' In plaats van me te straffen, keerde mijn vader zijn gezicht af en veegde de tranen uit zijn ogen.'¹

Ik wil openhartig met u spreken over eerlijk zijn. Eerlijkheid is een moreel kompas, een richtsnoer voor ons leven. Jullie, jongemannen, staan onder grote druk om vertrouwd te raken met de technologie die zich alsmaar zo snel blijft uitbreiden. Die druk om in de wereld uit te blinken voert sommigen ertoe iets prijs te geven dat nog belangrijker is: hun eerlijkheid en onkreukbaarheid.

Spieken op school is een vorm van zelfbedrog. Wij gaan naar school om te leren. We bedotten onszelf wanneer we menen op andersmans rug te kunnen meerijden.

Een vriendin van ons vertelde eens wat haar man had meegemaakt als medisch student. 'In aanmerking komen om medicijnen te studeren is al niet makkelijk en het verlangen van de eerstejaars om zich te bewijzen is groot. Mijn man had hard gestudeerd voor zijn eerste tentamen. De universiteit ging er van uit dat men de erodeerde zou naleven. De hoogleraar deelde de vragen uit en verliet het lokaal. Binnen de kortste tijd werden er spiekblaadjes tevoorschijn gehaald. Mijn man weet nog hoe zijn hart begon te bonzen bij het besef hoe moeilijk het is tegen spiekende medestudenten op te boksen. Op dat moment stond er achter in het lokaal een lange slungel van een student op die zei: 'Ik heb mijn geborteplaats verlaten, mijn vrouw en drie kinderen uit een bovenhuis gestopt en me uit de naad gewerkt om hier te mogen studeren. De eerste van jullie die spiekt die rapporteer ik - en daar kun je donder op zeggen! Ze waren overtuigd. Er waren de nodige schuld bewuste gezichten en de spiekbrieftjes verdwenen even snel als ze waren verschenen. Hij stelden een norm vast voor die groep, die uiteindelijk het grootste aantal geslaagden afleverde in de geschiedenis van de universiteit.² Die lange student die de spiekers de wachtdaag aangezegd was J. Ballard Washburn, die een alom gerespecteerd arts werd en later de bijzondere erkenning heeft ontvangen van de Utah Medical Association voor zijn uitmuntende diensten. Hij heeft ook de kerk dienend als algemeen autoriteit en is nu president van de Las Vegas-tempel.

In werkelijkheid wedijveren wij slechts met onszelf. Anderen kunnen ons aanmoedigen en ons motiveren, maar wij

moeten diep in onze ziel reiken om onze goddelijke intelligentie en vermogens tevoorschijn te halen. En dat lukt niet wanneer wij ons verlaten op andermans inspanningen.

Eerlijkheid is een beginsel. Met onze keuzevrijheid bepalen we hoe wij dat beginsel zullen toepassen. Wij kunnen kiezen doen; maar uiteindelijk moeten wij van iedere keus rekenschap afleggen. We kunnen anderen misleiden, maar die Enke nuoot. Uit het Boek van Mormon leren wij: '(...) de poortwachter is de Heilige Israëls; daar heeft Hij geen dienstknecht en er is geen andere weg, dan door de poort, want men kan Hem niet bedriegen, want Here God is Zijn naam.'³

In het noodlottige oorlogsjaar 1942 werd ik ingelijfd bij de luchtmacht van de Verenigde Staten. Op een koude avond op de luchtmachtbasis Canada Fiel, kreeg ik het bevel die nacht wacht te lopen. Die hele, ellendige, lange nacht dacht ik na. Toen de ochtend aanbreek, was ik tot enkele vaste conclusies gekomen. Ik was verloofd en wist dat ik geen vrouw kon onderhouden van het soldij van een militair zonder rang. Enkele dagen later meldde ik me aan voor de officiersopleiding. Kort daarna werd ik voor een onderhoud ontboden. Mijn verdiensten stelden niet veel voor, maar ik had twee jaar 'college' en een zending voor de kerk vervuld in Zuid-Amerika. Ik was 22 jaar oud en goed gezond.

De vragen die mij werden gesteld verbaasden mij. Ze hadden bijna allemaal te maken met mijn overtuigingen. 'Rookt u?' 'Drinkt u?' 'Wat vindt u van anderen die roken en drinken?' Met die vragen had ik geen moeite.

'Bidt u?' 'Vindt u dat een officier behoort te bidden?' De officier die deze vragen stelde was een verbeterd beroepsmilitair. Het zag er niet naar uit dat hij zelf vaak had gebeden. Ik dacht na. Zou ik hem in het harnas jagen als ik de waarheid vertelde? Ik wilde heel graag officier worden om geen hele nachten weer wacht te hoeven lopen en keukencorvee te hebben, maar bovenal om met mijn meisje te kunnen trouwen.

Ik besloot er niet omheen te draaien. Ik zei dat ik inderdaad bad en dat officieren er wellicht goed aan deden goddelijke leiding te zoeken, zoals sommige grote generaals hadden gedaan. Naar mijn mening, zei ik, moesten de officiers bereid zijn hun mannen naar behoefte voor te gaan in alle geschikte activiteiten, en dus ook in het gebed.

Er volgden nog meer interessante vragen. 'Moet de morele wet in tijden van oorlog minder streng worden opgevat? Rechtaardigt de stress van de strijd niet

dat mannen bepaalde dingen doen die zij thuis niet zouden doen?'

Ik begreep dat er nu een kans was om punten te scoren en me ruimdenkend voor te doen. Ik vermoedde dat de vragenstellers niet die normen naleefden die mij waren geleerd. Blijksensnel overwoog ik te zeggen dat ik weliswaar mijn eigen opvattingen had, maar ze niemand wilde opleggen. Maar in gedachten flisten de gezichten voorbij van de vele mensen die ik als zending had onderwezen in de wet van kuisheid. Uiteindelijk zei ik alleen: 'Ik geloof niet in dubbele maatstaven.'

Na dit onderhoud legde ik me neer bij het feit dat deze twee officiers niet ingenomen zouden zijn met mijn antwoorden en me vast en zeker een heel laag cijfer zouden geven. Toen de uitslagen een paar dagen later bekend werden, had ik het tot mijn grote verbazing gehaald. Ik hoorde bij de eerste groep die naar de officiersopleiding werd gestuurd! Ik slaagde, kreeg de rang van tweede luitenant, trouwde met mijn meisje, en we leefden nog lang en gelukkig.⁴

Dat is een van de doorslaggevendende tweesprongen van mijn leven geweest. Ze zijn niet allemaal uitgepakt zoals ik graag wilde, maar mijn geloof is er wel altijd door versterkt.

Stelen is over de hele wereld maar al te gebruikelijk. Velen hebben het uitgangspunt: 'Hoe ver kan ik gaan?' of 'Het doet er niet toe, als ik maar niet betrapt word!' Stelen neemt vele vormen aan, zoals winkeldiefstal; andermans auto's, geluidsinstallaties, videospelletjes en andere zaken meenemen; tijd, geld en goederen van de werkgever stelen; stelen van de overheid door misbruik van het geld van de belastingbetalers of onjuiste vermeldingen op ons belastingformulier; en lenen zonder te willen terugbetalen. Niemand heeft ooit iets waardevols verkregen door middel van diefstal. In zijn toneelstuk *Othello*, laat Shakespeare Jago een grote waarheid onderrichten:

*Wie mij mijn beurs ontsteelt, steelt slijk;
't is iets, niets; 't was van mij,
Het is van hem, 't was duizenden tot slaaf;
Maar hij, die mij mijn goede naam
ontneemt,
Berooft mij van wat hem niet rijker maakt,
En 'n doodarm.'*⁴

Wat dan ook, stelen betaamt een priesterschapdrager niet.

Elke morele oneerlijkheid is onverenigbaar met de uitoefening van het priesterschap van God. Het priesterschap kan zelfs louter worden uitgeoefend volgens het grondbeginsel van gerechtigheid.⁵ Wanneer het 'in enige mate van ongerechtigheid' wordt aangewend, wordt het

teruggetrokken.⁶ Je kunt niet van twee wallen eten. Met oneerlijkheid doen mensen enkel zichzelf tekort.

Er zijn verschillende gradaties van waarheid vertellen. Wanneer we leugentjes om bestwil vertellen, wordt het liegen steeds makkelijker. Het is beter er het zwijgen toe te doen dan te misleiden. De mate waarin ieder van ons de gehele waarheid en niets anders dan de waarheid vertelt, hangt van ons geweten af. David Casstevens heeft eens in de *Dallas Morning News* een verhaal geschreven over Frank Szymanski, midvoor bij Notre Dame in de jaren veertig, die eens als getuige was gedagvaard bij een civiele rechtszaak in South Bend (Indiana).

'Speelt u dit jaar voor Notre Dame?' vroeg de rechter.

'Jawel, Edelachtbare.'

'Op welke positie?'

'Midvoor, Edelachtbare.'

'Hoe goed bent u?'

Szymanski schoof onrustig heen en weer, maar zei toen resoluut: 'Mijnheer, een betere heeft Notre Dame nog nooit gehad.'

De trainer, Frank Leahy, die ook in de rechtszaal zat, was verbaasd. Szymanski was altijd zo'n bescheiden figuur. Na afloop nam hij de midvoor opzij om te vragen waarom hij zo'n uitspraak had gedaan. Szymanski bloosde.

'Ik vond het niet prettig, Frank,' antwoordde hij. 'Maar ik stond wel onder ede.'

Deze zomer zijn de Olympische Spelen gehouden in Atlanta (Georgia). Veel van de atleten hebben het grootste deel van hun leven getraind om mee te mogen doen. Slechts honderdsten van seconden was het verschil tussen goud, zilver of brons, met de mogelijkheid daarna veel te verdienen in de reclamewereld.

Het is bekend dat sommige atleten vals hebben gespeeld door verboden stoffen in te nemen om een tijdelijk betere prestatie te kunnen leveren. Maar of het nu in de sport is of in het spel des levens, we moeten eerlijke prestaties leveren, op eigen vermogen, niet op valse verdienste.

Ik wil u het verhaal vertellen van een uitmuntende atleet – een jongeman met een gouden karakter. Hij heeft nooit meegedaan aan de Olympische Spelen, maar hij hoort bij de allerbesten van hen, omdat hij eerlijk was tegenover zichzelf en zijn God.

De trainer aan een 'junior high school' heeft me als volgt over dit voorval verteld: 'Vandaag moesten de jongens een proef touwklimmen afleggen. We klimmen zonder aanloop naar een hoogte van 5 meter. Mijn taak is de jongens te leren dit in zo weinig mogelijk seconden te doen.

De Salt Lake-tempel.

'Het schoolrecord voor dit onderdeel – al drie jaar lang – is 2.1 seconden. Vandaag is dat record gebroken (...)

'Drie jaar lang heeft Bobby Polacio, een derdeklasser van 14,5 jaar oud, getraind en gezwoged, verteerd door zijn verlangen het record te breken.

'Bij de eerste van zijn drie pogingen deed Bobby er 2.1 seconden over – dezelfde tijd als het record. Bij de tweede poging registreerde de stopwatch 2.0 seconden, een record! Maar toen hij zich weer liet zakken en de hele klas om me heen dromde om de stopwatch te checken, wist ik dat ik Bobby een vraag moest stellen. Ik twijfelde enigszins of hij de lat op 5 meter hoogte echt had aan-

geraakt. Zo niet, dan was hij er zó dichtbij geweest, tot op een fractie van een centimeter – maar alleen Bobby wist het antwoord.

'Toen hij naar me toe liep, met een wezenloze blik, zei ik: "Bobby, heb je 'm aangeraakt?" Als hij ja zei, zou het record waar hij zo lang haast dagelijks voor had gewerkt, op zijn naam staan, en hij wist dat ik op zijn woord zou vertrouwen.

'Hoewel de klas hem al toejuichte voor zijn prestatie, schudde de tengere bruine jongen zijn hoofd. En in dat eenvoudige gebaar herkende ik een verheven moment (...)

'Met moeite, wegens mijn dichtgesnoerde keel, zei ik tegen de klas: "Deze

jongen heeft weliswaar geen record bij het touwklimmen gevestigd, maar een nog mooier record waar iedereen naar kan streven. Hij heeft de waarheid verteld.⁷

'Ik wendde mij naar Bobby en zei: "Jongen, ik ben trots op je. Je hebt zojuist een record gevestigd dat veel atleten nooit bereiken. Welnu, bij je laatste poging wil ik dat je bij het begin net een paar centimeter hoger springt (...)."

'Toen de andere jongens hun beurt hadden gehad en Bobby bij het touw stond, viel er een vreemde stilte in de gymzaal.' Vijftig jongens en een trainer keken ademloos toe toen Bobby Polacio in 1.9 seconden het touw beklom! 'Een schoolrecord, een stadsrecord, en wellicht haast een nationaal record voor een jongen van zijn leeftijd.'

'Toen de bel ging en ik weg liep, (...) dacht ik: "Bobby, (...) met je 14 jaar ben je mij de baas. Dankjewel dat je vandaag zo enorm hoog bent geklommen".⁷

Wij kunnen allemaal hoog klimmen wanneer we ieder aspect van waarheid in ere houden. Zoals president Gordon B. Hinckley heeft gezegd: 'Laat de waarheid door voorbeeld en voorschrift worden onderricht: dat stelen slecht is, dat bedriegen verkeerd is, en dat liegen een schande is voor ieder die zich daaraan bezondigt.'⁸

Het priesterschap van God dragen en uitoefenen is een fantastische zegen. Het is een voorrecht dat wij deel mogen uitmaken van de ongekende voortgang van dit heilige werk. Wij zien de opmerkelijke ontwikkeling van deze kerk in landen waar we voorheen nooit van gedroomd hadden. Broeders, ik ben ervan overtuigd dat de Heer ons zal blijven zegenen als we eerlijk blijven en trouw aan onszelf en aan deze grote zaak. De vooruitgang van dit werk is een getuigenis van zijn waarachtigheid, maar toch kan ieder van ons een persoonlijk getuigenis hebben door de gave van de Geest. Ik heb zo'n getuigenis, dat de diepten van mijn ziel doordringt. Dat de Heer ons zal zegenen in dit heilige werk, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. Uit LeRoy R. en Ann W. Hafen, *Handcaris to Zion*, blz. 190.
2. Zoals verteld aan Janette Hales Beckham.
3. 2 Nephi 9:41.
4. Othello, derde bedrijf, derde toneel.
5. LV 121:36.
6. LV 121:37.
7. Aangepast uit *Especially for Mormons*, tweede druk, 1972, deel 1, blz. 185-186.
8. Uit 'Four Simple Things to Help Our Families and Our Nations', *Ensign*, september 1996, blz. 7.

Wees een voorbeeld

President Thomas S. Monson
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

'De kerk [doet] nu meer dan ooit [...] om lijden te verzachten, honger te stillen, ziekte te genezen en behoeftigen tot zegen te zijn. Er is nog meer te doen.'

Als ik kijk naar de grote menigte die voor deze algemene priesterschapsvergadering bij elkaar is gekomen, dan bid ik dat mijn hemelse Vader mij zal leiden in de woorden die ik tot u spreek.

Ik lees momenteel veel over de leringen van de vroegere apostelen, over hun roeping, bediening en hun leven. Dat boeit me mateloos en brengt mij dichter tot de Heer Jezus Christus.

Mag ik u een diepzinnige oproep voorlezen van de apostel Paulus aan zijn dierebare Timoteüs. Paulus' woorden gelden voor ons allemaal: 'Wees een voorbeeld voor de gelovigen in woord, in Wandel, in liefde, in geloof en in reinheid (...) Veronachtzaam de gave in u niet (...) Behartig deze dingen'.¹

Broeders, we hebben de kans om te dienen, het voorrecht om te gehoorzamen en de plicht om te dienen. In deze tijd kunnen wij andermans voeten leiden, handen vastpakken, gevoelens opbeuren, harten verheffen en zielen redden.

Neem de wet van tiende. De eerlijke tiendebetaler krijgt de innerlijke kracht en toewijding om de andere geboden te kunnen gehoorzamen.

President Gordon B. Hinckley heeft gezegd: 'De kerk draagt een enorme verantwoordelijkheid. Met tiende als bron van

inkomsten kan de kerk haar opgedragen taak vervullen. Er is altijd meer nodig dan wat er beschikbaar is. God helpe ons om dit gebiedige beginsel trouw na te leven, een beginsel dat met een prachtige belofte van Hem af komt.²

In Maleachi lezen we: 'Mag een mens God beroven? Toch berooft gij Mij. En dan zegt gij: Waarin beroven wij U? In de tienden en de heffing (...) Brengt de gehele tiende naar de voorraadkamer, opdat er spijze zij in mijn huis; beproeft Mij toch daarmee, zegt de Here der heerscharen, of Ik dan niet voor u de vensters van de hemel zal openen en zegen in overvloed over u uitgieten'.³

We kunnen het ons allemaal veroorloven om tiende te betalen. Sterker nog, niemand kan het zich veroorloven geen tiende te betalen. De Heer zal ons sterken. Hij zal het ons mogelijk maken om te gehoorzamen.

Mag ik u een brief voorlezen die ik een paar maanden geleden kreeg met een voorbeeld daarvan? De brief begint zo:

'We leven aan de rand van een dorp, en onze buurman gebruikt onze weide voor zijn vee en betaalt ons met zoveel rundvlees als we willen. Elke keer dat we nieuw vlees krijgen, hebben we nog wat van onze laatste voorraad over; en omdat we in een studentenwijk wonen, brengen we het vlees naar studenten die volgens ons wat goed rundvlees kunnen gebruiken.

'Toen mijn vrouw ZHV-presidente was, was haar secretaresse de vrouw van een student, moeder van acht kinderen. Haar man, Jack, was net als wijkadministrateur geroepen.

Mijn vrouw had altijd gebeden dat ze zou weten welke studenten ons overtollige vlees nodig hadden. Toen ze zei dat ze het gevoel had dat we wat vlees aan Jack en zijn gezin moesten geven, was ik bang hem voor het hoofd te stoten. Zij ook. We waren wat bezorgd, want ze waren een erg onafhankelijk gezin.

'Een paar dagen later zei m'n vrouw dat ze nog steeds het idee had om hun dat vlees te geven, en met tegenzin stemde ik in. Toen we het vlees langsbrachten, had

m'n vrouw zelfs bevende handen, en ik was erg zenuwachtig. De kinderen deden open, en toen ze hoorden dat wij het waren, begonnen ze te dansen. De ouders waren gereserveerd maar vriendelijk. Toen we wegreden, waren m'n vrouw en ik beiden opgelucht en blij dat ze ons geschenk hadden aanvaard.

'Een paar maanden later stond Jack tijdens de getuigenisdienst op en vertelde het volgende. Hij zei dat hij z'n hele leven al moeite met tiende had gehad. Met zo'n groot gezin, konden ze met z'n hele salaris net rondkomen. Toen hij wijkadministrateur werd, zag hij hoe alle anderen tiende betaalden, en hij wilde dat ook. Hij deed het een paar maanden en alles ging goed. Maar op een bepaald moment ontstond er een probleem. In zijn werk maakte hij een klus af en werd hij er een paar maanden later voor betaald. Hij zag aankomen dat het gezin ernstig in geldnood zou komen. Hij en zijn vrouw besloten om het probleem met de kinderen te bespreken. Als ze hun tiende betaalden, zouden ze rond de 20e geen eten meer hebben. Als ze geen tiende betaalden, konden ze genoeg eten kopen tot de volgende betaling binnenkwam. Jack zei dat hij eten wilde kopen, maar de kinderen zeiden dat ze tiende wilden betalen; dus betaalde Jack de tiende, en allemaal baden ze.

'Een paar dagen nadat ze hun tiende hadden betaald, waren wij met ons vlees gekomen. Met het vlees en met wat ze al hadden, haalden ze het gemakkelijk tot de volgende betaling.

'Ik zie hier zoveel lessen in (bijvoorbeeld, altijd naar m'n vrouw luisteren), maar de belangrijkste vind ik dat de geboden van mensen bijna altijd door toedoen van anderen worden verhoord.'

Ik begrijp dat duizenden zendingen deze priesterschapsbijeenkomst bijwonen. Ik wil me graag even tot jullie richten. Toen ik zedingspresident was, en bij de duizenden gesprekken met zendingen als apostel, zei ik tegen de zendingen met wie ik sprak: 'Als je naar huis gaat, wil ik dat je jezelf drie dingen belooft.' Gretig, nog voor ze wisten om welke beloften het ging, knikten ze. Dan gaf ik ze de volgende raad: 1. Bereid je goed voor op je baan, beroep of vak, en zorg dat je uitmunt in wat je ook gaat doen. 2. Ik citeerde ouderling Bruce R. McConkie: 'Trouw met de juiste persoon, op het juiste moment, op de juiste plaats, en door het juiste gezag.'⁴ Tot dan was hun reactie spontaan en enthousiast. Dan zei ik: 'Blijf altijd actief in de werk. Sommige zendingen trokken dan een wat raar gezicht, dus zei ik: 'Laat ik het anders zeggen, in drie woorden: betaal je

tiende.' Allemaal zeiden ze stellig dat ze dat zouden doen. Ik geloof echt dat het betalen van een eerlijke tiende veel doet om ons actief in de kerk te houden.

Ik zou nog veel meer over tiende kunnen zeggen, maar ik wil het vanavond ook over een ander aspect van Maleachi's boodschap hebben: de heffing of vrijwillige bijdragen.

De vastengave zien we al in de tijd van Jesaja, die in een verhandeling over het ware vasten de mensen aanspoorde om te vasten en 'voor de hongerige uw brood [te breken] en arme zwervelingen in uw huis [te brengen]'.⁵ De profet Joseph Smith stelde in dat er voor de armen in Kirtland (Ohio) vastengaven zouden worden opgehaald; later, in Nauvoo (Illinois) stuurde het Quorum der Twaalf Apostelen een algemene brief aan de kerk, met daarin 'de beginselen van het vasten'; er stond: 'Laat dit een voorbeeld zijn voor alle heiligen, en dan zal er nooit brood tekort zijn: Als de armen verhongeren, laten zij die genoeg hebben één dag vasten en dat wat ze anders zelf opgegeten zouden hebben aan de bisschoppen geven voor de armen, en iedereen zal lange tijd voorspoed hebben; en dit is een van de grote en belangrijke beginselen van het vasten dat door de Heer is goedgekeurd. En zolang de heiligen allemaal volgens dit beginsel zullen leven, met blij hart en opgewekt gelaat, zullen ze altijd in overvloed leven'.⁶

De profeten van deze tijd zijn net zo duidelijk geweest. Harold B. Lee heeft gezegd: 'Als je erover nadenkt, wordt er

in het evangelie zoveel beloofd waarvoor we maar zo weinig hoeven te doen. Neem de doopverordening die ons ter vergeving van zonden wordt gegeven zodat we het koninkrijk kunnen binnegaan: een wedergeboorte; de gave van de Heilige Geest geeft ons het recht op het gezelschap van een lid van de Godheid; zalven van zieken verschaft mensen met geloof een bijzondere zegen; door tiende te betalen worden de vensteren des hemels voor ons geopend; door te vasten en vastengave te betalen, weten we dat we dan de Heer mogen aanroepen en dat Hij onze roep en onze bede zal horen'.⁷

President Lee's opvolger als president van de kerk, president Spencer W. Kimball, heeft gezegd: 'We willen alle heiligen herinneren aan de zegeningen van regelmatig vasten en het geven van een zo royaal mogelijke vastengave als we kunnen. Waar mogelijk moeten we vele malen de tegenwaarde geven van de maaltijden die we hebben overgeslagen'. President Kimball voegt daaraan toe: 'Vastengaven ophalen is een belangrijke taak. Ik vond het een grote eer om diaken te zijn. Mijn vader vond dat ook (...) en liet me met paard en wagen de vastengaven ophalen. Ik was verantwoordelijk voor het deel van de stad waar ik woonde, maar de huizen stonden ver uit elkaar, en een zak meel of een pot met groente of fruit of brood kunnen bij elkaar flink zwaar worden. De wagen was dus prettig en functioneel. Tegenwoordig betalen we geld, maar vroeger betaalden we in natura. Het was een grote eer om dat

De Salt Lake-tempel.

Het Eerste Presidium overlegt voorafgaand aan een conferentiebijeenkomst. Vlnr: President Thomas S. Monson, eerste raadgever; president Gordon B. Hinckley; president James E. Faust, tweede raadgever.

voor m'n hemelse Vader te mogen doen; en hoewel de tijden zijn veranderend en er met geld in plaats van in natura wordt betaald, blijft het een grote eer om die dienst te verrichten.⁸

Volgens mij zouden jullie, diakenen, het ook niet erg vinden om met paard en wagen vastengaven op te halen!

Ik weet nog hoe ik, als jonge diaken, bij een deel van de wijk 's ochtends op vastenzondag langsging en elk gezin een kleine envelop gaf, wachtte tot er iets in werd gedaan, en het dan aan de bisschop gaf. Een keer verwelkomde een oudere broeder, broeder Wright, me bij de deur. Met bejaarde handen frommelde hij de envelop open en deed hij er een kwartje in. Z'n ogen glinsterden terwijl hij zijn bijdrage betaalde. Hij vertelde me hoe jaren daarvoor de ZHV-presidente, zuster Balmforth, met voedsel dat bij mensen opgehaald was, op een kleine rode kar naar zijn huis kwam en voedsel op de plank en dankbaarheid in zijn ziel bracht. Hij noemde haar een 'engel die door de hemel was gestuurd.' Ik ben Eddie Wright niet vergeten.

Diakenen en anderen van de Aäronische priesterschap die deze gewijde dienst tegenwoordig verrichten: bedenken dat dit een heilige taak is. Ik weet nog toen ik bisschop was en de jongens uit mijn wijk op een ochtend bij elkaar waren gekomen – met slaap in de ogen, een beetje onverzorgd, een beetje mopperend over het vroege opstaan om hun opdracht uit te voeren. Geen bestraffend woord werd

gesproken, maar in de daaropvolgende week begeleidden we de jongens naar Welfare Square in Salt Lake City voor een rondleiding. Daar zagen ze met eigen ogen een verlamde zuster bij de telefooncentrale, een oudere man die schappen vulde, vrouwen die kleding klaarmaakten voor distributie, zelfs een blinde man die etiketten op blikken deed. Dat waren mensen die dankzij het werk van die jongens de kost konden verdienen. Een indringende stilte viel over de jongens toen ze zagen hoe dankzij hun maandelijke inspanning de heilige vastengaven werden verzameld waarmee de behoeftigen werden geholpen en werk werd verschaft aan hen die anders niets zouden doen.

Na die bijzondere dag hoefden we onze diakenen niet meer aan te sporen om de vastengaven op te halen. De ochtend van de vastenzondag waren ze om zeven uur present, in hun zondagse kleren, klaar om hun taak als dragers van het Aäronisch priesterschap te doen. Het was nu niet meer gewoon enveloppen uitdelen en ophalen. Nu hielpen ze mee om voedsel te krijgen voor hongerigen, onderdak voor daklozen, allemaal op de manier zoals de Heer had gezegd. Ze lachten nu meer, ze liepen wat sneller, ja, hun ziel was gewilliger. Misschien hadden ze nu een andere drijfveer; misschien begrepen ze nu iets beter die klassieke uitspraak: 'In zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan.'⁹

In de omgeving waar ik woonde en werkte, hadden we een pluimveehoude-

rij. Meestal was dit een efficiënt lopend welzijnsproject dat het magazijn van tientallen verse eieren en honderden kilo's gevogelte voorzag. Maar zo af en toe kregen wij als stadse boeren niet alleen blaren op de handen maar soms ook op de ziel. Zo zal ik bijvoorbeeld nooit vergeten hoe we onze jongens van de Aäronische priesterschap oprotmelden om voorjaars schoonmaak te houden op de pluimveehouderij. Onze enthousiaste en energieke groep ging aan het werk en schoffelde en prikte grote hoeveelheden onkruid en rommel bij elkaar, waar de brand in werd gestoken. Bij de gloed van het vuur aten we hotdogs en feliciteerden we onszelf met een knappe prestatie. Alles zag er nu schoon en netjes uit. Maar er was één rampzalig probleem. Het lawaai en het vuur had de tere en grillige bevolking van de houderij, een paar duizenden legkippen, zo verstoord dat de meeste ervan spontaan in de rui en van de leg gingen. Daarna lieten we maar wat onkruid staan om meer eieren te krijgen.

Geen enkel lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen de Laatste Dagen die erwten heeft ingeblikt, bieten afgetopt, hooi binnengehaald of kolen gesjouwd, vergeet of betreurt het helpen van de behoeftigen op die manier. Toegevoegde mannen en vrouwen helpen ons dit grootschalige en geïnspireerde welzijnsprogramma uit te voeren. In werkelijkheid is het zo dat het plan nooit zou slagen met alleen inspanning, want dit programma functioneert op geloof in de wijze des Heren.

Broeders, u en uw gezin verdienen een compliment voor de wijze waarop u royaal bijdraagt aan de hulpacties van de kerk in de hele wereld. We voorzien in de eerste levensbehoeften bij natuurrampen, honger, ziekte en ongelukken die overal kunnen gebeuren. Noodvoedsel, kleding, onderdak en medische voorzieningen verlichten het lijden en schenken vrede aan de ontvanger en de gever – ja, de vrede die de Heer heeft beloofd. De projecten die dankzij uw vrijgevigheid worden opgezet, brengen gezondheid en vreugde doordat er putten gegraven worden voor onbesmet water voor degenen die dat nog nooit hebben gehad. Kinderen die eens polio hadden, lopen weer, dankzij uw bijdrage waardoor het vaccin gegeven kon worden om dergelijke tragiek te voorkomen.

Komt u in Salt Lake City, ga dan naar het Sort Center, waar miljoenen kilo's ingezamelde kleding worden ontvangen, gesorteerd, verpakt en vrescheept naar behoeftigen over de hele wereld, en naar plekken met armoede dichterbij huis. We moeten denken aan de uitspraak van

de profeet Joseph Smith: 'Een man met goddelijke liefde wil niet alleen voor zijn eigen gezin zorgen, maar richt zijn blik op de hele wereld, met het verlangen alle mensen tot zegen te zijn.'¹⁰

De meesten van u zijn huisonderwijzer. U bent de ogen en oren van de bisschop bij het zoeken naar de armen en getroffenen. Bij de uitvoering van hun taak hebben oplettende huisonderwijzers werkloze vaders gezien die aan het werk willen; bezorgde moeders die hun kroost zien lijden; kinderen die huilen van de honger, onvoldoende gekleed tegen de winterkou. In één geval sliepen de gezinsleden op de grond omdat er geen bedden waren. Zonder uitstel werd de benodigde hulp gegeven.

Denk aan de raad van koning Benjamin in Mosiah: 'Ook zult gij hun, die uw bijstand nodig hebben, zelf steun verlenen; gij zult hun, die van node hebben, van uw goed geven; en gij zult de bedelaar niet tevergeefs laten smeken, en hem niet wegzenden, zodat hij omkomt.'¹¹

Het is fijn en loffelijk dat de kerk nu meer dan ooit doet om lijden te verzachten, honger te stillen, ziekte te genezen en behoeftigen tot zegen te zijn. Er is nog meer te doen.

Broeders, ik bid dat we een voorbeeld voor de gelovigen zullen zijn, 'in woord, in wandel, in liefde, in geloof en in reinheid'.¹² Dan zal deze belofte van de Heer op ons van toepassing zijn: 'Ik, de Here, ben barmhartig en genadig jegens hen, die Mij vrezen, en Ik schep er behagen in hen te eren, die Mij in gerechtigheid en waarheid tot het einde toe dienen. Groot zal hun loon zijn, en eeuwig hun heerlijkheid'.¹³

In de naam van Jezus Christus. Amen. □

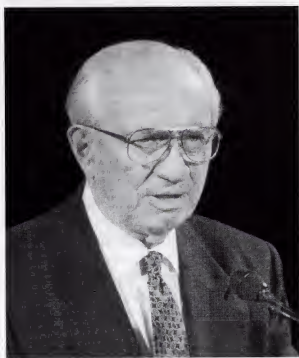
NOTEN

- 1 Timoteüs 4:12, 14, 15.
2. Conference Report, april 1982, blz. 62; of *De Ster*, oktober 1982, blz. 87.
3. Maleachi 3:8-10.
4. *Mormon Doctrine*, blz. 118.
5. Jesaja 58:7.
6. *History of the Church*, deel 7, blz. 413.
7. Harold B. Lee, *Stand Ye in Holy Places*, blz. 366-67.
8. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, bezorgd door Edward L. Kimball, blz. 145-46.
9. Matteüs 25:40.
10. *Leringen van de profeet Joseph Smith*, verzameld door Joseph Fielding Smith, blz. 155.
11. Mosiah 4:16.
12. 1 Timoteüs 4:12.
13. LV 76:5-6.

'Dit is immers niet in een uithoek geschied'

President Gordon B. Hinckley

'Niemand van ons ooit hoeft te aarzelen om voor de kerk op te komen, voor de leer, voor de leden (...). Het is waar. Dit is het werk van God.'

Geliefde broeders, we hebben vanavond goede raad gekregen.

Sinds de vorige conferentie in april ben ik veel onder de mensen geweest. Ik heb besloten dat zolang ik daar de kracht voor heb, ik eropuit zal gaan om bij de heiligen te zijn, die ik liefheb, jong en oud. Ik ben in de afgelopen maanden in vele bijeenkomsten geweest met meer dan 300.000 leden in 17 verschillende landen. We zijn de hele Verenigde Staten doorgetrokken, en hebben veel gereisd in Azië en Europa. Ik houd niet van reizen. Ik word er moe van. *Jet lag* is beslist een realiteit voor mij. Maar ik kijk graag in de gezichten en schud de handen van de getrouwe heiligen der laatste dagen, en ik betuig mijn dank jegens hen die dit mogelijk hebben gemaakt.

Bij mijn reizen rond de wereld heb ik gesprekken met journalisten gevoerd. Dat is altijd een waagstuk, want je weet nooit wat er gevraagd wordt. Deze verslaggevers zijn zeer bekwaam en weten heel goed hoe ze messcherpe vragen moeten stellen. Het is niet echt leuk, maar je krijgt de kans om de wereld iets van ons verhaal te vertellen. Zoals Paulus tegen Festus zei: 'Dit is (...) niet in een uithoek geschied' (Handelingen 26:26).

We hebben iets wat de wereld moet horen, en zulke interviews geven mij de kans om erover te praten.

Een van de langste was met Mike Wallace van het programma *60 Minutes* van CBS.

Miljoenen hebben afgelopen pasen het resultaat gezien. De makers hebben urenlange opnames teruggebracht tot 15 minuten tv.

Ik heb diep respect voor de heer Wallace gekregen. Hij is een echte vakman. Hij was beleefd, respectvol, stelde indringende vragen, hij is een taaie, door de wol geverfde verslaggever met langere ervaring, maar op en top heer.

Ongeveer een jaar geleden ontmoette ik hem voor het eerst in de Harvard Club in New York. Hij is toen twee keer naar Salt Lake City gekomen en heeft mij uitgebreid in mijn kantoor geïnterviewd. Vanavond wil ik stukjes van dat interview voorlezen zoals het is opgenomen, zijn vragen en mijn spontane antwoorden zoals ze gegeven zijn, onbewerkt, behalve waar we met het oog op de tijd wat dingen weglaten of hier en daar een toelichting geven. Ik doe dat om het standpunt van deze kerk over verschillende belangrijke zaken van algemeen belang nog eens te bevestigen. Het grootste deel van dit materiaal is niet in het programma verwerkt.

Hier volgen de vragen van meneer Wallace, en mijn spontane, onvoorbereide antwoorden:

Meneer Wallace: 'Maakt u zich zorgen om de misvattingen over de mormoonse kerk?'

Mijn antwoord: 'Er wordt nog van alles over ons gedacht. We zijn als groep niet echt bekend. We zijn [voornamelijk] hier in het westen opgegroed. De kerk is begonnen in Palmyra (New York). U hebt gehoord over de mormoonse trektocht naar het westen (...) waar we drie- tot vierhonderd gemeenschappen hebben gesticht. (...) We willen graag dat de mensen ons zien zoals we zijn en snappen wat we willen bereiken.'

Vraag: 'Is er een conflict tussen uw overtuiging over het gezin en de rol van de vrouw binnen het gezin, en de ambities van sommige vrouwen om een leidinggevende positie binnen uw kerk te bekleeden?'

Antwoord: 'Er zijn bij ons enkele vrouwen die vinden dat de vrouwen het priesterschap moeten dragen. We hebben een magnifieke vrouwenorganisatie. Ik denk dat zij de grootste vrouwenorganisatie ter wereld is – onze zustershulpvereniging. De leiding van deze organisatie is geheel in handen van de vrouwen zelf. Ze voeren een geweldig onderwijsprogramma voor vrouwen. Ik denk dat ze gelukkig zijn. Ze doen geweldig werk (...).'

Meneer Wallace: 'Sinds de Tweede Wereldoorlog lijken we te verslinteren; we zijn egoïstischer aan 't worden, steeds meer met onszelf bezig, denken minder aan het gemeenschappelijk belang. Het gezin lijkt niet meer zoveel te betekenen, en de goede zeden zijn ook om zeep geholpen. Waarom?'

Antwoord: 'Het probleem begint bij de mensen thuis. Ouders komen hun verantwoordelijkheid niet na. Het is duidelijk. Een natie groeit nooit uit boven de kracht van haar gezinnen. Als je een land wil omvormen, begin je bij de gezinnen, met ouders die hun kinderen principes en normen bijbrengen die positief en constructief zijn en waarmee ze een nuttige bijdrage kunnen leveren. Dat is waar Amerika tekort is geschoten. En wij doen ons uiterste best om de gezinnen hechter te maken. Ouders hebben geen belangrijker taak in deze wereld dan hun kinderen goed groot te brengen, en met het verstrijken van de jaren zal niets hen meer

voldoening geven dan die kinderen integer en eerlijke mensen te zien worden en iets van hun leven te zien maken (...).'

Vraag: 'Uw kerk heeft strenge gezondheidsregels. Wat heeft dat met godsdienst te maken?'

Antwoord: 'Het lichaam is de tempel van de geest. Het lichaam is heilig. Het is naar Gods beeld geschapen. Het is iets om voor te zorgen en goed te gebruiken. Het moet verzorgd worden, en wat wij het woord van wijsheid noemen, een gezondheidswet, helpt ons daar enorm bij.'

Meneer Wallace: 'Sommigen, vooral zij die geen mormoon zijn, vinden dat uw leringen blinde, strakke volgzzaamheid vereisen. Dat is een veel gehoorde klacht.'

Antwoord: 'O ja, die klachten hoor je inderdaad. Ik ben het er niet mee eens. Ik denk dat ze ongegrond zijn. Onze leden hebben enorme vrijheid. Ze kunnen doen en laten wat ze willen.'

Vraag: 'Is dat zo?'

Antwoord: 'Absoluut, zeer beslist. Ze moeten wel keuzen doen. Het is die eeuwige strijd die al gaande is sinds de oerlog in de hemel, waarover in het boek Openbaring wordt gesproken. De krachten van het kwaad tegen de krachten van het goede. Bij al onze keuzen maken we gebruik van onze keuzevrijheid.'

Meneer Wallace: 'Uw leden moeten ook zedelijk rein blijven.'

Antwoord: 'Wij geloven in kuisheid vóór het huwelijk en volkomen trouw in het huwelijk. Dat is het in een notendop. Dat is de weg naar een gelukkig leven. Dat is de weg naar voldoening. Het brengt rust in 't hart en rust in het gezin.'

Volgende vraag: 'Sommige studenten met wie we gesproken hebben, zeggen

dat de gezondheidswet gemakkelijker is vergeleken met geen seks vóór het huwelijk. (...) Ze vinden dat niet roken of niet drinken een duidelijke grens is, maar dat de seksuele grens ergens (...) [nou kijk], sommigen weten in ieder geval niet zeker waar die grens getrokken wordt.'

Antwoord: 'O, ik denk dat ze dat wel weten. Elke jongeman of jongevrouw die in deze kerk is opgegroeid, weet waar die grens ligt. Als je ziet dat je de fout in gaat, moet je jezelf beheersen. En als het een ernstig probleem is, wend je je tot de Heer. Praat erover met God. Leg je last voor Hem neer. Hij zal je kracht geven. Hij zal je helpen. Ze weten dat. Ik weet zeker dat ze dat weten.'

Meneer Wallace: 'Waarom mogen alleen mannen de kerk leiden?'

Antwoord: 'Het zijn niet "alleen mannen" die de kerk leiden. De mannen hebben hun plaats in de kerk. De mannen bekleeden de priesterschapsfuncties in de kerk. Maar vrouwen spelen een zeer belangrijke rol in deze kerk. Ze hebben hun eigen organisatie. Die is in 1842 opgericht door de profeet Joseph Smith en heet de zustershulpvereniging, omdat het primaire doel was de behoeftigen te helpen. Ik denk dat het inmiddels de grootste vrouwenorganisatie ter wereld is, met meer dan drie miljoen leden. Ze hebben hun eigen functies, hun eigen presidium, hun eigen bestuur. En diezelfde organisatie zie je in de kleinste unit van de kerk overal ter wereld.'

Meneer Wallace: 'Maar ze hebben niet de macht.'

Antwoord: 'Ze hebben bevoegdheid. Ze dragen verantwoordelijkheid. Ze besturen hun eigen organisatie.'

Vraag: 'Maar u bestuurt. De mannen besturen. Het is niet dat ik ...'

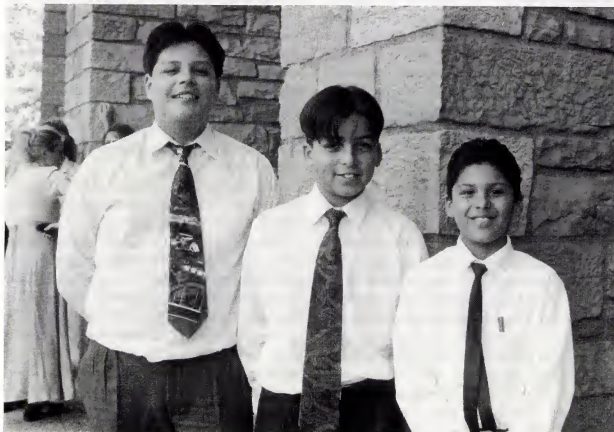
Antwoord: 'De mannen dragen het priesterschap, inderdaad. Maar mijn vrouw is mijn partner. In deze kerk loopt de man niet voor zijn vrouw of achter zijn vrouw, maar aan haar zijde. Ze zijn gelijken in een geweldige zaak.'

Meneer Wallace: 'Waarom hebben mormonen zoveel kinderen?'

Antwoord: 'We zeggen niet hoe groot gezinnen moeten zijn. Dat is aan de vader en moeder, man en vrouw. En we verwachten dat ze dat als hun ernstigste taak zien, hun gezin grootbrengen (...).'

Vraag: 'Sommigen zeggen dat het mormonisme als cultus is begonnen. Dat hoort u niet graag.'

Antwoord: 'Ik kan me er eigenlijk niks bij voorstellen. Maar als er een negatieve klank aanzit, vind ik niet dat het op de kerk van toepassing is. Sommige mensen vinden van wel, en misschien denken ze zo over het begin van de kerk. Maar kijk

De Sint. Lake-tempel.

Algemene autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

status per oktober 1996

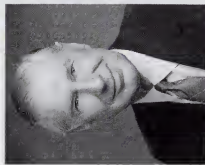
Het Eerste Presidium

President Thomas S. Monson
Eerste rangvoer

President Gordon B. Hinckley

President James E. Faust
Tweede rangvoer

Het Quorum der Twaalf Apostelen

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

David B. Haight

Neal A. Maxwell

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Joseph B. Wirthlin

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

Henry B. Eyring

Het Presidium der Zeventig

L. Alden Porter

Joe J. Christensen

Monte J. Brough

W. Eugene Hansen

Jack H. Cashead

Harold G. Hillman

Earl C. Tingey

Het Eerste Quorum der Zeventig

(in alfabetische volgorde)

Angelo Aruoa

Carlos H. Amado

Neil L. Anderson

Dallas H. Amthold

Ben B. Banks

Merrill J. Belaman

William R. Bradford

F. Erno Busche

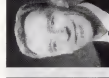
Lino Alvarez

L. Edward Brown

C. Max Caldwell

Sheldon E. Child

Gary J. Coleman

John K. Carmack

D. Todd Christofferson

J. Richard Clarke

Spencer J. Condie

Gene R. Cook

Robert K. Dallenbach

John B. Dickson

Charles Edinger

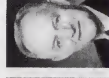
Quentin L. Cook

Claudio R. M. Costa

John E. Fowler

Wm. Robb Kerr

W. Don Ladd

Loren C. Dunn

Vaughn J. Featherstone

John H. Goldberg

Bruce C. Hafen

F. Melvin Hammond

E. Burton Howard

Joy E. Jensen

Martin K. Jensen

Augusto A. Lim

John M. Madison

James O. Mason

Y. Dallas Merrill

Bruce D. Porter

Kenneth Johnson

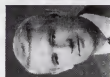
L. Lowell Kendrick

Yoshihiko Okamoto

Greg L. Kofford

Dean L. Larsen

Lynn A. Mackintosh

Alexander G. Morrison

Dennis B. Hargenschwander

Dennis E. Simmons

E. David Stanley

Kwok Yuen Tai

Jared L. Taylor

Francisco J. Torres

Glenn L. Pace

James M. Parramore

Andrew W. Parnason

Rex D. Pranger

Hugh W. Pinnock

Ronald E. Pooleman

Carl O. Samuelson Jr.

David E. Sorenson

Dieter F. Uchtdorf

Robert E. Wells

W. Craig Zwick

De Presidentie Bisschop

Richard C. Egdley
Eerste roodregner

H. David Burton
Presidentie bisschop

Keith B. McMillin
Iweede roodregner

De leden van het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen, vlnr: de ouderling Henry B. Eyring, Jeffrey R. Holland en Robert D. Hales van het Quorum der Twaalf Apostelen; presidenti Thomas S. Monson, president Gordon B. Hinckley en president James E. Faust van het Eerste Presidium; president Boyd K. Packer, waarnemend president van de Twaalf, en de ouderling L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard en Joseph B. Wirthin van de Twaalf.

nou, dit is nu een grote kerk. Er zijn in Amerika maar zes kerken met meer leden dan deze kerk. In Californië zijn we qua ledental de tweede kerk. We verspreiden ons over de wereld. We zijn in meer dan 150 landen. Dit is een sterke, vitale organisatie met een gigantisch bereik (...). U vindt onze mensen in handelsinstellingen, hoog in onderwijskringen, de politiek, de overheid, noem maar op. Wij zijn [nogal] gewone mensen die een buitengewoon werk proberen te doen.'

Meneer Wallace: 'Het is duur om mormoon te zijn.'

Antwoord: 'Nee hoor, het is niet duur. We leven volgens de wet van de Heer: de tieende.'

Vraag: 'Maar tien procent van uw bruto-inkomen gaat naar de kerk en u hebt niets te zeggen over hoe het besteed wordt. De gemiddelde mormoon in ieder geval.'

Antwoord: 'De gemiddelde mormoon heeft er heel wat over te zeggen. Hij is lid van de kerk...'

Meneer Wallace: 'Maar hij heeft niets te maken met hoe het besteed wordt.'

Antwoord: 'Als hij bisschop is, beheert hij de uitgaven van de wijk. Veel van dat geld komt in de plaatselijke units terug. Waar wordt het geld voor gebruikt? Voor kerkelijke doeleinden.'

Vraag: 'Wat zijn kerkelijke doeleinden?'

Antwoord: 'Kerkgebouwen bouwen. Ongeveer 375 per jaar. Denk daar 's over na. Elk jaar nieuwe gebouwen om in de behoeften van een stijgend ledental te voorzien. We hebben de grootste particuliere, door de kerk gefinancierde universiteit ter wereld, Brigham Young University, met 27.000 studenten op deze campus en andere. We hebben een gigantisch godsdienstinstuutprogramma, waarbij we buiten het universiteitsprogramma om contact houden met [studenten op] de grote universiteiten in Amerika. U vindt dergelijke instituten op UCLA, USC, Harvard, Yale, Princeton, University of New York, University of Massachusetts, het Massachusetts Institute of Technology enzovoort.'

Wat de financiën van de kerk betreft, onze boeken worden zorgvuldig gecontroleerd. We hebben een groep bevoegde registeraccountants die onafhankelijk van alle andere instellingen binnen de kerk werken en die alleen aan het Eerste Presidium van de kerk rapporteren. We proberen erg voorzichtig te zijn. Op het kastje achter m'n bureau heb ik een penninkske van de weduwe dat me jaren geleden in Jeruzalem is gegeven om me voortdurend te herinneren aan de heiligheid van het geld waarmee wij werken. Het komt van de weduwe, het is haar gave net zo goed

als de tiende van de rijke, en ze moeten zorgvuldig en op gepaste wijze voor de doeleinden van de Heer worden gebruikt. We gaan er voorzichtig mee om en proberen op alle mogelijke manieren erop toe te zien dat ze volgens de wil van de Heer worden gebruikt voor de opbouw van zijn werk en het welzijn van de mensen.'

Meneer Wallace: 'Jongemannen en -vrouwen geven twee jaar van hun leven om op zending te gaan?'

Antwoord: 'Jongevrouwen gaan anderhalf jaar. Het werk is zwaar en moeilijk. Het is niet gemakkelijk om naar New York, of Londen, of Tokio te gaan en op deuren te kloppen en met mensen te praten die je nooit eerder hebt gezien. Maar je hebt er wat aan, in verschillende opzichten. In de eerste plaats merkt je dat je op de Heer kan vertrouwen. (...) Een jongeman ontwikkelt kracht, capaciteiten. Als hij naar het buitenland gaat, leert hij de taal; hij leert om de taal van de mensen te spreken.

Waar hij ook heen gaat, hij leert de mensen onder wie hij werkt kennen en neemt iets van hun cultuur mee naar huis, iets van hun manier van doen, met waardering en respect voor hen en hun omstandigheden. Het is werkelijk uniek. Als je bedenkt dat we er nu bijna 50.000 hebben, en die groep rouleert voortdurend zodat het honderdduizenden van deze mensen beïnvloedt. (...) Ik kan met u in Salt Lake City over straat lopen en mensen tegenkomen die vloeiend Japans, Chinees, Zweeds, Noors, Fins, Spaans of Portugees spreken, en die veel houden van de mensen onder wie ze gewerkt hebben.'

Vraag: 'Waarom moeten leden van de kerk een jaarvoorraad aan voedsel, kleding en drafstof hebben?'

Antwoord: 'Voor ons is zelfredzaamheid een basisbeginsel, dat we voor onszelf zorgen en in onze eigen behoeften voorzien. En dus sporen we de mensen aan om iets opzij te leggen, vooruit te kijken, wat voedsel achter de hand te houden, waar mogelijk een spaarrekening te openen als appeltje voor de dorst. Catastrofes gebeuren als je het 't minste verwacht: werkloosheid, ziekte, dat soort dingen. Ieder mens, zeggen wij, moet voor zichzelf doen wat hij kan. Als hij geen mogelijkheid meer ziet, vraagt hij zijn familie om hulp. Als de familie het niet kan, springt de kerk in. En als de kerk inspringt, willen wij eerst in de basisbehoefte voorzien en hem dan helpen zolang dat nodig is, maar tegelijkertijd hem helpen bij een opleiding, werk vinden, op de een of andere manier weer erbovenop te komen. Dat is het hele doel van onze prachtige welzijnszorg (...).'

Meneer Wallace: 'Waarom is Salt Lake City zo schoon?'

Antwoord: 'We hopen dat dat iets zegt over de mensen die hier wonen.'

Meneer Wallace: 'Het is verbluffend om in Salt Lake City over straat te lopen.' [Hij was net uit New York City gekomen.]

Antwoord: 'We hopen dat 't zo blijft. Ik hoop dat het in ieder geval iets weerspiegelt van de leringen van deze kerk. Kijk naar de schoonheid op Temple Square, hier midden in het stadscentrum, het hart van de stad. Kijk naar die prachtige tempel en die geweldige tabernakel. Ze zijn met visie gebouwd, door een volk met cultuur, met verfijning, met kunstzinnigheid. Het is geen werk van charlatans. Ze zijn het werk van mensen die de visie hadden om prachtige dingen te doen.'

Meneer Wallace: 'De mormonen, pre-

De Salt Lake-tempel.

sident, noemen u een 'hedendaagse Mozes', een profeet die letterlijk met Jezus communiceert. Hoe doet u dat?'

Antwoord: '(...) Laat ik eerst zeggen dat deze kerk een rijke geschiedenis heeft, een geschiedenis van profetie, van openbaring, en (...) beslissingen die de kerk in dusdanige banen leiden zodat er niet steeds terugkerende problemen zijn die een aparte openbaring vereisen. Maar soms zijn er dingen waar de wil van de Heer [nodig is en] gevraagd wordt; ik denk dat ik dat proces het beste kan beschrijven door het te vergelijken met de ervaring van Elia in het boek 1 Koningen. Elia sprak met de Heer en er was een wind, een geweldige wind, en de Heer was niet in de wind. Toen was er een aardbeving, en de Heer was niet in de aardbeving. Toen was er vuur, en de Heer was niet in het vuur. En na het vuur het suizen van een zachte koelte, wat ik de inlusterig van de Geest noem. Ik wil hier ook duidelijk stellen dat de dingen van God door de Geest van God begrepen worden, en men moet zich openstellen voor de Geest en die proberen vast te houden, en dan komt er inzicht, en dat is echt. Ik getuig daarvan.'

Vraag: 'Waarom wordt het goede nieuws zo agressief door uw kerk verbreid; zendingen die op deuren kloppen waar ze misschien niet welkom zijn en waar ze duidelijk niet zijn uitgenodigd?'

Antwoord: 'We geloven dat het de Heer ernst was toen Hij zei: "Gaat heen in de gehele wereld, verkondigt het evangelie aan de ganze schepping." [Marcus 16:15.]

Wij nemen die oproep serieus. Wij zien het als een verplichting en proberen die te vervullen. We doen het met alle energie en middelen die we hebben.'

Meneer Wallace: 'Hoe kijkt u tegen mormonen aan?'

Antwoord: 'Met liefde en respect. Ik heb vele vrienden die geen mormoon zijn. Ik respecteer ze. Ik heb de grootst mogelijke bewondering voor ze.'

Vraag: 'Ondanks het feit dat ze nog niet echt het licht hebben gezien?'

Antwoord: 'Ja. Tegen iedereen die geen lid van de kerk is, zeg ik dat we al hun deugden, al hun goede punten onderkennen. Neem die mee en kijk of wij er iets aan kunnen toevoegen.'

Meneer Wallace: 'Vertel 's iets over Brigham Young.'

Antwoord: 'Brigham Young was een profeet met visie. Kan iemand die hier rondloopt dat ontkennen? Nee. En dat geldt ook voor deze kerk. Zij wordt door openbaring geleid. We geloven alles wat God heeft geopenbaard, alles wat Hij nu openbaart, en dat Hij nog vele grote en belangrijke zaken over het koninkrijk van God zal openbaren over het welzijn van zijn zoons en dochters, waar ze ook zijn.'

Vraag: 'Zoals u weet zeggen sommige sceptici dat de belangrijke veranderingen in de kerk onder politieke druk tot stand zijn gekomen, niet door openbaring van God. Bijvoorbeeld, het stopzetten van het meervoudig huwelijk, zo zeggen die sceptici, was niet vanwege een openbaring maar omdat Utah een staat moest worden.'

Antwoord: 'Een van de doelstellingen van een profeet is om de wijsheid en wil van de Heer te horen en die de mensen te onderwijzen. Dat gold voor Mozes toen hij het volk Israël uit Egypte wegleidde. Dat gold voor de profeten in het Oude Testament toen de mensen verdrukt werden en problemen hadden. Dat is het doel van een profeet, om de mensen antwoord te geven bij de dilemma's waar ze zich in bevinden. En zo gebeurt het ook. Dat zien we gebeuren. Het gaat erom wat nodig is, politiek nodig? Nee. Geïnspireerde leiding? Ja.'

Meneer Wallace: 'Hoe groot, president, is het probleem van kindermishandeling in de mormoonse kerk?'

Antwoord: 'Ik hoop dat het geen ernstig probleem is. (...) Dit is een ernstig verschijnsel dat we nu overal ter wereld tegenkomen. Het is verschrikkelijk. Het is een afschuwelijk kwaad. Het is verwerpelijk. Het is iets waar ik me keer op keer tegen uitgesproken heb.'

Vraag: 'Wat doet u eraan om het tegen te gaan?'

Antwoord: 'We doen alles in ons vermogen om het tegen te gaan. We onderwijzen onze leden. We praten erover. We hebben een speciale cursus voor onze bisschoppen in het hele land opgezet. Het hele vorige jaar hebben we een voorlichtingscampagne gevoerd. We hebben een telefoonnummer voor ze opengesteld waarop ze professioneel advies en hulp bij deze problemen kunnen krijgen. We hebben een blad uitgegeven over kindermishandeling, vrouwenmishandeling,

bejaarden mishandeling, het hele fenomeen mishandeling. We maken ons er zorgen over. Ik maak me grote zorgen om de slachtoffers. Mijn hart gaat naar hen uit. Ik wil al het mogelijke doen om de pijn te verzachten, om dit erge en vreselijke kwaad niet te laten gebeuren. (...) Ik ken geen andere organisatie in de wereld die zo ver is gegaan, zoveel in het werk heeft gesteld om dit probleem aan te pakken, ermee te werken, iets te doen om er wat aan te veranderen. We onderkennen hoe vreselijk het is en willen onze mensen helpen, ze begeleiden, ze bijstaan.'

Meneer Wallace: 'Een socioloog zei ons dat de kern van het probleem lag in het feit dat de mannen in uw kerk gezag over vrouwen hebben, zodat de kerkelijke functionarissen de neiging hebben met de mishandelende mannen te sympathiseren in plaats van de mishandelenden.'

Antwoord: 'Dat is zijn mening. Ik denk dat die ongegrond is. Ik denk dat de mannen in deze kerk, de bisschoppen van deze kerk, de functionarissen in deze kerk net zo bezorgd zijn om het welzijn van de vrouwen in deze kerk als om dat van de mannen en de kinderen in de kerk. Ik aarzel geen moment met die stelling. Ik heb daar alle vertrouwen in. Ik loop al een aardig tijdje mee. Ik ken deze kerk door en door, gedurende een hele lange tijd. Ik ben nu 85 jaar oud en ik heb er mijn hele leven in rondgelopen en ik denk te weten hoe het er toe gaat. Ik denk dat ik de houding van de mensen ken. Hier en daar zijn er problemen, worden er fouten gemaakt. Maar over het algemeen is het een geweldig werk, wordt er veel goeds tot stand gebracht, en wordt het welzijn van vrouwen en kinderen net zo serieus genomen als het welzijn van de mannen, zo niet serieuzer.'

Broeders, ik wil het hierbij laten. Het is overbodig te zeggen dat we door de Heer gezegend zijn. Tot slot wil ik zeggen dat niemand van ons ooit hoeft te aarzelen om voor de kerk op te komen, voor de leer, voor de leden, voor de door God geïnspireerde organisatie en door Hem gegeven verantwoordelijkheid. Het is waar. Dit is het werk van God. Het enige dat dit werk ooit in verlegenheid kan brengen zijn de leden die zich niet aan de leer en normen houden. Dat legt een enorme verantwoordelijkheid op ons. Dit werk wordt beoordeeld naar wat de wereld van ons gedrag ziet. God geeft ons de wil om in geloof te wandelen, de discipline om altijd en onder alle omstandigheden het goede te doen, en vastbeslotenheid om van ons leven een verkondiging van dit evangelie te maken voor allen die ons zien, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Zondagmorgenbijeekomst
6 oktober 1996

Vrouw, waarom weent gij?

President James E. Faust

Tweede raadgever in het Eerste Presidium

'De diepgang van ons geloof in de opstanding en de verzoening van de Heiland bepaalt met hoeveel moed en doortastendheid we de problemen van het leven tegemoet treden.'

Geliefde broeders en zusters, de taak om u vandaag toe te spreken weegt zwaar op mij, en ik hoop opricht dat u een gelovig gebed voor mij zult opzenden.

Vandaag richt ik me tot hen die in hartverscheurende omstandigheden verkeren. Ik richt me tot hen die lijden, die rouwen en hartzeer hebben. Ik richt me tot hen die lichamelijk, geestelijk of emotioneel lijden. Ik richt me tot hen die kreupel zijn geboren of invalide zijn geworden. Ik richt me tot degenen die blind zijn geboren of die de zonsongang niet meer kunnen zien. Ik richt me tot hen die nog nooit een vogel konden horen zingen of dat niet meer kunnen. Ik richt me tot hen die de bevoorrechte taak hebben om anderen met een geestelijke of lichamelijke handicap te helpen. Ook richt ik me tot hen die een ernstige overtreding hebben begaan.

Ik baseer mijn toespraak op de woorden van de Heiland aan de rouwende Maria van Magdala die 'buiten dicht bij het graf' stond.¹ Toen ze zich omdraaide, zag ze Jezus, en wist niet dat Hij het was.

'Jezus zeide tot haar: Vrouw, waarom weent gij?'² De Heiland richtte zich niet alleen tot Maria met haar verdriet. Hij richtte zich ook tot ons: mannen, vrouwen, kinderen, en alle mensen die geboren waren of nog geboren zouden worden, want tranen van verdriet, pijn of berouw zijn het lot van iedereen.

De problemen van het leven kunnen soms heel onmenselijk en verpletterend lijken. Sommigen hebben zoveel, terwijl anderen juist zo weinig hebben.

Het is heerlijk om over de hele wereld leden van de kerk te ontmoeten. Hoewel sommigen van hen problemen en moeilijkheden hebben en niet veel bezitten, schijnen ze toch erg gelukkig te zijn en kunnen ze met geloof over de ruwe keien van het leven lopen. Bij zulke ontmoetingen sterkt hun diepgeworteld geloof het onze.

Velen die het leven oneerlijk vinden, hebben niet het grotere beeld van wat de Heiland met de verzoening en de opstanding voor ons gedaan heeft. Ieder van ons ervaart soms smart, een gebroken hart en wanhoop als we, net als Job, tot diep in het fundament van ons geloof gedreven worden. Ik denk dat de diepgang van ons geloof in de opstanding en de verzoening van de Heiland bepaalt met hoeveel moed en doortastendheid we de problemen van het leven tegemoet treden.

De eerste woorden van de herrezen Heer tot zijn discipelen waren: 'Vrede zij u!'³ Ook heeft Hij beloofd: 'Vrede in deze wereld en het eeuwige leven in de komende wereld'.⁴ De verzoening en de opstanding hebben plaatsgevonden. Onze Heer en Heiland heeft die afschuwelijke foltering in Getsemane doorstaan. Hij bracht het hoogste offer door aan het kruis te sterven en daarna de ketenen van de dood te verbreken.

De verzoening en de opstanding zijn ons allen tot zegen; ze maken een goddelijk genezingsproces in ons leven moge-

lijk. De pijn kan plaatsmaken voor de vreugde die de Heer heeft beloofd. Tegen de twijfelende Tomas zei Jezus: 'Wees niet ongelovig, maar gelovig'.⁵ Door geloof en deugd kunnen alle ongelijkheid, littekens en smart van dit leven volledig worden gecompenseerd en goed worden gemaakt. Zegeningen die ons in dit leven worden ontzegd, zullen in de eeuwigheid volledig de onze zijn. Door volledige bekering kunnen we vergeving voor onze zonden ontvangen en het eeuwige leven beërvan. Zo kan ons lijden in dit leven een louterend vuur worden dat ons voor een hoger doel zuivert. Hartzeer kan genezen, en we kunnen deelgenoot worden van een zielsbevredigende vreugde en blijdschap die onze stoutste dromen en verwachtingen te boven gaat.

De compensatie die ons dankzij de verzoening en opstanding beloofd wordt, gaat tot in de eeuwigheid door. Lichamelijke beperkingen worden opgeheven. De woorden van Alma bieden troost: 'De geest zal met het lichaam worden herenigd en het lichaam met de geest; ja, ieder lichaamsdeel en gewricht zal met zijn lichaam worden herenigd; ja, zelfs niet één haar van het hoofd zal verloren gaan, maar alle dingen zullen in hun eigen en volmaakte gedaante worden hersteld'.⁶

Deze compensatie wordt tweevoudig gebracht door tussenkomst van de Heiland. Zoals Hij zei in het hogepriesterlijk gebed, dat in het zeventiende hoofdstuk van Johannes staat: 'Dit nu is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waar-

achtige God, en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt'.⁷ Toen bad de Heiland voor zijn apostelen en alle heiligen, met de woorden: 'Niet voor de wereld bid ik U, maar voor hen, die Gij Mij gegeven hebt, want zij zijn van U, en al het mijne is het uwe en het uwe is het mijne, en Ik ben in hen verheerlijkt'.⁸

We zijn allemaal wel eens de fout in gegaan. Ik geloof dat de lieve en genadige God, wiens kinderen wij allen zijn, een zo licht mogelijk oordeel over ons zal vellen wegens de fouten die we hebben gemaakt, en ons maximaal zal belonen voor het goede dat we hebben gedaan. Alma's prachtige woorden bevestigen dat voor mij. Hij heeft gezegd: 'En niet vele dagen hierna zal de Zoon Gods in Zijn heerlijkheid komen, en Zijn heerlijkheid zal de heerlijkheid van de Eniggeborene des Vaders zijn, vol genade, rechtvaardigheid en waarheid, vol geduld, barmhartigheid en lankmoedigheid, haastig om naar de kreten van Zijn volk te luisteren en hun gebeden te verhoren'.⁹

Het is van vitaal belang dat we overtredingen rechtzetten en dan door bekering worden genezen. Zoals president Kimball ons voorhoudt: 'Het beginsel bekering – namelijk telkens weer opstaan als we vallen, onszelf afkloppen en de weg omhoog vervolgen – is de basis van onze hoop. Het is door bekering dat de Heer Jezus Christus zijn gezingswonder kan verrichten en ons kracht geeft als we zwak zijn, gezondheid als we ziek zijn, hoop als we terneergeslagen zijn, liefde als we ons

leeg voelen, en inzicht als we naar waarheid zoeken'.¹⁰

Een van de tedere verhalen in het Boek van Mormon is het gesprek van Alma met zijn zoon Corianton, die tijdens zijn zending onder de Zoramieten een zonde had begaan. Als hij hem aanspoort zijn zonde te verzakken en weer tot de Heer te keren, merkt hij dat Corianton zich zorgen maakt over wat er met hem in de opstanding zal gebeuren. Dan volgt er een gedetailleerde uitleg over ons leven als een proeftijd, over gerechtigheid versus genade, en over Gods plan voor ons geluk in het hiernamaals. Uiteindelijk zegt hij: '(...) en de barmhartigheid eist de boetvaardige, en de barmhartigheid komt tengevolge der verzoening; en de verzoening brengt de opstanding der doden te weeg; en de opstanding der doden voert de mens in de tegenwoordigheid van God terug; en aldus worden zij in Zijn tegenwoordigheid teruggebracht om volgens de wet en de gerechtigheid naar hun werken te worden geoordeeld'.¹¹

De Heiland geeft ons een diepzinnige sleutel waarmee we de vernietigende krachten van de wereld kunnen weerstaan en zelfs overwinnen. De Heiland zei: 'Ik bid niet, dat Gij hen uit de wereld wegneemt, maar dat Gij hen bewaart voor de boze'.¹² Deze grote sleutel houdt dus in dat we, ongeacht de mate van goddeloosheid om ons heen, vrij moeten blijven van het kwaad van de wereld. In zijn gebed gebiedt de Heiland ons het kwaad te vermijden, en biedt Hij tegelijkertijd

goddelijke hulp daarbij. Door die inspanning worden we één met de Heer. Het gebed van de Heiland in Getsemane was: 'Opdat zij allen één zijn, gelijk Gij, Vader, in Mij en Ik in U, dat ook zij in Ons zijn; opdat de wereld gelove, dat Gij Mij gezonden hebt'.¹³

Om in dit aardse tranendal trouw en standvastig te blijven, moeten we God met geheel ons hart, macht, verstand en sterkte liefhebben en onze naaste liefhebben als onszelf. We moeten ook als gezin elkaar vast blijven houden, als leden van een wijk of gemeente, ring of district; en als volk. Voor onze naasten die niet van ons geloof zijn, moeten we als de goede Samaritaan zijn, die begaan was met de man die in handen van de rovers was gevallen.¹⁴ We putten kracht uit elkaar. Ook moeten we de zwakken ondersteunen, de handen die slap hangen opheffen, en de zwakke knieën sterken.¹⁵

Paulus heeft hier goede woorden over gesproken. Tegen de Korintiërs zei hij over het lichaam of de kerk van Christus: 'Opdat er geen verdeeldheid in het lichaam zou zijn, maar de leden gelijkelijk voor elkander zouden zorgen.

'Als één lid lijdt, lijden alle leden mede, als één lid eer ontvangt, dele alle leden in de vreude.

'Gij nu zijt het lichaam van Christus en ieder voor zijn deel leden'.¹⁶ Zo kunnen wij individueel en als volk beschermd worden tegen het kwaad. Bij beproeving en tegenslag kunnen we medelijden met onszelf krijgen en gaan wanhopen, maar met de liefde van God en de heiligen, die vereend elkaars lasten dragen, kunnen we gelukkig zijn en het kwaad overwinnen.

Sommige getrouwe vrouwen wordt net datgene ontzegd wat in de kern van hun ziel ligt. In het eeuwige plan zal de getrouwe geen enkele zegening hoeven missen. Geen enkele vrouw mag twijfelen aan de waarde die de Heiland aan de rol van de vrouw hecht. De treurende Maria van Magdala bezocht als eerste na de kruisiging het graf, en toen ze zag dat de steen was weggerold en het graf leeg was, rende ze naar Petrus en Johannes om het te vertellen. De twee apostelen kwamen kijken, en gingen verdrietig weer weg. Maar Maria bleef. Ze had bij het kruis gestaan.¹⁷ Ze was bij de begrafenis geweest.¹⁸ En nu stond ze huilend bij het lege graf.¹⁹ Daar had zij het voorrecht om als eerste sterfelijke mens de herren Heer te zien. Toen Hij had gevraagd: 'Vrouw, waarom weent gij?', zei Hij tegen haar: 'Ga naar mijn broeders en zeg hun: Ik vaar op naar mijn Vader en uw Vader, naar mijn God en uw God'.²⁰

Tijdens zijn aardse bediening ging Jezus

uit Judea weg naar Galilea. Dorsting en moe van het reizen kwam Hij bij de bron van Jakob. Een Samaritaanse vrouw kwam water putten. Volgens de Joodse traditie was omgang met Samaritanen verboden. Toch vroeg Jezus haar: 'Geef Mij te drinken.'

'De Samaritaanse vrouw dan zeide tot Hem: Hoe kunt Gij, als Jood, van mij, een Samaritaanse vrouw, te drinken vragen? (...).'

'Jezus antwoordde en zeide tot haar: Indien gij wist van de gave Gods en wie het is, die tot u zegt: Geef Mij te drinken, gij zoudt het Hem gevraagd hebben en Hij zou u levend water hebben gegeven.'

Jezus vertelde haar toen over het levende water dat 'ten eeuwigen leven springt'. De Samaritaanse vrouw antwoordde: 'Here, ik zie, dat Gij een profeet zijt.' Toen zei ze: 'Ik weet, dat de Messias komt, die Christus genoemd wordt; wanneer die komt, zal Hij ons alles verkondigen.' Toen onthulde Jezus haar zijn ware identiteit: 'Ik, die met u spreek, ben het'.²¹

De opstanding en verzoening van de Heiland kunnen een constante, versterkende kracht in ons leven zijn, wat blijkt uit het verhaal van Elizabeth Jackson, een pionier in de handkargroep Martin. Ze vertelt op aangrijpende wijze hoe haar man Aaron in 1856 op de prairie van Wyoming overleed:

'Ik ging om ongeveer negen uur slapen. Het beddengoed was heel schaars geworden, dus ik kleedde me niet om. Ik denk dat ik tot ongeveer middernacht geslapen heb. Ik had het erg koud. Het weer was verschrikkelijk. Ik luisterde of ik mijn man kon horen ademen, hij lag zo stil. Ik kon hem niet horen. Ik werd erg ongerust. Ik legde mijn hand op zijn lichaam, en tot mijn afschuw werd mijn ergste angst be-

waarheid. Mijn man was dood. Ik riep de hulp in van de anderen die in de tent sliepen. Ze konden niets meer doen; ik had geen keus dan naast het lichaam te blijven liggen tot de ochtend. O, wat kropen de lange uren traag voorbij. Toen het licht werd, maakten enkele mannen in de groep het lichaam klaar voor de begrafenis. Ach, wat een begrafenis en uitvaartdienst. Ze deden zijn kleren niet af – hij had er maar weinig. Ze wikkelden hem in een deken en legden hem op een hoop met dertien anderen die waren overleden, en bedekten hem toen met sneeuw. De grond was zo hard bevoren dat ze geen graf konden graven. Hij werd daar te ruste gelegd tot de bazuin van God zal schallen, en de doden in Christus zullen ontwaken en in de ochtend van de eerste opstanding zullen voortkomen. Dan zullen ons hart en ons leven weer herenigd worden, en zullen wij in eeuwigheid leven'.²²

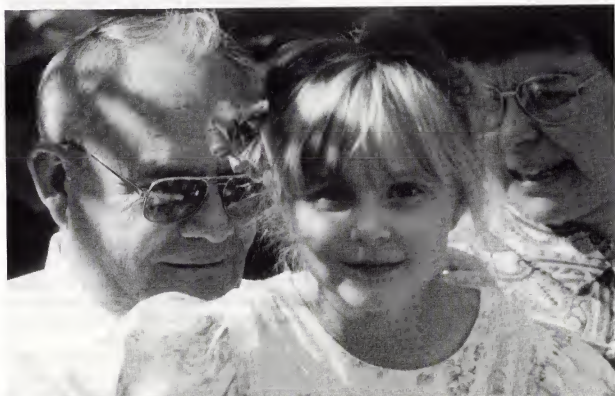
In antwoord op de vraag 'Vrouw, waarom weent gij?' slaan we de troostrijke woorden op die voor de getrouwe heiligen geschreven staan in de openbaring van Johannes:

'Dezen zijn het, die komen uit de grote verdrukking, en zij hebben hun gewaden gewassen en die wit gemaakt in het bloed des Lams.

'Daarom zijn zij voor de troon van God en zij vereren Hem dag en nacht in zijn tempel; en Hij, die op de troon gezeten is, zal zijn tent over hen uitspreiden.

'Zij zullen niet meer hongeren en niet meer dorsten, ook zal de zon niet op hen vallen, noch enige hitte.

'Want het Lam, dat in het midden van de troon is, zal hen weiden en hen voeren naar waterbronnen des levens; en God zal alle tranen van hun ogen afwissen'.²³

In antwoord op de vraag 'Vrouw, waarom weent gij?' getuig ik van het grote zoenoffer en het verbreken van de ketenen des doods door de Heer Jezus Christus, die inderdaad onze tranen zal afwissen. Ik heb daar een getuigenis van, mij gegeven door de Heilige Geest van God.

Ook getuig is dat de Heer Jezus Christus het hoofd van deze kerk is. Wij zien hoe zijn almachtige hand dit heilige werk stuurt. Ook getuig ik van de profetische roeping en het geweldige leiderschap van president Gordon B. Hinckley, zijn dienstknecht onder wiens geïnspireerde leiding wij allen werkzaam mogen zijn. President Monson en onze gewaardeerde collega's zijn daar getuigen van.

Ik bid, net als Mosiah, dat we 'standvastig en onwrikbaar [zullen zijn], altijd overvloedig in goede werken, opdat Christus, de Here God, de almachtige, [ons] als de Zijne moge verzegelen, en [wij] ten hemel [mogen] worden gevoerd, opdat [wij] eeuwigdurende zaligheid en het eeuwige leven [mogen] hebben door de wijsheid en kracht en rechtvaardigheid en barmhartigheid van Hem. Die alle dingen heeft geschapen, in de hemel en op aarde, Die God boven allen is'²⁴. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

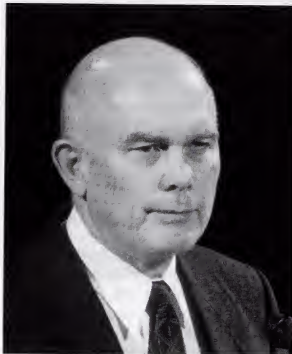
NOTEN

1. Johannes 20:11.
2. Johannes 20:14–15.
3. Johannes 20:19.
4. LV 59:23.
5. Johannes 20:27.
6. Alma 40:23.
7. Johannes 17:3.
8. Johannes 17:9–10.
9. Alma 9:26.
10. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, bezorgd door Edward L. Kimball [1982], blz. 106.
11. Alma 42:23.
12. Johannes 17:15.
13. Johannes 17:21.
14. Zie Lucas 10:29–37.
15. LV 81:5.
16. 1 Korintiërs 12:25–27.
17. Zie Matteüs 27:56; Marcus 15:40; Johannes 19:25.
18. Zie Matteüs 27:61; Marcus 15:47.
19. Zie Johannes 20:11.
20. Johannes 20:17.
21. Zie Johannes 4:6–26.
22. LeRoy R. Hafen en Ann W. Hafen, *Handcaris to Zion*, [1976], blz. 111.
23. Openbaring 7:14–17.
24. Mosiah 5:15.

'Altijd Zijn Geest hebben'

Ouderling Dallin H. Oaks
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'De Heilige Geest (...) is onze trooster, onze navigator, onze contactpersoon, onze tolk, onze getuige, en onze louteraar – onze onfeilbare leidsman en heiligmaker.'

Ik heb gekozen voor een toespraak over het verband tussen deelname aan het avondmaal en de zegeningen die ons ter beschikking staan door de gave van de Heilige Geest.

In hedendaagse openbaring heeft de Heer ons geboden: 'En opdat gij uzelf meer onbesmet van de wereld moogt bewaren, moet gij op Mijn heilige dag naar het huis des gebeds gaan en uw sacramenten opofferen' (Leer en Verbonden 59:9). Elke week, wanneer wij deelnamen aan het avondmaal, overdenken wij de verzoening door de Heer Jezus Christus en herbevestigen en hernieuwen wij onze doopverbonden. Die daden van aanbidding en toewijding worden beschreven in het geopenbaarde gebed dat de priester over het brood uitsprekt. Daarin staat dat wij van het brood nemen 'ter gedachtenis van het lichaam' van onze Heiland, en daarmee getuigen wij tot God, de eeuwige Vader, 'dat [wij] gewillig zijn de naam van [zijn] Zoon op [ons] te nemen, Zijnert altijd indachtig te zijn, en Zijn geboden te onderhouden, die Hij [ons] heeft gegeven' (LV 20:77).

Na onze doop zijn ons de handen opgelegd en hebben wij de gave van de Heilige Geest ontvangen. Als wij bewust en op-

recht onze doopverbonden hernieuwen tijdens onze deelname aan het avondmaal, komen wij opnieuw in aanmerking voor de belofte 'dat [wij] altijd Zijn Geest met [ons] mogen hebben' (LV 20:77).

Wij kunnen het belang van die belofte niet genoeg beklemtonen. President Wilford Woodruff heeft de gave van de Heilige Geest de grootste gave genoemd die wij in het sterfelijk leven kunnen krijgen. (Zie *The Discourses of Wilford Woodruff*, red., G. Homer Durham, [1990], blz. 5.) Helaas worden de grote waarde van die gave en de belangrijke voorwaarden voor de vervulling ervan niet goed begrepen. Nephi heeft geprofeeterd dat er in de laatste dagen kerken zouden worden gesticht die 'volgens hun geleerdheid onderricht [zouden] geven, en de Heilige Geest verloochenen. Die woorden te spreken geeft' (2 Nephi 28:4). Hij sprak ook 'wee' uit over 'hem, die gehoor geeft aan de voorschriften van mensen, en de macht Gods en de gave des Heiligen Geestes verloochent!' (Vs. 26.)

In de Bijbel lezen we dat toen de Heiland zijn laatste aanwijzingen gaf aan de discipelen, Hij hun beloofde 'de Trooster' (Johannes 16:7) te sturen. Eerder had Hij hun al geleerd wat de zending van die Trooster was, die elders de Heilige Geest genoemd wordt, de Geest van de Heer, of simpelweg de Geest. Die Trooster verblijft in ons. (Zie Joh. 14:17). Hij leert ons alles en brengt ons alles in herinnering. (Zie Joh. 14:26.) Hij leidt ons naar waarheid en toont ons de toekomst. (Zie Joh. 16:13.) Hij getuigt van de Zoon. (Zie Joh. 15:26; 1 Kor. 12:3.) Uit de Bijbel leren we ook dat de Heiland en zijn dienstknechten met de Heilige Geest en met vuur zullen dopen. (Zie Matt. 3:11; Marc. 1:8; Joh. 1:33; Hand. 1:5.) Ik zal straks de betekenis van die leerstelling weergeven.

De bijbelleringen aangaande de Heilige Geest worden bevestigd en verder uitgelegd in het Boek van Mormon en in hedendaagse openbaringen. De Heilige Geest is het middel waardoor God ons inspireert, en waardoor Hij zijn wil aan zijn

kinderen openbaart (zie bijv. LV 8:2-3). De Heilige Geest getuigt van de Vader en de Zoon. (Zie 3 Nephi 28:11; LV 20:27; 42:17.) Hij verlicht ons verstand en vervult ons met vreugde. (Zie LV 11:13.) Door de macht van de Heilige Geest kunnen wij de waarheid van alles te weten komen. (Zie Moroni 10:5.) Door zijn macht kunnen de verborgenheden van God voor ons ontvouwd worden (zie 1 Nephi 10:19), alles wat ons dienstig is (zie LV 18:18; 39:36). De Heilige Geest toont ons wat wij moeten doen. (2 Nephi 32:5.) Wij onderrichten het evangelie zoals ons wordt ingegeven door de Heilige Geest, die onze woorden laat doordringen tot het hart van hen die wij onderrichten. (Zie 2 Nephi 33:1.)

Uit Schriften uit de laatste dagen leren wij tevens dat vergeving van zonde, mogelijk gemaakt door de verzoening, verkregen wordt 'door de doop en door vuur, ja, namelijk de Heilige Geest' (LV 19:31; zie ook 2 Nephi 31:17). Zo smeekte de herrezen Heer de Nephieten ook om zich te bekeren, tot Hem te komen en zich te laten dopen 'zodat gij door het ontvangen van de Heilige Geest moogt worden geheiligd, opdat gij ten laatsten dage vlekkeloos voor Mij moogt staan' (3 Nephi 27:20).

De gave van de Heilige Geest is zo belangrijk voor ons geloof dat de profeet er een unieke nadruk op legde in een gesprek met de president van de Verenigde Staten. Joseph Smith was naar Washington gereisd om steun te zoeken bij het verkrijgen van schadevergoeding voor het leed en de verliezen die de heiligen bij de vervolging in Missouri geleden hadden. Tijdens zijn gesprek met de president werd Joseph gevraagd waarin zijn kerk verschilde van de andere godsdiensten in die tijd. De profeet antwoordde dat 'wij verschilden in de wijze van dopen, en de gave van de Heilige Geest door de oplegging van handen' (*History of the Church*, deel 4, blz. 42). Later legde hij uit dat hij dat antwoord had gegeven omdat 'alle andere overwegingen vervat zijn in de gave van de Heilige Geest' (*Ibid.*)

Wijzen we de gave van de Heilige Geest aan als onderscheidend kenmerk van ons geloof, dan moeten we de belangrijke verschillen begrijpen tussen (1) het Licht van Christus, (2) een manifestatie van de Heilige Geest, en (3) de gave van de Heilige Geest.

Het Licht van Christus, dat soms de Geest van Christus of de Geest Gods wordt genoemd, 'geeft licht aan een ieder, die in de wereld komt' (LV 84:46). Dat is het licht 'dat in alle dingen is en alle dingen leven geeft' (LV 88:13). De profeet Mormon heeft onderwezen: 'De Geest

van Christus is aan ieder mens gegeven, opdat hij het goede van het kwade moge onderscheiden' (Moroni 7:16; zie ook vs. 19; 2 Nephi 2:5; Helaman 14:31). Ouderling Lorenzo Snow heeft het volgende over dat licht gezegd: 'Iedereen heeft de Geest van God' (*Journal of Discourses*, deel 14, blz. 304). Het Licht van Christus verlicht alle mensen en geeft hun begrip. (Zie LV 88:11.)

In tegenstelling daarmee is een manifestatie van de Heilige Geest gericht. Zo'n manifestatie wordt gegeven om oprechte zoekers bekend te maken met de waarheid aangaande de Heer en zijn evangelie. De profeet Moroni belooft bijvoorbeeld dat, als we het Boek van Mormon bestuderen, en we oprecht en met een eerlijke bedoeling proberen uit te zoeken of het waar is, God ons de waarheid ervan aan ons 'bekend' zal 'maken' door 'de kracht des Heiligen Geestes' (Moroni 10:4). Moroni heeft ook deze belofte van de herrezen Heer opgetekend:

[Hij], die deze dingen geloofd, die Ik heb gesproken, zal Ik zegenen met de openbaringen van Mijn Geest, en hij zal weten en getuigenis geven. Want door Mijn Geest zal hij weten, dat deze dingen waar zijn' (Ether 4:11).

Die manifestaties zijn er voor iedereen.

In het Boek van Mormon staat dat de Heiland 'Zich aan allen openbaart, die in Hem geloven, door de macht van de Heilige Geest, ja, aan iedere natie, geslacht, taal en volk (...)' (2 Nephi 26:13).

Nogmaals, het Licht van Christus is aan alle mensen gegeven zodat zij goed van kwaad kunnen onderscheiden; manifestaties van de Heilige Geest worden gege-

ven om oprechte zoekers naar evangelie-waarheid te leiden die hen zal overtuigen om zich te bekeren en zich te laten dopen.

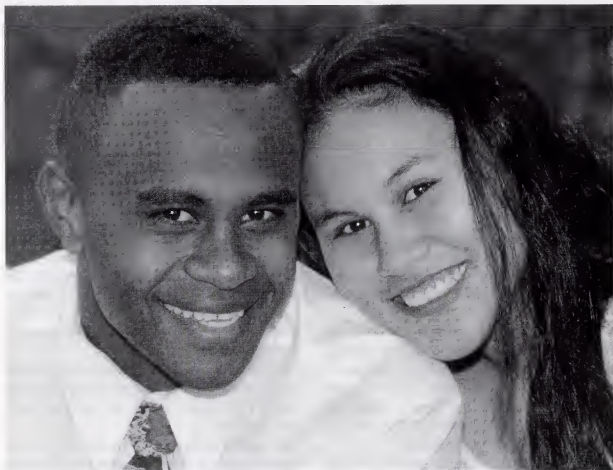
De gave van de Heilige Geest omvat meer. De profeet Joseph Smith heeft uitgelegd:

'Er is een verschil tussen de Heilige Geest en de gave des Heiligen Geestes. Cornelius ontving de Heilige Geest alvorens hij werd gedoopt. Dit was de macht Gods die hem van de waarheid van het evangelie overtuigde, maar hij kon de gave des Heiligen Geestes pas ontvangen na zijn doop. Had hij deze verordening niet erkend en ondergaan, dan zou de Heilige Geest, Die hem van de waarheid Gods had overtuigd, hem weer verlaten hebben' (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 179).

De gave van de Heilige Geest omvat een recht op voortdurend gezelschap, dat wij 'alredij Zijn Geest met [ons] mogen hebben' (LV 20:77).

Een pasgedoopt lid vertelde mij wat zij voelde toen ze die gave ontving. Zij was een getrouwe christenvrouw, die haar hele leven in dienst van andere mensen had gesteld. Ze kende de Heer en had Hem lief, en ze had de manifestaties van zijn Geest gevoeld. Toen ze het extra licht van het herstelde evangelie ontving, liet ze zich dopen en legden de ouderlingen haar de handen op en gaven haar de gave van de Heilige Geest. Ze vertelde daarover: 'Ik voelde de invloed van de Heilige Geest op mijn neerdalen met groottehevigheid dan ik ooit eerder gevoeld had. Hij was als een oude vriend die mij in het verleden leiding had gegeven, maar nu voorgoed bij me kwam wonen.'

Voor getrouwe leden van de kerk van Jezus Christus behoort het gezelschap van de Heilige Geest zo vertrouwd te zijn dat wij ervoor moeten oppassen het niet voor vanzelfsprekend aan te nemen. Een voorbeeld: dat fijne gevoel dat u hebt gehad tijdens de boodschappen en de muziek van deze conferentie is een bevestigend getuigenis van de Geest, die onze getrouwe leden voortdurend ter beschikking staat. Een lid vroeg me eens waarom hij zo'n fijn gevoel had over de toespoken en muziek tijdens een avondmaalsdienst, terwijl een gast die hij voor die dag had uitgenodigd zo'n gevoel schijnbaar niet had. Dat is slechts een voorbeeld van het verschil tussen iemand die de gave van de Heilige Geest heeft en openstaat voor zijn ingeven, en iemand die dat niet heeft.

Als wij ons geloof oefenen en naar het gezelschap van de Heilige Geest streven, kunnen we zijn aanwezigheid voelen in ons hart en in ons gezin. Leden van een gezin waar men dagelijks gezinsgebed houdt, ernaar streeft om Gods geboden te onderhouden en zijn naam te eren, en in liefde met elkaar spreekt, zullen thuis een spiritueel gevoel hebben dat merkbaar is voor allen die er binnenkomen. Ik weet dat omdat ik de aanwezigheid of afwezigheid van dat gevoel in veel HLD-woningen gevoeld heb.

Het is belangrijk om te onthouden dat de verlichting en openbaring die iemand krijgt door de gave van de Heilige Geest, niet plotseling of zonder eigen inzet komen. President Spencer W. Kimball heeft ons geleerd dat de Heilige Geest 'beetje bij

beetje komt naarmate u dat verdient. Leidt u een harmonieus leven, dan krijgt u geleidelijk de Heilige Geest in grote mate' (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, red., Edward L. Kimball [1982], blz. 114).

De zegeningen die ons ter beschikking staan door de gave van de Heilige Geest, hebben als voorwaarde dat wij ze waardig zijn. 'De Geest des Heren [woont] niet in onheilige tempelen' (Helaman 4:24; zie ook Mosiah 2:36-37; 1 Korintiërs 3:16-17). Hoewel wij recht hebben op zijn voortdurende gezelschap, is de Geest van de Heer alleen bij ons als wij de geboden onderhouden. Hij zal zich terugtrekken als we overtredingen tegen Hem begaan in de vorm van vloeken, onreinheid, ongehoorzaamheid, opstandigheid, of andere ernstige zonden.

Goede leden die de gave van de Heilige Geest bezitten, kunnen worden opgebouwd en geleid door inspiratie en openbaring. De Heer heeft gezegd dat 'de verborgenheden van Zijn koninkrijk (...) alleen worden gezien en begrepen door de macht van de Heilige Geest, die God verleent aan hen, die Hem liefhebben en zich voor Hem reinigen' (LV 76:114, 116).

Enkele jaren geleden besprak ik met een kandidaat-zendingspresident en zijn vrouw of zij beschikbaar waren voor dat werk. Ik vroeg of hun verplichtingen ten opzichte van hun bejaarde ouders hen op dat moment zouden verhinderen om dit werk te doen. Die zuster was het enige kind van een geweldige moeder, die toen ongeveer tachtig was, en zij bezocht en hielp haar elke week. Hoewel zij lichamelijk gedeeltelijk afhankelijk was, was die

moeder geestelijk sterk. Ze was vier keer op zending geweest en was vijftien jaar lang werkzaam geweest als tempelwerker. Omdat ze openstond voor de Geest, maakte ze iets opmerkelijks mee. Enkele maanden voor het gesprek vertelde ze haar dochter dat de Geest haar had ingefluisterd dat haar man geroepen zou worden als zendingspresident. Door die ingeving had de moeder zich voorbereid op de noodzakelijke scheiding van haar dochter en ze verzekerde haar, lang voordat ik opdracht kreeg om hen in een gesprek te polsen, dat zij hun werk 'niet in de weg zou staan'.

Hoer noodzakelijk het is dat wij onze eigen tempel rein houden om het gezelschap en de leiding van de Heilige Geest te hebben, blijkt uit het belang van het gebod om op de sabbat deel te nemen aan het avondmaal.

Door deel te nemen aan het avondmaal, kunnen wij de gevolgen van de doop hernieuwen. Verlangen wij vergeving van zonden door de verzoening van onze Heiland, dan wordt ons geboden ons te bekeren en tot de Heer te gaan met een gebroken hart en een verslagen geest. (Zie 3 Nephi 9:20; 12:19; Moroni 6:2; LV 20:37.) In de wateren van de doop betuigen wij de Heer dat wij ons bekeerd hebben van onze zonden en dat we bereid zijn om zijn naam op ons te nemen en Hem tot het einde toe te dienen. (Zie LV 20:37.) De gevolgen daarvan zijn door Nephi beschreven: 'Want de poort, waardoor gij dient binnen te gaan, is bekering en doop in water; en dan komt vergeving uwer zonden door vuur en door de Heilige Geest' (2 Nephi 31:17; zie ook Moroni 6:4). Die laatste belofte wordt vervuld als wij de gave van de Heilige Geest ontvangen.

De hernieuwing van onze verbonden door deelname aan het avondmaal behoort te worden voorafgegaan door bekering, zodat wij met een gebroken hart en een verslagen geest aan die verordening beginnen. (Zie 2 Nephi 2:7; 3 Nephi 12:19; LV 59:8.) Als wij aan onze doopverbonden hernieuwen en bevestigen dat wij 'Zijner altijd indachtig [zullen] zijn' (LV 20:77), zal de Heer voor ons de beloofde vergeving van zonden hernieuwen, op de voorwaarden en tijd die Hij kiest. Een van de voornaamste doelen en gevolgen van die hernieuwing van verbonden en reiniging van zonde is 'dat [wij] altijd Zijn Geest met [ons] mogen hebben' (LV 20:77).

Mijn broeders en zusters, ik getuig plechtig tot u dat deze leringen en beginselen waar zijn. In het licht van deze waarheden, smeek ik alle leden van de kerk, jong of oud, om elke sabbat naar de avondmaalsdienst te gaan en deel te

nemen aan het avondmaal met de bekeerbare houding die beschreven wordt als 'een gebroken hart en een verslagen geest' (3 Nephi 9:20). Ik bid dat wij dat zullen doen met eerbied en aanbidding tegenover onze Heiland, wat een aanduiding is van een ernstig verbond om 'Zijner altijd indachtig te zijn' (LV 20:77). De Heiland zelf heeft gezegd dat wij dienen deel te nemen 'met het oog alleen op Mijn eer gericht, en voor de Vader Mijn lichaam [indachtig], dat voor u werd nedergelegd, en Mijn bloed, dat voor de vergeving van uw zonden werd vergoten' (LV 27:2).

Ik bid dat wij tevens zullen deelnemen aan het avondmaal met de onderworpen houding die ertoe zal bijdragen dat wij kerkroepingen zullen aanvaarden om ons verbond na te komen om zijn naam en zijn werk op ons te nemen. Ik smeeek u ook om u te houden aan het heilige verbond om zijn geboden te onderhouden.

Aan die broeders en zusters die zichzelf mischien hebben toegestaan om laks te worden in deze essentiële hernieuwing van de verbonden van het avondmaal, richt ik een smeebede in de woorden van het Eerste Presidium dat u 'terug komt en u verheugt aan de dis van de Heer, en weer de zoete, bevredigende vruchten van de omgang met de heiligen proeft' ('An Invitation to Come Back', brief van het Eerste Presidium, *Church News*, week beginnend 22 december 1985, blz. 3). Laten wij zorgen dat wij in aanmerking komen voor de belofte van de Heiland dat wij door deelname aan het avondmaal 'voldaan' (3 Nephi 20:8; zie ook 3 Nephi 18:9) zullen worden, wat betekent 'vervuld van de Geest' (3 Nephi 20:9). Die geest – de Heilige Geest – is onze trooster, onze navigator, onze contactpersoon, onze tolk, onze getuige, en onze louteraar – onze onfeilbare leidsman en heiligmaker voor onze reis door het sterfelijke leven op weg naar het eeuwig leven.

Tot ieder die kan hebben gedacht dat het niet veel te betekenen heeft om deel te nemen aan het avondmaal, zeg ik: denk aan de uitspraak van de Heer dat het fundament van een groot werk gelegd wordt in kleine dingen, want 'uit het kleine komt het grote voort' (LV 64:33). Uit de schijnbaar kleine daad van het bewust en eerbiedig hernieuwen van onze doopverbonden, komt een hernieuwing van de zegeningen van de doop door water en door de geest, zodat we zijn geest altijd bij ons zullen hebben. Op die manier zullen wij allen geleid worden, en zo kunnen wij allen gereinigd worden. Dat wij in aanmerking mogen komen voor die kostbare zegeningen, is mijn nederig gebed, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

'We sturen alleen het beste'

Bisschop Richard C. Edgley

Eerste raadgever in de Presiderende Bisschapp

'Onze zendingen (...) komen (...) bij u thuis om nieuwe aanwijzingen te presenteren, waaronder nieuwe Schriftuur, dat God leeft, dat Jezus de Christus is.'

We sturen deze jongemannen, jongevrouwen en volwassen echtparen naar alle delen van de wereld waar de nationale overheid ze toelaat. Ze leven onder alle mogelijke omstandigheden, bijna altijd met aanzienlijk minder comfort dan ze gewend zijn. Vaak wonen ze in een onbekende omgeving, die soms vijandig staat tegenover hen die toch de verlossende waarheden van Jezus Christus willen onderwijzen. Tot de vele duizenden die niet van ons geloof zijn en die vriendschap met deze jonge mensen hebben gesloten, richten wij onze oprechte dank en we bidden dat God u rijkelijk zal zegenen.

Een zendingoproep komt zelden gelegen. De meesten zijn net van school af. Velen zijn aan een beroepsopleiding begonnen. Sommigen hebben een veelbelovende carrière uitgesteld of laten schieten. De auto wordt verkocht, het vriendinnetje wordt in de wacht gezet, de opleiding wordt uitgesteld, de studiebeurs afgewezen, de carrière begint wat later. Elke zending heeft een eigen verhaal van jarenlange toewijding, voorbereiding, opoffering, en liefde voor de Heiland. Er zijn ook goede jongemannen en jongevrouwen die heel graag op zending zouden willen, maar daar vanwege gezondheid of andere beperkingen een eervolle vrijstelling van krijgen.

Het leven van een zending is niet gemakkelijk. Na hun voorbereiding tijdens de kinder- en tienerjaren door de Schriften te bestuderen, te sparen en zich aan de gedragsnormen te houden (waaronder seksuele reinheid en het niet gebruiken van tabak, alcohol en drugs), gaan de zendingen naar een van de verschillende opleidingsinstituten in de wereld. Dat is de enige formele opleiding die ze krijgen: drie weken als ze geroepen worden naar een land waar ze de taal van spreken, of twee maanden als ze een andere taal moeten leren. Een dag op zending is zwaar. Die begint om half zeven 's ochtends met twee uur studie, dan twaalf uur hard werken, vaak met ontmoediging, tot ze naar bed gaan – rond tien uur 's avonds. Hun voornaamste bezigheden zijn zendingss-

Vandaag wil ik me graag richten tot hen die niet van ons geloof zijn en deze conferentie via de televisie volgen. Ik spreek als een van de ongeveer 100.000 moeders en vaders van meer dan 50.000 zendingen van de kerk die de Heer in alle delen van de wereld dienen. Ik parafreese de slogan van een grote wenskaartenfirma: 'We sturen alleen het beste'.¹

De ouders over wie ik het heb, komen uit alle delen van de wereld. Ze komen van de vlakten van Iowa en de straten van New York. Ze komen uit de steden in Peru en Bolivia. Ze komen uit het gebied rond de glooiende Ozarkbergen en de jungles van Colombia en Kenia. Ze komen uit alle sociale en economische lagen. Toch hadden ze allen iets gemeen: ze stuurden alleen het beste. Ja, twee jaar lang sturen we u onze beste jongemannen en – vrouwen, die aan het begin van hun volwassen leven staan. We zenden u onze kinderen, die we hebben liefgehad, onderwezen en gevoed.

We zijn blij met hun succes, wij lijden mee met hun ontmoediging en tegenslag, en we bidden zonder ophouden voor hen. Kortom, we hebben dezelfde liefdevolle gevoelens, emoties en dromen voor hen als u voor uw kinderen.

werk en onderricht, maar ze besteden ook veel tijd aan vrijwillige dienstbetoenprojecten. In veel landen zie je ze Engelse les geven, helpen in ziekenhuizen en bejaardentehuizen, maaltijden uitdelen in opvangcentra, of iets anders wat de gemeenschap ten goede komt. Eén ochtend of middag in de week hebben ze voor zichzelf, voor brieven schrijven, en wat ontspanning en recreatie. Uitgaan, wereldse muziek, strand, zwemmen en vele andere activiteiten die voor jongemannen en -vrouwen van die leeftijd normaal worden gevonden, zijn er op zending niet bij.

Sommige buitenstaanders vinden een zending een groot offer, eigenlijk teveel gevraagd. Onze zendingen zien het niet als een offer. Ze beschouwen het als een kans om te laten zien dat ze van hun Heiland houden, die heeft gezegd: 'Gaat heen in de gehele wereld, verkondigt het evangelie aan de ganse schepping' (Marcus 16:15). Ze zien het als een gelegenheid om hun liefde voor alle mensen te tonen. Ze zien het als een kans om te getuigen van Jezus Christus, de Zoon van de levende God, de Verlosser van de wereld. Ze zien het als een kans om geloof in Jezus Christus op te bouwen en zijn verlossende en troostrijke leer te verkondigen. Ik zie het echt als een onderscheidend kenmerk van ware christelijkheid. Ik zie deze jonge zendingen als ware christelijke dienstknachten die de hoogste christelijke beginselen ten toon spreiden door van onze Heer en Heiland Jezus Christus te getuigen.

En ze blijven komen: vandaag meer dan 50.000, morgen meer dan 60.000 en dan 70.000 jongemannen, jongevrouwen en echtparen die zich overal ter wereld inzetten. In een tijd dat zoveel jongemannen en -vrouwen zoeken, doelloos rondlopen,

en met de zin en het doel van het leven worstelen, zijn tientallen duizenden volledig toegewijd aan dit grote werk voor de Heer. Ze bereiden zich voor, brengen offers, en komen. Ze komen omdat ze in God geloven en omdat ze geloven dat alle mensen broeders zijn.

Sommigen vragen zich af waarom onze zendingen het comfort van thuis achterlaten en twee jaar van hun leven geven om het evangelie in verre landen en onbekende gebieden te verkondigen. Anderen vragen zich af waarom ze naar alle delen van de wereld worden gestuurd, zelfs naar onze medechristenen. In het derde hoofdstuk van Johannes, vers 16, lezen we de bekende tekst: 'Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem geloofd, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe.' Onze zendingen gaan naar alle landen en alle volken omdat ze een sterk, onwrikbaar getuigenis hebben dat God nog steeds van de wereld houdt en dat Hij als blij van zijn liefde weer gesproken heeft. Hij heeft kostbare waarheden hersteld die na lange perioden van christenvervolging, middeleeuwen en jaren van vernarring verloren waren gegaan; waarheden die essentieel zijn voor onze gemoedsrust en geluk. Deze waarheden zijn zo essentieel voor ons eeuwig heil dat onze liefdevolle Vader ze in hun volheid heeft hersteld. De zendingen brengen de boodschap dat deze waarheden hersteld zijn. Na Christus' bediening en hemelvaart profeteerde de apostel Petrus over een herstelling van alle dingen die voor Christus' wederkomst zou plaatsvinden. Hij zei: 'En Hij de Christus, die voor u tevoren bestemd was, Jezus, zende; Hem moest de hemel opnemen *tot de tijden van de*

wederoprichting aller dingen' (Handelingen 3:20-21, cursivering toegevoegd).

Die zendingen gaan vol liefde en geloof de wereld in omdat ze weten dat de door Petrus voorspelde herstelling van alle dingen heeft plaatsgevonden. Ze getuigen van een herstelling die zo geweldig is dat alleen de hand van God die gedaan kon hebben; zo wonderbaarlijk dat zij alleen geloofd kan worden als men de macht van God en zijn liefde voor de hele mensheid begrijpt; een verhaal zo goddelijk dat de waarheid ervan alleen geaccepteerd kan worden door een persoonlijke manifestatie van de Heilige Geest, die de Heiland zou sturen om van de waarheid te getuigen tot hen die er gebodvol naar zoeken.

Onze zendingen proberen niets af te doen aan kostbare waarheden, normen of beginselen die zo veel van u tot dienstbaarheid en toewijding aan de Heiland hebben aangezet. In plaats daarvan komen ze bij u thuis om nieuwe aanwijzingen te presenteren, waaronder nieuwe Schriftuur, dat God leeft, dat Jezus de Christus is die daadwerkelijk in Getsemane en aan het kruis verzoening heeft gedaan voor onze zonden. Hun boodschap is een bevestiging van zijn leven, een loftuiting aan zijn goedheid en liefde.

Ze zullen tot u getuigen van een heerlijk visioen, in deze sceptische wereld als wonderlijk afgedaan, maar dat moeiteloos geaccepteerd zou worden als het 2000 jaar geleden had plaatsgevonden. Deze zendingen zullen uitleggen hoe God en Christus aan een amper 14-jarige jongen verschenen zijn om deze herstelling in te luiden. Ze zullen u vertellen over andere hemelse boodschappers die zijn gekomen om Christus' gezag, leer en beginselen in al hun volledigheid en eenvoud te her-

stellen. Ze zullen u vertellen over gebeurtenissen en waarheden die zo prachtig en geweldig zijn, zo magnifiek dat u gaandeweg steeds opgetogener zult raken.

De zendelingen zullen u het doel uitleggen van dit sterfelijke leven. Ze zullen u doen inzien waar we vandaan komen, waarom we hier zijn, en waarom het nodig en zelfs wenselijk is om de wisselvalligheden van dit aardse leven door te maken, ook lijden, pijn, verleiding en dood, naast vreugde en geluk. Ze zullen uitleggen hoe men door Christus' leringen rust en richting vindt in een soms gekwelde en turbulente wereld. En wat misschien het belangrijkste is, ze zullen uitleggen hoe belangrijk en heilig God het gezin vindt. Mannen en vrouwen die van elkaar en van hun kinderen houden, zal de weg gewezen worden hoe u voor eeuwig bij uw gezin kunt blijven, ook na de dood. En ten slotte zullen ze u uitleggen hoe u zelf erachter kunt komen dat deze dingen waar zijn.

En daarom 'sturen we alleen het beste'. Tot allen die niet van ons geloof zijn, zeg ik: als er twee jongemannen met wit overhemd en stropdas, of twee lieve jongevrouwen, of een eerbiedwaardig echtpaar aan uw deur klopt en zich voorstellen als vertegenwoordigers van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, mag ik u dan uitnodigen ze binnen te laten. Luister naar hun boodschap en oordeel zelf. Mag ik u de suggestie doen dat u hun boodschap niet alleen aanhoort, maar ook vurig aan uw hemelse Vader vraagt of zij waar is en wat die voor u en uw gezin kan betekenen, want Hij is de bron van alle waarheid en heeft zijn bevestiging daarvan beloofd aan allen die er oprecht naar zoeken.

Ik getuig tot u dat de Geest tot mij heeft getuigd dat deze dingen waar zijn. De Geest heeft getuigd tot meer dan 50.000 zendelingen en 100.000 ouders en duizenden familieleden die offers brengen en hun kostbaarste bezit afstaan om u deze boodschap te brengen. Gezamenlijk getuigen wij dat de Geest tot ú zal getuigen, als u de boodschap aanvaardt en onze hemelse Vader om een bevestiging van de waarheid vraagt.

Ik voeg mijn plechtige getuigenis toe aan dat van onze zendelingen, hun ouders en miljoenen anderen die hetzelfde getuigenis hebben ontvangen: dat God leeft, dat Jezus de Christus is. Hij is onze Heiland, onze Verlosser, en Hij houdt van ons, ieder van ons. Hij heeft zijn evangelie in zijn volheid hersteld. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOOT

1. Hallmark Cards, Inc.

Het eeuwige gezin

Ouderling Robert D. Hales
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Het plan van de Vader is dat de liefde en omgang in het gezin voortgaan in de eeuwigheid.'

Ik richt mij tot ieder die meer wil weten over het eeuwige gezin. Een jaar geleden heeft het Eerste Presidium 'Een proclamatie aan de wereld' aangaande het gezin uitgegeven. Daarin staan eeuwige evangeliebeginselen die al onderrecht zijn sinds het begin van de geschreven geschiedenis, al vóór de schepping van de aarde.

De leer van het gezin begint met hemelse Ouders. Het is onze hoogste ambitie om te worden als Zij. De apostel Paulus leerde dat God de vader van onze geest is (zie Hebréërs 12:9). En in de proclamatie lezen we: 'In het voorsterfelijke leven kenden en aanbaden de geestzonen en -dochters God als hun eeuwige Vader, en aanvaardden zijn plan waardoor zijn kinderen een stoffelijk lichaam konden krijgen en aardse ervaringen konden opdoen om vooruitgang te maken op weg naar volmaking en om uiteindelijk hun goddelijke bestemming als erfgenamen van het eeuwige leven te verwezenlijken'. De proclamatie herhaalt ook voor de wereld dat 'het huwelijk tussen man en vrouw van Godswege is geboden en dat het gezin centraal staat in het plan van de Schepper voor de eeuwige bestemming van zijn kinderen' ('Het gezin, een proclamatie aan de wereld', *De Ster*, januari 1996, blz. 93). Al in het allereerste

begin heeft God het gezin ingesteld en het eeuwig gemaakt. Adam en Eva zijn in het huwelijk verzegeld voor tijd en alle eeuwigheid: 'En aldus werden alle dingen door een heilige verordening op Adam bevestigd, en werd het Evangelie gepredikt, en een besluit uitgezonden, dat het in de wereld zou zijn tot haar einde; en het was alsof' (Mozes 5:59).

'En Adam bekende zijn vrouw, en zij baarde hem zonen en dochteren, en zij begonnen zich te vermenigvuldigen en de aarde te vervullen' (Mozes 5:2).

De Heiland zelf had het over dit heilige huwelijksverbond en die belofte toen Hij zijn discipelen het gezag gaf om in de hemel heilige verbonden vast te leggen die op aarde gesloten worden. 'Ik zal u de sleutels geven van het Koninkrijk der hemelen, en wat gij op aarde binden zult, zal ontbonden zijn in de hemelen' (Matteüs 16:19).

In deze laatste tijd is de belofte van het eeuwige gezin hersteld in 1829, toen de macht van het Melchizedekes priesterschap op aarde hersteld werd. Zeven jaar later zijn in de Kirtland-tempel de verordeningen ter verzegeling hersteld, zoals te lezen is in de Leer en Verbonden. 'De profeet Elia, die zonder de dood te smaken ten hemel werd opgenomen, stond voor ons en zeide: Ziet, de tijd is nu ten volle gekomen, waarvan werd gesproken bij monde van Maleachi (...) de sleutelen van deze bedeling [worden] aan u overgedragen' (Leer en Verbonden 110:13, 14, 16).

Door de herstelling van die sleutels en het priesterschapsgeslag kunnen allen die het waardig zijn de zegeningen van een eeuwig gezin ontvangen. 'Ja, het hart van duizenden en tienduizenden zal zich grotelijks verheugen ten gevolge van de zegeningen, die zullen worden uitgestort, en van de begiftiging, waarmede Mijn dienstknechten in dit huis zijn begiftigd' (LV 110:9).

Wat is de belofte van de verzegelingen die verricht worden in de tempels? De Heer noemt de belofte en de vereisten in dit heilige vers: 'En verder, voorwaar zeg

Ik u: Indien een man een vrouw huwt door Mijn woord, dat Mijn wet is, en door het nieuw en eeuwig verbond, en dit op hen is verzegeld door de Heilige Geest der belofte, door hem, die is gezalfd, aan wie Ik deze macht en de sleutelen van dit priesterschap heb overgedragen; en hun zal worden gezegd: Gij zult in de eerste opstanding voortkomen – en indien het na de eerste opstanding is, in de volgende opstanding – en tronen, koninkrijken, rijken, machten, heerschappijen, alle hoogten en diepten beërven – dan zal het in het Boek des Levens van het Lam worden geschreven, (...) en dit zal ten volle van kracht zijn, wanneer zij uit de wereld zijn; en zij zullen de engelen en de goden, die daar zijn geplaatst, voorbijgaan naar hun verhoging en heerlijkheid in alle dingen, zoals op hun hoofd is verzegeld, welke heerlijkheid voor eeuwig een volheid en een voortzetting van de nakomelingschap zal zijn' (LV 132:19).

Uit deze tekst leren we dat een eeuwige band niet zomaar tot stand komt als gevolg van de verordeningen ter verzegeling die we ondergaan in de tempel. Hoe wij ons gedragen in dit leven is bepalend voor wat wij zullen worden in de komende eeuwigheid. Om de zegeningen van de verzegeling die onze hemelse Vader ons gegeven heeft te ontvangen, moeten we de geboden onderhouden en ons dusdanig gedragen dat onze gezinsleden bij ons willen wonen in de eeuwigheid. Die gezinsrelaties die wij hier op aarde hebben, zijn weliswaar belangrijk, maar ze zijn veel belangrijker wegens hun uitwerking op de generaties in onze

familie in het sterfelijk leven én in de eeuwigheid.

Het is een goddelijk gebod dat huwelijkspartners elkaar moeten liefhebben boven alle anderen. De Heer heeft duidelijk verklaard: 'Gij zult uw vrouw met geheel uw hart liefhebben, en gij zult haar aankleven en geen ander' (LV 42:22). In de proclamatie staat: 'Volgens het goddelijk plan behoort de vader zijn gezin met liefde en in rechtschapenheid te presideren [Zie LV 83:2-4; 1 Tim. 5:8]. [Volgens het goddelijk plan is] de taak van de moeder op de eerste plaats de zorg voor de kinderen'. Volgens het goddelijk plan zijn man en vrouw gelijkwaardige partners in hun huwelijk en hun ouderlijke taken. Volgens een rechtstreeks gebod van God hebben 'ouders [...] de heilige plicht om hun kinderen (...) te leren dat ze elkaar moeten liefhebben en helpen, de geboden van God moeten naleven en gezagsgetrouwe burgers behoren te zijn [van het land waarin zij wonen]' (De Ster, januari 1996, blz. 93; zie LV 68:25-28; Mosiah 4:14-15).

Vanwege het belang van het gezin voor het eeuwige plan van gelukzaligheid doet Satan grote moeite om de heilige aard van het gezin te vernietigen; het belang van de rol van man en vrouw omlaag te halen; zedelijke onreinheid en overtreding van de wet van kuisheid aan te moedigen; en ouders te ontmoedigen om het baren en opvoeden van kinderen een van hun hoogste prioriteiten te maken.

De gezinseenheden is zo fundamenteel voor het heilsplan dat God een waarschuwing heeft gegeven dat zij 'die het ver-

bond van huwelijksstrouwen schenden, hun partner of kinderen misbruiken, of hun taken in het gezin niet nakomen, (...) op een dag aan God[, hun Schepper,] rekenschap moeten afleggen (...) het verval van het gezin [zal] de rampen voor personen, gemeenschappen en volken tot gevolg [...] hebben die de profeten van vroeger en nu voerzegd hebben' (De Ster, januari 1996, blz. 93).

Hoewel ons persoonlijke heil gebaseerd is op onze eigen gehoorzaamheid, is het net zo belangrijk dat wij begrijpen dat wij allen een belangrijk en essentieel deel uitmaken van een gezin en dat de hoogste zegeningen alleen binnen een eeuwig gezin kunnen worden ontvangen. Werkt een gezin volgens het plan van God, dan zijn de relaties in dat gezin de waardevolste in het sterfelijk leven. Het plan van de Vader is dat de liefde en omgang in het gezin voortgaan in de eeuwigheid. Wie lid is van een gezin, heeft de grote taak om om elk lid van het gezin te geven, hem lief te hebben, op te bouwen en versterken, zodat allen in rechtschapenheid tot het einde toe kunnen volharden in het sterfelijk leven, en bij elkaar kunnen wonen in de eeuwigheid. Het is niet genoeg om alleen onszelf te behouden. Het is net zo belangrijk dat ouders, broers en zussen worden behouden in ons gezin. Als wij alleen terugkeren naar onze hemelse Vader, dan zal Hij ons vragen: 'Waar is de rest van het gezin?' Daarom leren wij dat het gezin eeuwig is. De eeuwige aard van een enkeling wordt de eeuwige aard van het gezin.

De eeuwige aard van ons lichaam en onze geest is een vraag die vaak overwogen wordt door mensen in dit sterfelijk leven. Alle mensen die ooit op aarde zullen leven, behoren tot een mensengezin en zijn eeuwige kinderen van God, onze liefhebbende hemelse Vader. Nadat allen in dit leven geboren zijn en de dood hebben gesmaakt, zullen zij worden opgewekt vanwege de verzoening van Christus, de onbegroten Zoon van God de Vader. Afhankelijk van onze persoonlijke gehoorzaamheid aan de wetten, verordeningen en geboden van God kan elke sterveling de zegening krijgen van het eeuwige leven; dat houdt in terug te keren om te wonen bij onze hemelse Vader en zijn Zoon, Jezus Christus, en een eeuwig nakomelingschap te hebben. Door heilige verbonden te sluiten en na te komen, die te vinden zijn in de tempelverordeningen, kan iemand terugkeren naar de tegenwoordigheid van God en voor eeuwig worden verenigd met zijn gezin.

Thuis is de plek waar wij worden gekoesterd en waar we ons voorbereiden op het sterfelijk leven. Daar bereiden we ons

oek voor op de dood en de onsterfelijkheid, vanwege ons geloof en begrip dat er een leven is na de dood, niet alleen voor de enkeling, maar tevens voor het gezin.

Enkele van de grootste lessen van evangeliebeginselen over de eeuwige aard van het gezin leren we als we kijken hoe kerkliden die geconfronteerd worden met tegenspoed evangeliebeginselen toepassen in hun leven en thuis. In het afgelopen jaar heb ik gezien welke zegeningen van vrede diegenen krijgen die de evangelieleringen van het eeuwige gezin eren en eerbiedigen tijdens perioden van tegenspoed.

Enkele maanden geleden mocht ik een man bezoeken bij wie een dodelijke ziekte was vastgesteld. Als toegewijd priesterschapsdrager werd hij geconfronteerd met de werkelijkheid van de sterfelijkheid. Maar hij putte kracht uit het voorbeeld van de Heiland die in het onze vader zei: 'Bidt gij dan aldus: (...) uw wil geschiede, gelijk in de hemel also ook op de aarde' (Matteüs 6:9-10). Mijn vriend putte moed uit de kennis dat Jezus, toen Hij grote pijn en smart moest doorstaan in de Hof van Getsemane voor het volbrengen van het zoenoffer, deze woorden sprak: 'Mijn Vader, indien deze beker niet kan voorbijgaan, tenzij dan dat Ik die drinke, uw wil geschiede' (Matteüs 26:42).

Mijn vriend aanvaardde de zinsnede 'uw wil geschiede' toen hij zijn eigen pijnlijke beproevingen onder ogen zag. Als getrouw lid van de kerk werd hij geconfronteerd met enkele ernstige zorgen. De volgende vragen die hij had, vond ik vooral ontroerend: 'Heb ik alles gedaan wat ik moet doen om getrouwt tot het einde te volharden?' 'Hoe zal de dood zijn?' 'Zijn mijn gezinsleden zover dat ze getrouwt zullen blijven en zelfredzaam zullen zijn als ik er niet meer ben?'

Wij hadden de gelegenheid om drie vragen te bespreken, vragen die duidelijk beantwoord worden in de leer van de Heiland. Wij bespraken dat hij zijn leven lang geprobeerd had om getrouwt te zijn, om te doen wat God van hem verlangde, om eerlijk te zijn in zijn omgang met anderen, en om voor zijn gezinsleden te zorgen en van ze te houden. Is dat niet wat er bedoeld wordt met volharden tot het einde? Wij bespraken wat er gebeurt onmiddellijk na de dood, wat God ons geleerd heeft over de geestenwereld. Dat is een paradisijselijke plek van geluk voor hen die een rechtchapen leven hebben geleid. Het is niet iets om bang voor te zijn.

Na ons gesprek riep hij zijn vrouw, kinderen en kleinkinderen bijeen om hun nogmaals de leer van de verzoening te onderrichten, dat allen zullen worden opgewekt. Iedereen begreep dat, net als de

Heer heeft gezegd, er weliswaar rouw zal zijn bij de tijdelijke scheiding, maar dat er geen verdriet is voor hen die sterven in de Heer (zie Openbaring 14:13; LV 42:46). Zijn zegen beloofde hem troost en de verzekering dat alles in orde zou zijn, dat hij geen pijn zou lijden, en dat hij nog tijd zou hebben om zijn familie voor te bereiden op zijn heengaan – dat hij zelfs zou weten wanneer dat zou gebeuren. De familie vertelde mij dat hij de avond voor zijn verscheiden had gezegd dat hij de volgende dag heen zou gaan. De volgende middag ging hij in vrede heen, met al zijn familie aan zijn zijde. Dat is de gemoedsrust en de troost die wij krijgen als we het evangelieplan begrijpen en weten dat het gezin eeuwig is.

Vergelijk die gebeurtenissen eens met een voorval dat zich voordeed toen ik begin twintig was. Toen ik bij de luchtmacht was, stortte een van de piloten in mijn eskader neer tijdens een trainingsvlucht en kwam om. Ik werd aangewezen om mijn neergestorte kameraad te begeleiden op

zijn laatste reis naar huis, voor zijn begrafenis in Brooklyn. Ik had de eer om bij zijn familie te staan toen hij opgebaard lag, en toen hij begraven werd, en om onze regering te vertegenwoordigen door bij het graf de vlag aan de rouwende weduwe aan te bieden. De begrafenisdienst was triest en troosteloos. Er werd niets gezegd over zijn goede kanten of zijn prestaties. Zijn naam werd niet eens genoemd. Na de dienst wendde zijn vrouw zich tot mij en vroeg: 'Bob, wat gaat er nou werkelijk gebeuren met Don?' Toen kon ik haar de heerlijke leer van de opstanding uitleggen en de werkelijkheid dat ze, als ze gedoopt zijn, en in de tempel verzegeld voor tijd en eeuwigheid, voor eeuwig bij elkaar kunnen zijn. De predikant die naast haar stond, zei: 'Dat is de mooiste leerstelling die ik ooit gehoord heb.'

De volheid van het evangelie van Jezus Christus geeft grote troost in de zware tijden van het sterfelijk leven. Het geeft licht waar duisternis heerst, en heeft een kalmerende uitwerking waar beroering is.

Het geeft hoop waar vreselijke wanhoop heerst. Het is meer dan alleen een mooie leerstelling. Het is echt waar dat wij gehoorzaam kunnen zijn en de eeuwige beloningen verkrijgen die de Heer ons geeft als wij dicht tot Hem naderen en de eeuwige leer aanvaarden.

Een ander voorval dat zijn uitwerking heeft gehad op mijn leven, deed zich onlangs voor toen een jongeman na een dodelijke ziekte overleed. Hij wist dat zijn ziekte hem eerst zijn motoriek en zijn vermogen om te lopen zou ontnemen; dat hij vervolgens zijn spraakvermogen zou kwijtraken; en dat uiteindelijk zijn ademhaling het zou begeven. Maar hij had ook geloof dat het gezin eeuwig is. Met die kennis sprak hij in video-opnamen ieder van zijn kinderen toe, voor als hij er niet meer zou zijn. Hij maakte opnamen om te geven aan zijn zonen en dochters bij belangrijke, heilige gebeurtenissen in hun leven, zoals de doop, een priesterschapsordering, en een huwelijk. Hij sprak hen toe met de tedere liefde van een vader die wist dat, ook al is zijn gezin eeuwig, hij een tijdlang lichamelijk niet bij hen zou zijn, maar dat hij in geestelijk opzicht niet van hun zijde zou wijken.

We kunnen allen inspiratie putten uit het gelovige voorbeeld van standvastige weduwen en weduwnaars, maar ook van hun kinderen, na het overlijden van een partner of ouder. We kunnen veel leren van het geloof en de gehoorzaamheid door hen tentoongespreid om eens weer als gezin samen te zijn in de eeuwigheid.

De kennis en het begrip van de leer dat God leeft en dat Jezus de Christus is, en dat wij de gelegenheid hebben om te worden opgewekt en te wonen bij God de Vader en zijn Zoon Jezus Christus, maakt het mogelijk om anderszins tragische gebeurtenissen te verdragen. Deze leer brengt het licht van de hoop in een anderszins duistere, naargeestige wereld. Zij beantwoordt de eenvoudige vragen waar wij vandaag gekomen zijn, waarom we hier zijn en waar we heengaan. Deze leer waarheden die onderricht en toegepast moeten worden bij ons thuis.

God leeft. Jezus is de Christus. Door zijn verzoening zullen wij allen de gelegenheid hebben om te worden opgewekt. Dat is niet slechts een persoonlijke zegening; het is veel meer. Het is een zegening voor ieder van ons en voor onze gezinsleden. Dat wij eeuwig dankbaar mogen zijn dat wij in alle eeuwigheid kunnen wonen bij God de eeuwige Vader en zijn Zoon, Jezus Christus, en dat wij de vreugde mogen begrijpen om deze leer niet alleen te onderrichten, maar om ernaar te leven, ook in ons gezin, dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Vrouwen van de kerk

President Gordon B. Hinckley

'Ik geef voor de hele wereld getuigenis van uw waarde, uw charme en goedheid, uw opmerkelijke capaciteiten en ontzagwekkende bijdragen.'

De helft, misschien zelfs meer dan de helft, van de volwassen leden van de kerk bestaat uit vrouwen. Tot u wil ik vermorgen vooral spreken. Ik doe dat in de hoop dat de mannen ook zullen luisteren.

Laat ik beginnen met tegen u, zusters, te zeggen dat u niet op de tweede plaats komt in het plan van onze Vader voor het eeuwige geluk en welzijn van zijn kinderen. U bent beslist een belangrijk onderdeel van dat plan.

Zonder u zou het plan niet werken. Zonder u zou het hele programma niet werken. Zoals ik al eerder vanaf dit spreekgestoelte heb gezegd, scheidde Jehova, de Schepper, in opdracht van zijn Vader, tijdens het proces van de schepping eerst het licht van het duister, en vervolgens het land van de wateren. Toen volgde de schepping van het plantentleven, en daarna de schepping van het dierenleven. Toen kwam de schepping van de man, en de kroon op de scheppingsdaad van de godheid was de schepping van de vrouw.

Ieder van u is een dochter van God, begiftigd met een goddelijk geboorterecht. U hoeft die positie niet te verdedigen.

Wanneer ik van plaats naar plaats reis, word ik geïnterviewd door de pers. Vaak vraag zij naar de positie van de vrouw in de kerk. Ze doen dat op bijna beschuld-

gende toon, alsof wij vrouwen denigreren en vernederen. Vaak antwoord ik dat ik in de hele wereld geen enkele andere organisatie ken die vrouwen zoveel gelegenheid biedt tot ontwikkeling, tot sociale omgang, tot het bereiken van grote doelen, tot het bekleden van functies van leiderschap en verantwoordelijkheid.

Ik zou willen dat al die verslaggevers vorige week zaterdag in de Tabernakel hadden kunnen zijn toen de algemene ZHV-vergadering werd gehouden. Het was inspirerend om die grote groep dochters van God in het gezicht te krijgen, vrouwen van geloof en talent, vrouwen die weten waar het leven om draait en die enig idee hebben hoe goddelijk hun schepping was. Ik zou willen dat zij dat geweldige koor van jonge BYU-studentes hadden kunnen horen die ons hart raakten met hun prachtige gezang. Ik zou willen dat zij de ontroerende boodschappen van het algemene ZHV-presidium hadden kunnen horen; zij spraken allen over het onderwerp geloof, hoop en liefde.

Die vrouwen zijn zo talentvol. Zij uitten zich met kracht en grote overtuiging. President Faust besloot die vergadering met een geweldige toespraak.

Als die verslaggevers die deze vraag graag stellen in dat grote publiek hadden kunnen zitten, zouden ze geweten hebben, zonder daar verder naar te vragen, dat er kracht en grote talenten schuilen in de vrouwen van deze kerk. Er is leiderschap en richting, een zekere geest van onafhankelijkheid, en toch grote tevredenheid met het feit dat men deel uitmaakt van dit koninkrijk van de Heer, en van samenwerking met de priesterschap om het voort te stuwen.

Velen van u die vandaag hier zijn, waren bij die vergadering. U zit bij uw echtgenoot, een man die u liefhebt, eert en respecteert, en die u op zijn beurt liefheeft, eert en respecteert. U weet hoe gelukkig u bent dat u in gehuwd bent met een goede man die uw levensgezel is en die uw eeuwige metgezel zal zijn. Samen hebt u veel verschillende dingen gedaan, en hebt u uw kinderen opgevoed en voor ze gezorgd, hebt u verschillende stormen doorstaan en bent u er met gegeven hoofd

uitgekomen. De meesten van u zijn moeder, en heel veel van u zijn grootmoeder of zelfs overgrootmoeder. U hebt de soms pijnlijke, soms vreugdevolle paden van het ouderschap bewandeld. U hebt hand in hand gelopen met God in het geweldige proces van het op de wereld brengen van kinderen, opdat zij deze staat, langs de weg van onsterfelijkheid en eeuwig leven, mochten meemaken. Het was niet makkelijk om kinderen op te voeden. Velen van u hebben moeten offeren, bezuinigen, en dag en nacht moeten werken. Wanneer ik aan u denk en aan uw omstandigheden, denk ik aan de woorden van Ann Campbell, die dit schreef toen ze naar haar kinderen keek:

*'Jullie zijn de reis die ik niet ondernam;
Jullie zijn de parels die ik niet kopen kan;
Jullie zijn mijn mooie, Italiaanse strand;
Jullie zijn mijn stukje buitenland.'*
(Naar *'To My Children'*, geciteerd in *The Treasure Chest*, red., Charles L. Wallis, blz. 54.)

U, zusters, bent de ware bouwers aan het volk waartoe u behoort. Want u hebt een thuis geschapen waar kracht, vrede en veiligheid heerst. En zo'n thuis is de ware kracht van elk volk.

Helaas kunnen enkelen van u gehuwd zijn met een man die u mishandelt. Sommigen van hen hebben overdag een fraaie façade voor de buitenwereld, maar komen 's avonds thuis, zetten hun zelfdiscipline opzij, en barsten bij de minste provocatie in woede uit.

Geen enkele man die dergelijk kwaad en ongepast gedrag vertoont, is het priesterschap van God waardig. Geen enkele man die zich zo gedraagt is de voorrechten van het huis des Heren waardig. Ik betreur het dat er sommige mannen zijn die de liefde van hun vrouw en kinderen niet verdienen. Er zijn kinderen die bang zijn voor hun vader, en vrouwen die bang zijn voor hun man. Als er zulke mannen zijn die mij nu horen, dan vermaan ik u als dienstknecht van de Heer en roep u tot bekering. Discipliner uzelf. Beheers u. De meeste zaken die u boos maken, zijn onbeduidend. En wat betaalt u niet een verschrikkelijke prijs voor uw woede. Vraag de Heer om u te vergeven. Vraag uw vrouw om u te vergeven. Bied uw excuses aan uw kinderen aan.

Er zijn veel vrouwen onder ons die alleen staan. Over het algemeen is dat niet hun eigen keuze. Sommigen hebben nooit de gelegenheid gehad om iemand te trouwen met wie zij de eeuwigheid zouden willen doorbrengen.

Tot u, alleenstaande vrouwen die willen trouwen, herhaal ik wat ik onlangs heb

gezegd tijdens een bijeenkomst voor alleenstaanden in deze Tabernakel: 'Geef de hoop niet op. En blijf het vooral proberen. Maar geef wel uw obsessie hiervoor op. Er is kans dat als u er niet aan denkt en zich stort op andere activiteiten, de vooruitzichten oneindig veel beter worden.'

Ik geloof dat werken voor de meesten van ons het beste medicijn tegen eenzaamheid is, vooral dienstbetoon aan andere mensen. Ik wil niets afdoen aan uw problemen, maar ik aarzel niet om te zeggen dat er veel andere mensen zijn die problemen hebben die ernstiger zijn dan die van u. Dien hen, help hen, moedig hen aan. Er zijn zoveel jongens en meisjes die het niet goed doen op school omdat ze een beetje persoonlijke aandacht en bemoeiing tekort komen. Er zijn zoveel oudere mensen die in ellende, eenzaamheid en angst leven, wie een eenvoudig gesprek wat hoop zou geven en wat geluk.'

Onder de vrouwen van de kerk zijn er ook die hun man hebben verloren doordat hij hen verlaten heeft, van hen gescheiden is, of door de dood. Wij hebben een grote verplichting ten opzichte van u. Zoals er in de Schriften staat: 'Zuivere en onbevleete godsdienst voor God, de Vader, is: omzien naar wezen en weduwen in hun druk en zichzelf onbesmet van de wereld bewaren' (Jakobus 1:27).

Ik heb een brief gekregen van iemand die zichzelf gelukkig acht, en dat zeker is. Ze schrijft:

'Hoewel ik als alleenstaande ouder vier jongens heb opgevoed, (...) ben ik niet alleen. Ik heb een geweldige "wijkgezin" dat ons heeft bijgestaan.

'Mijn ZHV-presidente is er voor mij geweest in mijn grootste tegenspoed, zij heeft mijn geestelijke groei aangemoedigd, mijn persoonlijk gebed en tempelbezoek.

'Onze bisschop is gul geweest in het verschaffen van de benodigde etenswaren en kleding, en hij zorgde ervoor dat twee van de jongens naar het kamp konden gaan. Hij heeft met ons allen gesproken en ieder van ons de nodige zegen en aanmoediging gegeven. Hij heeft mij geholpen een begroting op te stellen en te doen wat ik kan om mijn gezinsleden te helpen.

'Onze huisonderwijzers zijn geregeld langsgelkomen en hebben de jongens zelfs een zegen gegeven aan het begin van een nieuw schooljaar.

'Onze ringpresident en zijn raadgevers zijn regelmatig bij ons geweest, en hebben de tijd genomen om in de kerk, telefonisch of bij ons thuis met ons te praten.

'Deze kerk is waar, en mijn jongens en ik zijn het levende bewijs dat God ons

lieft en dat een "wijkgezin" alle verschil uit kan maken.

'Onze priesterschapsleiders hebben een hand gehad in het actief houden van de jongens, en in hun deelname aan de scouting. [Eén] is kroonverkenner en krijgt deze week zijn vierde onderscheiding. [Een ander] is kroonverkenner en heeft drie onderscheidingen. En [een derde] heeft net deze week zijn aanvraag om kroonverkenner te worden ingediend. De jongste is welp en vindt het prachtig.

'Wij worden altijd begroet met een liefdevol hart en een warme handreiking. De christelijke houding van de ring en van onze wijk heeft ons door beproevingen heengeholpen op een manier die we nooit voor mogelijk hadden gehouden.

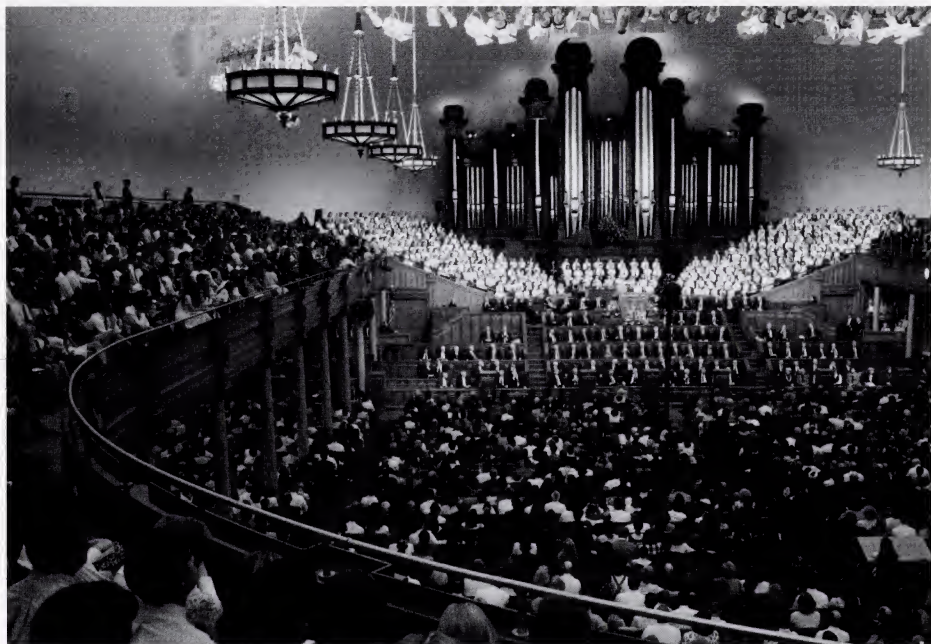
'Het leven is hard geweest (...) maar we hebben de hele wapenrusting Gods aangedaan door naar te knielen in gezinsgedeelte elke dag, om hulp en leiding te vragen, en samen dank te zeggen voor de zegeningen die we hebben ontvangen. Ik bid dagelijks om het voortdurende gezelschap van de Heilige Geest om mij te leiden bij mijn pogingen om deze jongens op te voeden tot zending, en hen aan te moedigen om het evangelie trouw te zijn, en het priesterschap dat zij dragen.

'Ik ben er trots op te zeggen dat ik lid ben van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Ik weet dat deze kerk waar is; ik steun mijn kerkliders. Het gaat goed met ons, en ik dank iedereen voor hun liefde, gebeden en dat zij ons accepteren.'

Wat een geweldige brief is dit! Hij zegt zoveel over hoe deze kerk werkt en hoe hij zou moeten werken over de hele wereld. Ik hoop dat elke vrouw die zich in soortgelijke omstandigheden bevindt als deze vrouw, ook zo gezegend is met een begrijpende en behulpzame bisschop, met een ZHV-presidente die weet waar zij haar mee moet helpen, met huisonderwijzers die weten wat hun taak is en hoe zij die moeten vervullen, en met een leger wijkleden die behulpzaam maar niet opdringerig zijn.

Ik heb nooit kennisgemaakt met de vrouw die deze brief heeft geschreven. Niettegenstaande de opgeruimde houding die zij overbrengt, ben ik er zeker van dat zij veel geworsteld heeft met eenzaamheid, misschien soms ook angst. Ik merk dat zij werkt om te voorzien in de behoeften van haarzelf en haar jongens, die in hun tienerjaren zijn. Ik neem aan dat haar inkomen ontoereikend is, omdat zij aangeeft dat de bisschop hen heeft geholpen met voedsel en kleding.

Enkele jaren geleden heeft president Benson een boodschap gebracht aan de vrouwen van de kerk. Hij moedigde hen

Een conferentiebijeenkomst in de historische Tabernakel.

aan om hun baan op te geven en hun tijd aan hun kinderen te geven. Ik sta daar achter.

Niettemin erken ik, zoals ook hij, dat er vrouwen zijn (en dat zijn er in feite heel veel geworden), die moeten werken om te voorzien in de behoeften van hun gezin. Tegen u zeg ik: doe uw best. Ik hoop dat als u een voltijdbaan hebt, u dat doet om ervoor te zorgen dat er in de fundamentele behoeften voorzien wordt en niet alleen om uw zin te doen en een groter huis te hebben, een extra mooie auto of andere luxe zaken. Het grootste werk dat welke moeder dan ook ooit zal doen, is het verzorgen, onderrichten, opbouwen, aanmoedigen en opvoeden van haar kinderen in rechtschapenheid en waarheid. Niemand anders kan doeltreffend haar plaats innemen.

Het is bijna onmogelijk om voltijds een huishouden te doen en een voltijdbaan te hebben. Ik weet dat sommigen van u het moeilijk hebben met beslissingen op dit gebied. Ik herhaal: doe uw best. U kent uw eigen omstandigheden, en ik weet dat u ernstig bezorgd bent om het welzijn van uw kinderen. Ieder van u heeft een bis-

schap die u raad zal geven en u zal helpen. Als u vindt dat u met een verstandige vrouw moet spreken, aarzel dan niet en neem contact op met uw ZHV-presidente.

Tegen de moeders van de kerk, tegen iedere moeder die hier vandaag is, wil ik zeggen dat u, naarmate de jaren voorbijgaan, steeds dankbaarder zult worden voor wat u hebt gedaan om het leven van uw kinderen te vormen in de richting van rechtschapenheid en goedheid, integriteit en geloof. Dat zal eerder gebeuren als u voldoende tijd met ze kunt doorbrengen.

Tegen u die een alleenstaande ouder bent, zeg ik dat er veel handen klaar staan om u te helpen. De Heer is u niet vergeten. En zijn kerk ook niet.

Moge Hij u zegenen, mijn geliefde zusters die een alleenstaande moeder bent. Moge u de gezondheid, kracht en vitaliteit hebben die u nodig hebt om uw last te dragen. Moge u liefhebbende vrienden en kennissen hebben die u zullen opbeuren in tijden van beproeving. U kent waarschijnlijk als geen ander de kracht van het gebed. Velen van u brengen veel tijd op hun knieën door, sprekend met hun

hemelse Vader, met tranen op de wangen. Weet alstublieft dat wij ook voor u bidden.

En met alles wat u al moet doen, wordt u ook nog gevraagd om iets in de kerk te doen. Uw bisschop zal u nooit vragen iets te doen wat u niet aankunt. En naarmate u het doet, krijgt uw leven een hele nieuwe dimensie. U zult nieuwe en stimulerende omgang krijgen. U zult vriendschap en gezelligheid vinden. U zult groeien in kennis, begrip en wijsheid, en in uw capaciteiten. U zult een betere moeder worden door het dienstbetoon in dienst van de Heer.

Tot slot wil ik nog iets zeggen tegen u, oudere vrouwen, van wie er velen weduwe zijn. U bent een grote schat. U hebt de stormen van het leven doorstaan. U hebt de moeilijkheden het hoofd geboden waarmee nu de jongere zusters geconfronteerd worden. U bent volwassen in wijsheid, begrip, medeleven, liefde en dienstbetoon.

Er schijnt een zekere schoonheid uit uw gelaat. Het is de schoonheid die men krijgt door gemoedsrust. Misschien worstelt u nog met iets, maar u hebt de

volwassen wijsheid om dat tegemoet te treden. U hebt gezondheidsproblemen, maar u benadert die met een zekere kalmte. De slechte herinneringen uit het verleden zijn grotendeels vergeten, terwijl de goede herinneringen terugkeren en een fijne, bevredigende verrijking van het leven vormen.

U hebt geleerd om van de Schriften te houden, en u leest ze. Uw gebeden zijn grotendeels gebeden van dankzegging. Uw begroetingen zijn vriendelijk. Uw vriendschap is een stevige wandelstok waarop anderen kunnen leunen.

Wat een hulpbron zijn de vrouwen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. U houdt van deze kerk, aanvaardt haar leer, accepteert uw positie in haar organisatie, geeft glans, kracht en schoonheid aan haar gemeentes. Wij zijn u zo dankbaar. Men houdt van u, respecteert en eert u.

Ik breng ook een erbetoon aan mijn eigen geliefde partner. Binnenkort is het zestig jaar geleden dat wij de Salt Lake-tempel verlieten als man en vrouw, met liefde voor elkaar. Die liefde is door al die jaren heen sterker geworden. Wij hebben tijdens onze huwelijksjaren voor veel problemen gestaan. Maar op de een of andere manier hebben wij die met de zegen van de Heer alle doorstaan.

Het wordt lichamenlijk steeds moeilijker om rechtop te staan zoals wij deden in jongere jaren. Maar dat hindert niet, we hebben elkaar nog en staan nog samen, ook al hellen we een beetje over. En komt de tijd om afscheid te nemen, dan zal er veel verdriet zijn, maar tevens de troost die komt door de verzekering dat zij bij mij hoort en ik bij haar in de eeuwigheid die in het verschiet ligt.

En dus, mijn geliefde zusters, weet alstublieft hoezeer wij u waarderen. U geeft ons een zekere compleetheid. U hebt grote kracht. Met waardigheid en enorme capaciteiten voert u de opmerkelijke programma's uit van de zustershulpvereniging, de jongevrouwen en het jeugdwerk. U geeft les in de zondagsschool. Wij staan aan uw zijde, als uw partner, en als uw broeder, met respect en liefde, met eer en grote bewondering. Het was de Heer die de aanwijzing gaf dat de man in zijn kerk het priesterschap diende te dragen. Hij was het die u uw vermogens gaf om deze grote, geweldige organisatie volledig te maken – de organisatie die de kerk is, en het koninkrijk van God. Ik geef voor de hele wereld getuigenis van uw waarde, uw charme en goedheid, uw opmerkelijke capaciteiten en ontzagwekkende bijdragen, en ik smeed de zegeningen van de hemel op u af, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Zondagmiddagbijeenkomst
6 oktober 1996

Christenen in geloof en daad

Ouderling Joseph B. Wirthlin
van het Quorum der Twaalf Apostelen

‘Door gehoorzaamheid, gemotiveerd door een hartgrondige liefde voor God, komen wij geheel tot Christus en staan wij toe dat zijn genade, door de verzoening, ons naar de volmaking leidt.’

Mijn geliefde broeders en zusters, het is mij een voorrecht om u deze middag te kunnen toespreken. Ik bid om dezelfde Geest die deze conferentie zo rijkelijk aanwezig is geweest. Sommige mensen menen ten onrechte dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en haar leden geen christenen zijn. Wij kunnen moeilijk begrijpen hoe iemand een denkbeeld kan aanvaarden en verbreiden dat zover van de waarheid ligt. President Gordon B. Hinckley heeft de kerkleden beschreven als ‘verbonden door een gezamenlijke liefde voor onze Meester, de Zoon van God, de Verlosser van deze wereld. Wij zijn een verbondsvolk, mensen die zijn heilige naam op zich genomen hebben.’¹

Ons geloof en onze daden mogen verschillen van die van andere mensen, maar, als goede christenen, bekritisseren wij andere godsdiensten of hun aanhangers niet. ‘Wij Eisen het goed recht de almachtige God te vereren volgens de stem van ons eigen geweten, en kennen alle mensen hetzelfde goed recht toe, hoe, waar of wat zij ook mogen vereren.’²

Volgens een woordenboek is een christen ‘iemand die geloof belijdt in Jezus als Christus, of de godsdienst naleeft die gebaseerd is op [het leven en de leringen van Jezus]’³, en ‘iemand die leeft naar de leringen van Jezus.’ Er zijn dus twee kenmerken voor christenen: 1. Zij belijden geloof in de Heiland en 2. zij getragen zich overeenkomstig de leringen van de Heiland. Getrouwe leden van de kerk, die heiligen worden genoemd of heiligen der laatste dagen, voldoen duidelijk aan beide kenmerken. In ons geloof en ons gedrag tonen wij dat ‘Christus Jezus zelf de hoeksteen is’ van ons geloof.⁴

Het geloof dat wij belijden

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen draagt zijn naam. Hij staat aan haar hoofd en leidt haar door zijn gekozen profeten.

Wij geloven dat *het eerste beginsel van het evangelie* ‘geloof in de Here Jezus Christus’ is.⁵ ‘Niemand komt tot de Vader dan door [Hem].’⁶ Wij, als zijn discipelen, herhalen vrijmoedig de woorden van Petrus’ sterke getuigenis aan onze Meester: ‘Gij zijt de Christus.’⁷ Het brandende getuigenis van de Heilige Geest, dat wij diep in ons hart voelen, brengt ons ertoe om dit nederig en dankbaar te verklaren. Wanneer wij onze achting voor Jezus uitleggen, getuigen wij met liefde, en eenvoudigweg, dat Hij ‘de Christus, de Zoon des levenden Gods’ is.⁸

Wij verheugen ons in de zekere kennis dat ‘er (...) ook onder de hemel geen andere naam aan de mensen gegeven [is], waardoor wij moeten behouden worden.’⁹ Met een gehoorzaam hart en ogen vol geloof ‘zien wij, dat de poort des hemels open is voor allen, namelijk voor hen, die in de naam van Jezus Christus, de Zoon van God, willen geloven.’¹⁰

Wij verklaren dat Jezus de eerstgeboren Zoon in de geest is van onze hemelse Vader en de eniggeboren Zoon van God in

het vlees. Hij is een God, een van de drie personen in de Godheid. Hij is de Heiland en Verlosser van de mensheid. In een voorsterfelijke raad waarbij wij allen aanwezig waren, aanvaardde Hij het grote plan dat onze Vader voor het geluk van zijn kinderen had, en werd Hij gekozen door de Vader om dat plan uit te voeren. Hij leidde de goede machten tegen die van Satan en zijn volgelingen in een strijd om de zielen van de mensheid, die al voor de grondlegging van de wereld begonnen was. Die strijd woedt nog steeds. Wij allen stonden toen aan de kant van Jezus. Wij staan nog steeds aan de kant van Jezus.

De verzoening van Jezus Christus, een daad van pure liefde, overwon de gevolgen van de val en verschaft de hele mensheid de manier om terug te keren naar de tegenwoordigheid van God. Als onderdeel van die verzoening overwon de Heiland de lichamelijke dood en verschafte Hij onsterfelijkheid aan ieder kind van God door de opstanding. Hij overwon ook de geestelijke dood en verschaft de mogelijkheid van het eeuwige leven, het leven dat God leidt en dat de grootste van alle gaven Gods is. Dat deed Hij door het lijden voor de zonden van de hele mensheid op zich te nemen.

Onder toezicht van zijn Vader, schiep

Hij deze wereld en vele andere. Hij ging naar deze aarde als de Zoon van God, de eeuwige Vader, en de sterfelijke maagd Maria. Hij leidde een zondenvrij leven. Hij had een grotere uitwerking op de mensen in deze wereld dan enige andere persoon die ooit geleefd heeft of ooit zal leven. Hij 'staat (...) onder de mensen als eerste, voornaamste, ongeëvenaard en alleen als leidende persoonlijkheid in de vooruitgang van de wereld.'¹¹ Hij werd gekruisigd, opgewekt, en voer op naar zijn Vader in de hemel. Na zijn opstanding bediende Hij de mensen in Amerika.

Na de grote afval bracht Hij, op een voorjaarsdag in 1820, de herstelling van het evangelie op gang toen Hij en zijn Vader de jonge Joseph Smith bezochten. De Heer leidde de organisatie van zijn herstelde kerk op 6 april 1830.

Hij zal in heerlijkheid terugkeren om duizend jaar in gerechtigheid te regeren, waarna Hij het koninkrijk aan zijn Vader zal overdragen.¹²

Wij baseren ons geloof in, en onze overtuiging van, de goddelijke aard en zending van de Heer Jezus Christus op de heilige Schriften en op voortdurende openbaring aan hedendaagse profeten.

'Wij geloven dat de Bijbel het woord van God is.'¹³ Wij verheugen ons in de

kennis van de Heer die wij opgetekend vinden in het Oude en het Nieuwe Testament. Wij weten dat de Jehova van het Oude Testament en Jezus van het Nieuwe Testament één en dezelfde Persoon zijn. Wij zijn dankbaar dat dit heilige verslag van Gods handelingen met de mensen van het oude Israël en van zijn bediening in dit sterfelijk leven bewaard is en aan ons is doorgegeven om ons verstand te verlichten en onze geest te versterken. De fragmentarische aard van het bijbelse verslag en de fouten die erin staan, die het gevolg zijn van de vele transcripties, vertalingen en interpretaties, doen niets af aan ons geloof dat het het woord van God is 'voor zover de vertaling juist is.'¹⁴ Wij lezen en bestuderen de Bijbel, wij onderrichten en prediken hem, en wij streven ernaar om te leven naar de eeuwige waarheden die erin staan. Wij houden van deze verzameling heilige geschriften.

'Wij geloven ook dat het Boek van Mormon het woord van God is.'¹⁵ Het is een extra getuige van Jezus Christus, geschreven 'op gebod en door de geest der profetie en openbaring (...) tot overtuiging van [alle mensen] dat Jezus de Christus is, de Eeuwige God, Die Zich aan alle naties openbaart.'¹⁶ God bracht het Boek van Mormon voort als extra getuige die het bijbelse getuigenis van de Heiland staft en sterkt. Het Boek van Mormon vervangt de Bijbel niet. Het ontvouwt, compleeteert, verklaart en vergroot onze kennis van de Heiland. Ongetwijfeld zou deze extra getuige een aanleiding moeten zijn voor alle christenen om zich zeer te verheugen.

Wij nodigen onze vrienden die niet tot ons geloof behoren uit om het Boek van Mormon te lezen en de inhoud onder gebod te overdenken. Hun bieden wij deze schriftuurlijke belofte: 'En nu, mijn geliefde broeders, (...) en al gij einden der aarde, luistert naar deze woorden en geloof in Christus; en indien gij deze woorden niet gelooft, geloof dan toch in Christus. En indien gij in Christus zult geloven, zult gij ook deze woorden geloven, want ze zijn de woorden van Christus, en Hij heeft ze aan mij gegeven; en ze leren alle mensen, dat zij goed dienen te doen.'¹⁷

Heiligen der laatste dagen 'geloven alles wat God heeft geopenbaard, alles wat Hij in onze tijd openbaart, en wij geloven dat Hij nog vele heerlijke en belangrijke dingen van het Koninkrijk Gods zal openbaren.'¹⁸ Wij voelen ons gezegend te weten dat God tot zijn kinderen spreekt, zoals Hij door de eeuwen heen heeft gedaan¹⁹, door levende profeten.

God heeft Joseph Smith, de profet van de herstelling, geroepen, voorbereid

en gesteund. Profeten hebben geen ander doel, geen andere zending, dan God te dienen. Over zijn eigen heilige taak en roeping heeft onze huidige profet, president Gordon B. Hinckley, gezegd: 'Mijn enige verlangen is datgene te doen wat de Heer gedaan zou hebben. Ik ben zijn dienstknecht, geroepen om zijn volk te dienen. Dit is zijn kerk. Wij zijn slechts beheerders van wat van Hem is.'²⁰

De Leer en Verbonden bevat tevens openbaringen waarin 'de vriendelijke maar vastberaden stem van de Here Jezus Christus [te horen is], die opnieuw spreekt in de bedeling van de volheid der tijden; (...) ter vervulling van en in overeenstemming met de woorden van alle heilige profeten vanaf het begin van de wereld.'²¹

Dit boek met openbaringen is 'van grote waarde voor het mensdom, ja, van grotere waarde dan de rijkdommen van de gehele aarde' vanwege 'het getuigenis dat gegeven wordt van Jezus Christus – van zijn goddelijkheid, zijn majesteit, zijn volmaaktheid, zijn liefde en zijn verlossingsmacht.'²²

De Parel van grote waarde verschaft de kennis dat 'Jezus Christus de centrale figuur is in elke bedeling, van Adam tot Joseph Smith, met inbegrip van president Gordon B. Hinckley.'

Hoe wij leven

Ik herhaal: een christen belijdt per definitie niet alleen *geloof* in de Heiland, maar een christen *leeft en gedraagt* zich ook naar de leringen en geboden van Jezus Christus. Hij heeft onderricht: 'Niet een ieder, die tot Mij zegt: Here, Here, zal het Koninkrijk der hemelen binnengaan, maar wie *doet* de wil mijns Vaders, die in de hemelen is.'²³ Jezus heeft ook gezegd: 'Wanneer gij Mij liefhebt, zult gij mijn geboden bewaren.'²⁴ Hij gebod ons om te leven zoals Hij.²⁵ Ware discipelen van de Heer moeten 'daders des woords [zijn] en niet alleen hoorders.'²⁶

Ons geloof in de Heer brengt ons op *het tweede beginsel van het evangelie*: bekering.²⁷ Wij ontweeken een verlangen om ons te reinigen en heiligen opdat wij waardig kunnen worden om terug te keren naar de tegenwoordigheid van God. Wij vernemen dat grote plan van gelukzaligheid dat onze Vader heeft ontworpen voor zijn kinderen, en wij streven naar de zegeningen van vrede en vreugde die onverbreekelijk verbonden zijn met gehoorzaamheid aan de wetten van God.²⁸ Door de wonderbaarlijke macht van de verzoening van Jezus Christus, een macht die werkzaam wordt door onze gehoorzaamheid aan zijn geboden, kunnen wij

schoongewassen worden van onze zonden. Zijn oneindige 'barmhartigheid [kan] de eisen der rechtvaardigheid bevredigen'²⁹ voor iedereen die zich bekeert. Een van de grote waarden die op aarde hersteld is door hedendaagse openbaring, is dat de verzoening van Jezus Christus voor iedereen geldt! De reddende macht van het evangelie strekt zich uit over alle generaties in alle tijden en tot alle natiën, geslachten, talen en volken. Door nederige bekering bieden wij een offer aan van een gebroken hart en een verslagen geest, wat de Heer vereist van ons alvorens wij de wateren van de doop in kunnen gaan.³⁰

Ons geloof in de Heer brengt ons bij *het derde beginsel van het evangelie*, namelijk 'doop door onderdempeling tot vergeving der zonden' door iemand die het priesterschapsgzeg bezit.³¹ De Heiland heeft geboden dat wij allen wedergeboren moeten worden: 'Tenzij iemand geboren wordt uit water en Geest, kan hij het Koninkrijk Gods niet binnengaan.'³² Heiligen der laatste dagen aanvaarden de doop als een essentiële heilsverordening die van alle mensen vereist wordt. Door de doop verbinden wij ons om de naam van de Heer op ons te nemen en die te eren door zijn geboden te onderhouden. Op zijn beurt belooft Hij ons de leidende en verlichtende aanwezigheid van zijn Geest. *Het vierde beginsel van het evangelie* is 'oplegging der handen voor de gave des Heiligen Geestes.'³³

Als wij zijn naam op ons nemen, zijn wij beslist christenen, want wij dragen de naam van Christus. Elke week wanneer wij nemen van de symbolen van het brood en het water, doen wij dat ter nagedachtenis aan Hem. Wij hernieuwen ons verbond dat wij 'gewillig zijn de naam van [de] Zoon [van God] op [ons] te nemen, Zijner altijd indachtig te zijn, en Zijn geboden te onderhouden, die Hij [ons] heeft gegeven.'³⁴

Door geloof in de Heer, bekering, de doop, en door de gave van de Heilige Geest te ontvangen, worden wij herboren. Wij maken 'een grote verandering (...) in ons hart'³⁵ door en worden 'levend gemaakt naar den inwendigen mens.'³⁶ Als wij getrouw en gehoorzaam zijn, zal die grote verandering tot gevolg hebben dat wij 'geen lust meer hebben om het kwade te doen, maar wel om voortdurend het goede te doen.'³⁷

Door Gods geboden te gehoorzamen ontzeggen we onszelf alle goddeloosheid. Door gehoorzaamheid, gemotiveerd door een hartgrondige liefde voor God, komen wij geheel tot Christus en staan wij toe dat zijn genade, door de verzoening, ons naar de volmaking leidt.³⁸

Heiligen der laatste dagen verbinden zich om de geboden van de Heer te onderhouden. Hoewel wij daarin tekort kunnen komen, is ons hart toegewijd aan een oprecht streven om gehoorzaam te zijn. Wij volgen de leringen van de Heiland. Wij proberen altijd de extra mijl te gaan, te vasten, te bidden voor onze vijanden, te zorgen voor de armen, en zonder opzien aan dienstbetoon te doen. Wij proberen het voorbeeld te volgen dat Hij heeft gegeven in de gelijkenis van de goede Samaritaan. Wij schuwen gevloek. Wij schuwen het bekritisieren van andere mensen, we houden de sabbat heilig en streven ernaar om ons te verzoenen met onze broeder. Met geduld en vergevensgezindheid proberen wij de andere wang toe te keren, in de wetenschap dat wij geoordeeld zullen worden zoals wij andere mensen oordelen. Wij zijn ons bewust van de gevaren van materialisme en schulden. Wij trachten het koninkrijk Gods en zijn gerechtigheid op de eerste plaats te zetten, omdat wij weten dat ons hart daar is waar wij onze schat hebben. Wij weten dat de poort nauw is en de weg eng, dus werken wij aan zelfdiscipline om te volgen in zijn voetspoor.

Wij hebben onze naaste lief. Wij streven ernaar om andere mensen hoffelijk en met respect te behandelen, hen te behandelen zoals wij zelf behandeld zouden willen worden, zowel publiekelijk als thuis. Wij streven ernaar om te geven om anderen en om hoffelijk te zijn in alles wat wij doen, ook als dat rijden in een file is. Wij weten dat 'uit het kleine [...] het grote voort' komt.³⁹ Omdat wij vrijvreugde vinden in onze kennis en onze levenswijze, vertellen we andere mensen graag over het evangelie.

Kan iemand eraan twijfelen dat heiligen der laatste dagen een diepgaand geloof hebben in Jezus Christus, of eraan twijfelen dat wij een godsdienst aanhanger die gebaseerd is op het leven en de leringen van de Heiland? Hij is, zonder enige twijfel, 'de leidsman en volieder [van ons] geloofs.'⁴⁰ President Hinckley heeft het volgende krachtige getuigenis gegeven van onze Verlosser: 'Jezus Christus torent boven alle mensen uit. Hij is de Koning van heerlijkheid, de onbevleete Messias, de Heer Immanuel. (...) Hij is onze Koning, onze Heer, onze Meester, de levende Christus, die aan de rechterhand van zijn Vader staat. Hij leeft! Hij leeft, luisterrijk en geweldig, de levende Zoon van de levende God.'⁴¹

Ik voeg mijn eigen getuigenis bij dat van de anderen die u hebt gehoord. Jezus is de Christus, de Zoon van God, de Heiland en Verlosser van alle mensen, onze Voorspraak bij de Vader, en ons vol-

maakte voorbeeld. Ik heb Hem lief en dien Hem, en streef er uitsluitend naar zijn wil te doen. God leeft en Hij heeft zijn kinderen lief. Het evangelie van Jezus Christus is hersteld door middel van de profeet Joseph Smith. President Gordon B. Hinckley is momenteel de gekozen profeet van de Heer. Ik getuig dat in de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. *Ensign*, mei 1996, blz. 65.
2. De artikelen des geloofs 1:11; cursivering toegevoegd.
3. Naar de American Heritage Dictionary [1992], blz. 340; cursivering toegevoegd.
4. Efeziërs 2:20.
5. De artikelen des geloofs 1:4.
6. Johannes 14:6.
7. Marcus 8:29.
8. Johannes 6:69; naar de Statenvertaling van de Bijbel.
9. Handelingen 4:12.
10. Helaman 3:28.
11. James E. Talmage, *Jezus de Christus*, blz. 3.
12. Zie Openbaring 20:6; LV 76:107–109.
13. De artikelen des geloofs 1:8.
14. De artikelen des geloofs 1:8.
15. De artikelen des geloofs 1:8.
16. Titelblad, Boek van Mormon.
17. 2 Nephi 33:10; zie ook Moroni 7:16.
18. De artikelen des geloofs 1:9.
19. Zie Amos 3:7; Efeziërs 4:11–14.
20. *De Ster*, juli 1996, blz. 61.
21. Naar de 'Explanatory Introduction' in de Engelstalige Leer en Verbonden.
22. Naar de 'Explanatory Introduction' in de Engelstalige Leer en Verbonden.
23. Matteüs 7:21; cursivering toegevoegd.
24. Johannes 14:15; Leer en Verbonden 124:87.
25. Zie 3 Nephi 12:48; Matteüs 5:48; 3 Nephi 27:27.
26. Jakobus 1:22.
27. Zie De artikelen des geloofs 1:4.
28. Zie Alma 12:32–34; Leer en Verbonden 130:20–21.
29. Alma 34:16; zie ook Mosiah 15:9; Alma 4:2.
30. Leer en Verbonden 20:77.
31. De artikelen des geloofs 1:4.
32. Johannes 3:5.
33. De artikelen des geloofs 1:4.
34. Leer en Verbonden 20:77.
35. Mosiah 5:2; zie ook Alma 5:12–14.
36. Mozes 6:65.
37. Mosiah 5:2.
38. Zie Moroni 10:32.
39. Leer en Verbonden 64:33.
40. Hebreëën 12:2.
41. *Ensign*, mei 1996, blz. 67.

De vreugde door het naleven van het grote plan van geluk

Ouderling Richard G. Scott

van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Als man en vrouw kunt [u] leiding krijgen door de leringen van de Heiland te gehoorzamen en daarmee in aanmerking te komen voor de gave van de Heilige Geest.'

In de Schriften staat: 'En Ik, God, schiep den mens (...) man en vrouw schiep Ik ze.'¹ Dat was een geestelijke schepping in uw voorsterfelijk bestaan toen u bij uw Vader in de hemel woonde. Uw geslacht bestond al voordat u naar de aarde ging. U koos voor deze aardse ervaring als onderdeel van Gods plan voor u. De profeten noemen dit het 'plan der barmhartigheid',² het 'plan van verlossing van de dood',³ het 'plan van zaligheid',⁴ en het grote plan van gelukzaligheid.⁵ Dat plan is u geleerd voordat u naar de aarde ging en zich verheugde in uw deelname eraan.

Gehoorzaamheid aan het plan is een vereiste voor volledig geluk in dit leven en voor een voortzetting van vreugde achter de sluier. Een essentieel onderdeel van het plan van geluk is keuzevrijheid – het recht om zelf te kiezen. Fundamenteel is ook het heilige voorrecht tot voortplanting, dat uitgeoefend moet worden binnen het verbond van het wettig huwelijk. Het huwelijk tussen man en vrouw is essentieel voor Gods eeuwige plan. Het gezin is ingesteld door God.⁶ Als man en vrouw hebt u de plicht om kinderen te baren en hen op te voeden en te vormen

op geestelijk, emotioneel en lichamelijk gebied.⁷

Satan heeft ook een plan. Het is een sluw, kwaadaardig, subtiel plan van vernietiging.⁸ Het is zijn doel om de kinderen van onze Vader in de hemel gevangen te nemen en met alle mogelijke middelen het grote plan van gelukzaligheid dwars te zetten.

Onze hemelse Vader heeft zijn zoons en dochters begiftigd met unieke eigenschappen die speciaal zijn toegesneden op hun individuele taken in het vervullen van zijn plan. Om zijn plan te volgen, moet u doen wat Hij van u verwacht als zoon, dochter, man of vrouw. Die rollen zijn verschillend, maar volledig gelijkwaardig. In het plan van de Heer zijn er twee mensen nodig – een man en een vrouw – om een geheel te vormen. Man en vrouw zijn geen twee identieke wederhelften, maar een wonderbaarlijke, door God samengestelde combinatie van wederzijds aanvullende capaciteiten en eigenschappen.

Het huwelijk verschaft ons de mogelijkheid om die verschillende eigenschappen samen te brengen in een geheel – in een eenheid – om zowel man en vrouw tot zegen te zijn, als hun kinderen en kleinkinderen. Voor het grootste geluk en de hoogste productiviteit in dit leven zijn zowel man als vrouw nodig. Beiden zetten zich in, elkaar daarbij aanvullend. Elk heeft zijn eigenschappen die het beste passen bij de rol die de Heer heeft vastgelegd voor ons geluk als man of als vrouw. Gebruiken wij die eigenschappen zoals de Heer ze bedoeld heeft, dan stelt dat een echtbaar in staat om als een eenheid te denken, te handelen en zich gezamenlijk te verheugen – om samen moeilijkheden tegemoet te treden en ze als een eenheid te overwinnen – om te groeien in liefde en begrip, en door tempelverordeningen samengebonden te worden tot een eeuwige eenheid. Dat is het plan.

U kunt leren effectievere ouders te worden als u het leven van Adam en Eva on-

Ouderling Richard G. Scott van het Quorum der Twaalf Apostelen, links, in gesprek met ouderling James M. Paramore van de Zeventig en ouderling Graham W. Doxey, een van de negen broeders die eeroel is onthoon als lid van het Tweede Quorum der Zeventig na daarin vijf jaar werkzaam te zijn geweest (zie Kerknieuws).

der de loep neemt. Adam was Michaël die geassisteerd had bij de schepping van de aarde – hij was een heerlijk, groots mens. Eva was zijn gelijke – een volledige partner die krachtige bijdragen leverde. Nadat zij van de vrucht genomen hadden, sprak de Heer met hen. Uit hun opmerkingen blijken hun verschillende eigenschappen als man en vrouw. Tegen Adam zei de Heer: 'Hebt gij van dien boom gegeten, van welken Ik u geboden heb, dat gij daarvan niet eten zoudt (...)?'⁹ Adams reactie was kenmerkend voor een man die graag gezien wil worden als iemand die het zoveel mogelijk bij het rechte eind heeft. Hij antwoordde: 'De vrouw, die Gij mij gegeven hebt, en van wie Gij geboden hebt, dat zij bij mij moet blijven, die heeft mij van de vrucht des booms gegeven, en ik heb gegeten.'¹⁰ En de Heer zei tegen Eva: 'Wat is dit, dat gij gedaan hebt?''¹¹ Eva's antwoord was kenmerkend voor een vrouw. Haar antwoord was eenvoudig en open: 'De slang heeft mij bedrogen, en ik heb gegeten.'¹²

Later 'prees Adam God, en hij werd vervuld, en begon te profeteren aangaande alle geslachten der aarde, zeggende: Geprezen zij de Naam van God, want wegens mijn overtreding zijn mijn ogen geopend, en in dit leven zal ik vreugde hebben, en wederom in het vlees zal ik God aanschouwen.'¹³ Adam dacht aan zijn plichten. Hij probeerde zijn handelen in overeenstemming te brengen met de

wil van de Heer. Eva zei: 'Ware het niet, dat wij overtreden hadden, dan zouden wij nimmer zaad hebben gehad, en nimmer het goed en het kwaad, en de vreugde onzer verlossing hebben gekend, noch het eeuwige leven, dat God alle gehoorzamen geeft.'¹⁴ Eva's reactie was kenmerkend voor een vrouw. Zij omvatte alles en wilde ervoor zorgen dat er aan iedereen gedacht werd. De ene reactie was niet beter dan de ander. De twee verschillende invalshoeken waren het gevolg van de inherente eigenschappen van man en vrouw. De Heer wil dat wij die verschillen gebruiken om zijn plan voor ons geluk, onze groei en ontwikkeling te vervullen. Door met elkaar te overleggen, kwamen ze tot een breder, juistere begrip van de waarheid.

Ze werkten samen.¹⁵ Ze gehoorzaamden het gebod om kinderen te krijgen.¹⁶ Ze kenden het plan van gelukzaligheid en volgden het, hoewel dat soms resulteerde in ontberingen en moeilijkheden.

Hun werd geboden: '(...) gij zult u bekeren, en God voor altoos in de Naam des Zoons aanroepen.'¹⁷

En dat deden ze. Verder leerden ze hun kinderen het plan van gelukzaligheid.¹⁸ Ze werkten samen om moeilijkheden te overwinnen¹⁹ en ze 'hielden niet op God aan te roepen.'²⁰

Omdat Adam en Eva gehoorzaam waren, leidde de Heilige Geest hen. U, als man en vrouw, kunt ook leiding krijgen

door de leringen van de Heiland te gehoorzamen en daarmee in aanmerking te komen voor de gave van de Heilige Geest.

Pas op voor de subtiële manieren waarop Satan probeert u van Gods plan²¹ en van waar geluk weg te leiden. Een van Satans doeltreffendste methoden is de rol van vrouw en moeder in het gezin te verlagen. Dat is een aanval op de kern van Gods plan om liefde tussen man en vrouw te kweken en om kinderen op te voeden in een sfeer van begrip, vrede, waardering en steun. Veel van het geweld dat zo welig tiert in de huidige wereld, is de oogst van een zwak gezin. Sociale plannen en regeringsprogramma's zullen dat niet met succes bestrijden, evenmin kunnen scholen en kerken volledige compensatie bieden voor de liefdevolle zorg van een meelevende moeder en vrouw in het gezin.

Vanochtend heeft president Hinckley gesproken over het belang van een moeder die thuis is. Bestudeer zijn boodschap. Als moeder die geleid wordt door de Heer, weeft u een karakter voor uw kinderen met draden van waarheid door zorgvuldig onderricht en een goed voorbeeld. U doordringt het verstand en het hart van uw kinderen met eigenschappen eerlijkheid, geloof in God, plichtsbewustzijn, respect voor andere mensen, vriendelijkheid, zelfvertrouwen, het verlangen om een bijdrage te leveren, te leren en te geven. Een enkele kinderdagopvang kan dat. Het is uw heilige plicht en voorrecht.

Vanzelfsprekend kunt u, als vrouw, uitstekend werk verrichten in een betrekking, maar is dat de beste toepassing van uw godgegeven talenten en vrouwelijke eigenschappen? En u, man, als u het maar enigszins kunt vermijden, moedig dan uw vrouw niet aan om te gaan werken om bij te dragen aan uw Godgegeven plicht om in het onderhoud van uw gezin te voorzien. Zoals de profeten ons hebben aangeraden: laten de ouders er samen aan werken om de moeder zoveel mogelijk thuis te houden, zoveel als u met hulp van de Heer kunt.²² Uw aanwezigheid thuis zal het zelfvertrouwen van uw kinderen sterken en de kans verminderen dat ze emotionele moeilijkheden krijgen. Bovendien zullen uw kinderen, naarmate u ze waarheid leert door uw voorbeeld in woord en in daad, gaan begrijpen wie zij zijn en wat ze kunnen verkrijgen als goddelijke kinderen van onze Vader in de hemel.

Ik weet dat ik het ideaal beschreven heb, en dat kan u storen als uw leven niet in dat beeld past. Ik beloof u dat zelfs als belangrijke delen van het plan van geluk-

Jerold Ottley dirigeert het Mormons Tabernakelkoor in de zondagmiddagbijeenkomst van de conferentie.

zaligheid van de Heer voor ons in uw leven hier niet worden vervuld, die zegeningen toch door gehoorzaamheid en een vasthoudend geloof in Jezus Christus, en door uw begrip van het plan, de uwe zullen zijn wanneer de Heer de tijd rijp acht. Ik beloof u tevens dat u nu al, in uw huidige omstandigheden, aanzienlijke groei kunt doormaken en gelukkig kunt zijn. Leef, als dochter of zoon van God, naar uw beste vermogen dat deel van het plan na dat u aankunt.

Uw wens om een vrouw en moeder te worden mag hier misschien niet geheel vervuld worden, maar zal uiteindelijk wel vervuld worden als u in geloof en gehoorzaamheid leeft om dat te verdienen.²³ Laat u niet weglukken bij het plan van God, naar de weg van de wereld waar het moederschap gekleineerd wordt, vrouwelijkheid openlijk afgekeurd wordt, en de door God vastgestelde rol van vrouw en moeder bespot wordt.²⁴ Laat de wereld haar eigen weg maar gaan. U volgt het plan van de Heer om de grootste ware, eeuwige prestaties te leveren en de grootste mate van geluk te be-

reiken. Als u nu niet alle beloofde zegeningen hebt waarvoor u in aanmerking komt, zal dat in dit leven of in het leven hierna goedgeemaakt worden.²⁵

Ik heb vaak gesprekken met sterke priesterschapsleiders. Als die mannen het over hun vrouw hebben, is dat met grote liefde en een duidelijke waardering voor hun echtgenote. Vaak vloeien daar tranen bij. Zij zeggen onder meer: 'Zij is geestelijker, reiner en toegewijder dan ik', 'Zij motiveert mij om een betere persoon te worden', 'Zij is de kracht van mijn leven' en 'Ik zou niet zonder haar kunnen'. Vrouwen, beoordeel alstublieft niet hoe waardevol, nodig en geliefd u bent op grond van ons onvermogen om onze ware gevoelens onder woorden te brengen. Uw door God gegeven eigenschap om van uzelf te geven zonder naar de kosten te kijken, is er de oorzaak van dat u uw eigen waarde onderschat.

Nederig dank ik onze Vader in de hemel voor zijn dochters, u die bereid bent naar de aarde te gaan om onder zulke onzekere omstandigheden te leven. De meeste mannen zouden niet kunnen omgaan met

de onzekerheden waarmee u moet leven. Sociale gewoonten vereisen dat u wacht tot iemand u ten huwelijk vraagt. Er wordt van u verwacht dat u met uw man meegaat, waar zijn werk of roeping hem ook heenbrengt. Uw leefmilieu en omgeving worden bepaald door zijn vermogen of onvermogen om in uw onderhoud te voorzien. Elke keer dat u een kind baart, legt u uw leven in handen van de Heer. Hij brengt dergelijke offers niet. De zegen om kinderen te mogen opvoeden en te zorgen voor een echtgenoot gaat vaak gepaard met veel routinetaken. Maar u doet dit alles bereidwillig omdat u een vrouw bent. Vaak hebt u geen idee hoe geweldig en handig u bent, hoezeer u wordt gewaardeerd en hoeveel men van u houdt, of hoezeer u nodig bent, want de meeste mannen vertellen u dat niet zo uitgebreid en vaak als ze zouden moeten.

Hoe kunt u het grootste geluk en de grootste zegeningen uit deze aardse ervaring halen?

- Leer het leerstellig fundament van het grote plan van gelukzaligheid kennen door de Schriften te bestuderen en te bidden dat u het mag begrijpen. Bestudeer de proclamatie van het Eerste Presidium en de Twaalf aangaande het gezin zorgvuldig, en gebruik haar.²⁶ Die proclamatie is geïnspireerd door de Heer.

- Luister naar de stem van huidige en vorige profeten. Hun verklaringen zijn geïnspireerd. U kunt hun raadgevingen in uw eigen verstand en hart verifiëren door erover te bidden hoe ze toe te passen in uw bijzondere omstandigheden. Vraag de Heer om uw keuzen te bevestigen en aanvaard vervolgens de verantwoordelijkheid voor uw beslissingen.

- Gehoorzaam de innerlijke gevoelens die u krijgt als ingevingen van de Heilige Geest. Die gevoelens worden voortgebracht door uw rechtschapen gedachten en handelingen en uw vastberadenheid om uit te zoeken wat de wil van de Heer is, en die na te leven.

- Vraag zo nodig uw ouders en uw priesterschapsleiders om raad.

Een fijne moeder heeft eens geschreven: 'Hoe reageerden de pioniersvrouwen (...) op de moeilijkheden van hun tijd? Ze luisterden naar de stem van de profeet en volgden hem, omdat ze wisten dat Hij de wil van de Heer uitsprak. Zij traden de moeilijkheden tegemoet en oogstten grote zegeningen door hun geloof en gehoorzaamheid. Hun eerste prioriteiten waren niet om zich veilig te voelen, een mooi huis of een makkelijk leven te hebben. (...) Geen offer voor hun dierbare man en kinderen was hun te groot.'²⁷

Het is duidelijk dat ik niet weet hoe het voelt om een vrouw te zijn, maar ik

weet wel hoe het is om er een met heel mijn hart en ziel lief te hebben. Ik spreek voortdurend mijn onnoemelijke dank uit aan de Heer voor de oneindige zegeningen die onze kinderen en ik in zo overvloedige mate krijgen door het leven van een van zijn dierbare dochters. Ik wil dat het geluk dat wij samen hebben ook het uwe wordt. Des te beter u zich houdt aan zijn plan voor u op aarde, des te groter zal uw geluk, vervulling en vooruitgang zijn; en des te meer komt u in aanmerking voor de beloningen die God ons heeft beloofd voor gehoorzaamheid. Dat getuig ik, want de Heiland leeft en Hij heeft u lief. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. Mozes 2:27. Zie ook Mozes 2:28; Mozes 3:5; *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, James R. Clark, 6 delen (1965–1975), deel 4, blz. 303; *Millennial Star*, James E. Talmage, augustus 1922, blz. 539.
2. Alma 42:15.
3. 2 Nephi 11:5.
4. Mozes 6:62.
5. Alma 42:8.
6. Een proclamatie aan de wereld, *De Ster*, januari 1996, blz. 93.
7. Een proclamatie aan de wereld, *De Ster*, januari 1996, blz. 93.
8. Zie 2 Ne. 9:2, 3, 5; Alma 2:4–5; Helaman 2:8; 3 Ne. 1:16; LV 10:12, 23.
9. Mozes 4:17.
10. Mozes 4:18.
11. Mozes 4:19.
12. Mozes 4:19.
13. Mozes 5:10.
14. Mozes 5:11.
15. Mozes 5:1.
16. Mozes 5:2.
17. Mozes 5:8.
18. Mozes 5:12.
19. Mozes 5:13.
20. Mozes 5:16.
21. 2 Nephi 9:13.
22. Spencer W. Kimball, verslag haardvuuravond in San Antonio, 3 december 1977, blz. 9-10.
23. Gordon B. Hinckley, Conference Report, april 1991, 1994; of *Ensign*, mei 1991, blz. 72.
24. 2 Nephi 9:13.
25. *Zie De leer tot zaligmaking*, Joseph Fielding Smith, bez. Bruce R. McConkie, 3 delen, deel 2, blz. 74.
26. 'Het gezin, een proclamatie aan de wereld', *De Ster*, januari 1996, blz. 93.
27. Jeaneane W. Scott, verslag BYU-vrouwenconferentie, 6 april 1989, blz. 1.

Deelgenoten van de heerlijkheden

Presidente Elaine L. Jack
Algemeen presidente zustershulpvereniging

'Wanneer wij de zegeningen van het priesterschap ontvangen, putten wij uit de macht en de genade van God.'

Op de hoogvlakten van Paraguay bevindt zich het dorpje Mistolar. Het is gelegen in een uitgestrekte, woeste landstreek bij de rivier, de Pilcomayo, bij de noordgrens van Argentinië. Er is een gemeente van de kerk in die kleine landbouwgemeenschap. In juni 1987 werd de rivier, die hun reddingslijn was voor de gewassen, tevens de oorzaak van hun verwoesting tengevolge van het smeltwater uit het Andesgebergte. De rivier trad niet één, maar twee keer buiten zijn oevers, waardoor de heiligen ook werden gedwongen zich niet één maar twee keer op een nieuwe plek te vestigen. Ze raakten alles kwijt: hun kerkgebouw, hun huizen, hun tuinen en omheiningen. Een maand lang waadden zij tot hun knieën door het water en trachtten het vege lijf te redden.

Zodra het gebiedspresidium van hun benarde toestand hoorde, stuurde het de nodige voorraad, terwijl ouderling Ted E. Brewerton van het Quorum der Zeventig de leiding nam van een reddingsbrigade, die het traject in twee slopende dagen aflegde.

Bij aankomst werd de groep van harte welkom geheten door de vrouwen en kin-

deren, daar de mannen voor het grootste deel waren gaan jagen en vissen. De mensen hadden weinig levensmiddelen en weinig kleding om hen door de barre winter heen te helpen. Van hun levende have reste hun slechts drie schapen, enkele kippen, een geit en een broodmagere hond. 's Nachts boden de schamele rieten hutjes weinig bescherming.

Ze bevonden zich onmiskenbaar in een akelige positie, maar toch lachten de dorpelingen ons toe. Hun gemoedsrust vormde een schril contrast met hun berooide omstandigheden.

Hoe lukte het hen de moed erin te houden? Het antwoord kwam toen ouderling Brewerton de jonge gemeentepresident vroeg: 'Zijn er ook zieken onder de leden?'

De priesterschaapsleider dacht even na en zei: 'Ik geloof het niet; maar ik zal 't even navragen.' Een paar minuten later antwoordde hij: 'We hebben in totaal 39 Melchizedeks-priesterschapsdragers. Wij waken over onze mensen en geven ze zegens.'

Tijdens de gemeentevergadering die avond sprak een zuster een gebed uit dat ouderling Brewerton altijd zal bijblijven. Ze zei: 'Vader, we zijn ons mooie kerkgebouw kwijt; we zijn onze kleren en ons huis kwijt; we hebben niets om mee te bouwen; we moeten tien kilometer naar de rivier lopen om wat vuil water te kunnen drinken, en we hebben geen emmer. Maar wij willen u danken voor onze goede gezondheid, voor ons geluk en voor ons lidmaatschap van de kerk. Vader, wij willen u laten weten dat wij onder alle omstandigheden sterk zullen zijn en trouw aan de verbonden die wij bij de doop met U hebben gesloten' (Heidi S. Swinton, *Pioneer Spirit* [1996], blz. 8–11).

Toen alles was weggepoeld, hebben de heiligen in Mistolar zich vastgeklampt aan de macht van het priesterschap en de geestelijke zegeningen daarvan (zie Leer en Verbonden 107:18). In gedachten zie ik hoe die ZHV-zuster opstond om de Heer

te danken voor alles wat zij hadden. Zij hadden haast niets – zelfs geen emmer. Maar zij hadden wel hun verbonden, hun lidmaatschap, hun toewijding aan Christus. Ze hadden de belofte dat ze 'deelgenoten van de heerlijkheden' zouden worden. In de Leer en Verbonden lezen wij: 'Gezegd zijt gij, omdat gij Mijn eeuwig verbond hebt ontvangen, namelijk de volheid van Mijn evangelie, tot de mensenkinderen uitgezonden, opdat zij leven mogen hebben en deelgenoten mogen worden gemaakt van de heerlijkheden, die in de laatste dagen zullen worden geopenbaard' (Leer en Verbonden 66:2).

Ik heb een vast getuigenis van de macht van het priesterschap in het leven van alle leden van de kerk. In de Leer en Verbonden wordt ons gezegd dat het Melchizedeks priesterschap de 'sleutelen van alle geestelijke zegeningen der kerk' omvat (Leer en Verbonden 107:18). Ik weet dat Gods macht en gezag op aarde is om ons tot zegen te zijn en een brug te vormen tussen onze aardse ervaringen en de eeuwigheid. Wanneer wij de zegeningen van het priesterschap ontvangen, putten wij uit de macht en de genade van God.

President Joseph Fielding Smith heeft eens gezegd: '(...) het priesterschap is ons voor een tweeledig doel gegeven: Ten eerste opdat wij zelf verhoging zouden ontvangen, en ten tweede opdat wij het middel zouden zijn om anderen te helpen soortgelijke zegeningen te verkrijgen' (*De weg naar volmaking*, blz. 209–210).

Gods werk is ordelijk. 164 jaar geleden, in een van de eerste vergaderingen van de zustershulpvereniging, droeg de profeet Joseph Smith de zusters op bij te dragen tot het redden van zielen (notulen van 9 juni 1842). Ons doel is niet veranderd. Het zegt mij veel dat de vrouwen werden georganiseerd met het gezag van het priesterschap. Wij steunen de priesterschap en wij worden gesteund door de macht van het priesterschap. Wij zusters van de kerk, zoals die zuster uit Mistolar, koesteren de gelegenheid om deelgenoot te mogen zijn van de geestelijke zegeningen van het priesterschap.

Wij kunnen allemaal bij onze eeuwige vooruitgang worden geleid en gezegend door middel van priesterschapszegens. De verordeningen, verbonden, verzegelingen en de gave van de Heilige Geest zijn onmisbaar voor de verhoging. Er zijn ook vele individuele priesterschapszegens. Ze worden gegeven als leidraad, om ons visie te geven, en te bemoeiden en te inspireren. Wij kunnen allen die geestelijke zegeningen genieten.

De doop is de cruciale verordening die voor ieder van ons de poort van het eeu-

wige leven ontsluit. Vanaf dat criterium tellen we onze vele zegeningen, want op dat moment hebben wij toegezegd Jezus Christus en zijn evangelie te volgen. Volgens worden wij er iedere week bij het avondmaal aan herinnerd Hem 'altijd indachtig te zijn.' Wat een zegen, zo'n zichtbare herinnering.

Bij onze bevestiging gaat de hemel open en ontvangen wij de gave van de Heilige Geest. Door die Geest ontvangen wij de zegeningen van het priesterschap: de Heilige Geest om ons te leiden, bij ons te zijn, gemoedrust te geven, van de waarheid en van Jezus Christus te getuigen. Deze zegeningen beïnvloeden onze levensloop. En het leven van degenen om ons heen is in geestelijk opzicht ook rijker, want zegeningen worden door het uitdragen vergroot.

Wanneer mij de handen worden opgelegd voor een persoonlijke priesterschapszegen, voel ik mij omgeven door de liefde van de Heiland. Ik weet dat de broeder die de zegen geeft in de naam van de Heer handelt. In Mistolar droegen 39 mannen het Melchizedeks priesterschap – en gebruikten het om hun mensen tot zegen te zijn.

Als kind ben ik eens na een zegen genezert, wat ik toeschrijf aan de macht van het priesterschap en het geloof van mijn ouders. Ik herinner me ook duidelijk de druk van mijn grootvaders handen op mijn hoofd toen hij mij, als patriarch, zegende met een leidraad voor mijn leven, en met beloften die ik zou ontvangen op voorwaarde van getrouwheid.

Ik heb bij mezelf duidelijk een andere houding ten opzichte van een roeping gemerkt zodra ik was aangesteld. Soms veroorzaakt een roeping totale verwondering. Ik vraag me af: Waarom ik? Wat moet ik doen? Wie kan mij helpen? Ik weet nog hoe kalm ik was toen mijn raadgeesters en ik door het Eerste Presidium werden aangesteld als algemeen presidium zustershulpvereniging. De omgeving was formeel, maar ontspannen. Ik werd angesproken met mijn naam voluit; daarop volgden rustige aandacht, persoonlijke aanwijzing en wijze raad.

Ik heb diezelfde zoete geest ervaren toen mijn man, Joe, tot bisschop werd geroemd, en ook toen hij onze oudste zoon, Dave, een vaderlijke zegen gaf voor diens vertrek naar de Perzische Golf. Op zijn beurt gaf onze zoon zijn vrouw en dochterte een zegen. Dat was zo'n troost in een angstige tijd.

Vanochtend heb ik mijn man om een bijzondere zegen gevraagd bij de voltooiing van mijn voorbereidingen om u toe te spreken. Het is moeilijk om onze reactie te verwoorden op de woorden van de Heer:

'Vrede laat Ik u, mijn vrede geef Ik u' (Johannes 14:27).

Geestelijke gaven zijn machtige zegeningen van het priesterschap. Zij verhogen onze capaciteiten naargelang wij ze ontwikkelen door te putten uit hemelse krachten. Ik waardeer de gave van onderscheiding ten zeerste. Toen de Heer met de vrouw bij de bron sprak, bood Hij haar levend water aan, 'dat springt ten eeuwigen leven.' Hij onderscheide haar behoeften. Zij schrok van zijn woorden: 'Ga heen, roep uw man en kom hier.' Ze antwoordde: 'Ik heb geen man,' waarop Jezus zei: 'Terecht zegt gij [dat] (...). De vrouw zeide tot Hem: Here, ik zie, dat Gij een profeet zijt' (Johannes 4:14–19).

Veel vrouwen bezitten de gave van onderscheiding. Zij zijn vaak gezegend met het vermogen meer te weten en te begrijpen dan hun ervaring doet verwachten. Vrouwen putten uit die kracht bij hun maandelijke huise bezoeken en wanneer zij in opdracht van de bisschop de behoeften moeten afwegen. Wij maken er gebruik van bij de opvoeding van onze kinderen en ons evangelie-onderwijs aan hen. Wij onderscheiden, door de macht die God ons verleent door zijn Geest, dat 'slechts één' ding nodig is (Lucas 10:42). Niets is belangrijker dan gerechtigheid thuis.

Onderscheidingsvermogen is cruciaal voor deze tijd. President Boyd K. Packer heeft gezegd: 'We hebben vrouwen nodig met de gave van onderscheid, die de trends in de wereld kunnen bespeuren die, hoe populair ook, slechts oppervlakkig zijn' (*De Ster*, april 1979, blz. 13).

De tempel is de weergalozes plaats om de zegeningen van het priesterschap te ontvangen. In dat heilige huis krijgen wij onze eigen begiftiging, waarna wij als gezin aan elkaar worden verzegeld voor de eeuwigheid. De bevoegdheid van het priesterschap waarborgt dat de daar gesloten verbonden eeuwigdurend zijn. De gaven van de verhoging geven de band tussen man en vrouw een extra dimensie wanneer zij de verbonden naleven en samen de zegeningen van de tempel ontvangen. Bovendien zullen wij daar worden gezegend met kennis 'van dingen zoals die werkelijk zijn, en van dingen zoals die werkelijk zullen zijn' (Jakob 4:13).

Een ZHV-presidente in Ghana heeft 'de heerlijkheden' die verband houden met de tempel begrepen. Toen zij sprak met enkele bezoekers van haar wijk, nam zij een papertje uit haar tas en vermeldde eerbiedig: 'Ik heb een tempelbeveling.' Het kan jaren duren voor zij geld heeft om naar de Londen- of Johannesburg-tempel te gaan, maar ze heeft het bewijs dat ze het waardig is en bereidwillig.

Meer vraagt de Heer niet. (De Ster, oktober 1996, blz.38).

Wij zijn in deze conferentie onderwezen door profeten, zieners en openbaarders, en door algemene autoriteiten die het priesterschap van God dragen. Hun boodschap is bestemd voor ieder lid van de kerk. Wanneer wij 'oren hebben om te horen' (Matteüs 11:15), kunnen wij het woord van de Heer onderscheiden, 'hetzij gesproken door Mijn eigen stem, of door de stem Mijner dienstknechten, dat is hetzelfde' (LV 1:38).

Ik getuig tot u te weten dat deze kerk wordt geleid door een profeet van God, president Gordon B. Hinckley. De leiding van de kerk op algemeen en plaatselijk niveau is een bewijs van de zegeningen van het priesterschap, want dit is De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en Hij leidt dit werk. De Heer heeft gezegd: 'Laat uw hart daarom vertroost zijn aangaande Zion; want alle vlees is in Mijn hand; wees stil, en weet, dat Ik God ben' (LV 101:16).

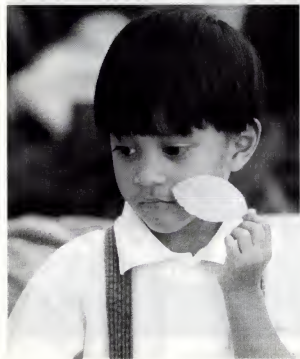
De heiligen in Mistolar kenden God. Zij hadden een getuigenis van zijn evangelie. Zij waren deelgenoot van de vele geestelijke zegeningen voortvloeiend uit de macht van het priesterschap, die beschreven staan in afdeling 84 van de Leer en Verbonden:

'En (...) allen, die deze priesterschap ontvangen, ontvangen Mij, zegt de Here; 'Want hij, die Mijn dienstknechten ontvangt, ontvangt Mij;

'En hij, die Mij ontvangt, ontvangt Mijn Vader;

'En hij, die Mijn Vader ontvangt, ontvangt Mijn Vaders koninkrijk' (LV 84:35-38).

Dat wij allen 'deelgenoten (...) van de heerlijkheden' in het koninkrijk van onze Vader zullen zijn, is mijn gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Luisteren naar de stem van de Heer

Ouderling Francisco Viñas

van de Zeventig

'We (zien) dat de mensen de zegeningen van de Heer ontvangen als ze luisteren en de woorden van de profeten nederig en gelovig aanvaarden.'

Ik heb onlangs nagedacht over de belangrijk rol die luisteren naar de stem van de Heer in mijn leven en in dat van anderen heeft gespeeld, vooral als die stem tot je komt bij monde van zijn dienstknechten en onder invloed van de Heilige Geest.

Het feit dat ik hier deze middag ben, dank ik aan mijn ouders, die vele jaren geleden toen de zendelingen bij hen aanklopten, de stem van de Heer bij monde van zijn dienstknechten hoorden en er gehoor aan gaven. Dat veranderde hun leven en had grote invloed op hun kinderen en kleinkinderen.

Ik ben opgegroeid in de kerk in Uruguay en ben in veel andere Zuid-Amerikaanse landen betrokken geweest bij dit geweldige werk. Daardoor heb ik met eigen ogen gezien wat het effect is als men ijverig en nederig naar de stem van de Heer luistert. Toen ik weer in Spanje ging wonen zag ik hetzelfde resultaat in het leven van de mensen als zij ijverig luisterden naar die dienstknechten van de Heer en voldoende geloof ontwikkelden om de geboden te gehoorzamen. Paulus heeft aan de Romeinen geschreven: 'Zo is dan het geloof uit het horen, en het horen

door het woord van Christus' (Romeinen 10:17).

De belofte die het oude Israël lang geleden kreeg geldt ook voor ons. 'Indien gij dan aandachtig luistert naar de stem van de Here, uw God, en al zijn geboden, die ik u heden opleg, naarstig onderhoudt, dan zal de Here, uw God, u verheffen boven alle volken der aarde. De volgende zegeningen zullen alle over u komen en uw deel worden, indien gij luistert naar de stem van de Here, uw God' (Deuteronomium 28:1-2).

De aansporing om aandachtig naar het woord van de Heer te luisteren is in alle bedelingen herhaald. Gedurende zijn bediening heeft de Heiland vaak deze woorden gebruikt: 'Wie oren heeft, die hore!' (Matteüs 11:15; 13:9, 43; zie ook Marcus 4:23; Lucas 8:8; 14:35.) Ook leerde Hij: '(...) wie mijn woord hoort en Hem gelooft, die Mij gezonden heeft, heeft eeuwig leven (...)' (Johannes 5:24).

Het voorwoord dat de Heer aan de Leer en Verbonden verbond, dat wij kennen als afdeling 1 begint als volgt: 'Luistert, o gij volk Mijner kerk, zegt de stem van Hem, Die omhoog woont, en Wiens ogen op alle mensen zijn gericht; ja, voorwaar zeg Ik: luistert, gij volk van verre; en gij, die op de eilanden der zee zijt, luistert te zamen' (LV 1:1).

Koning Benjamin begon zijn krachtige toespraak met deze woorden: '(...) gij, die mijn woorden kunt horen, die ik heden tot u zal spreken; want ik heb u hier niet ontboden om de woorden, die ik zal spreken, lichtvaardig te beschouwen, maar om naar mij te luisteren, en uw oren te openen, opdat gij moogt horen, en uw hart, opdat gij moogt verstaan, en uw gemoed, opdat de verborgenheden van God aan u mogen worden ontvouwd' (Mosiah 2:9).

De aansporing om onze oren te openen wordt niet altijd even goed ontvangen. Hoewel sommigen bereid zijn aandachtig te luisteren en gehoorzaam te zijn aan de woorden van de Heer, lijken anderen hun

oren te sluiten, omdat ze niet willen horen of gehoorzamen. Ook zijn er die traag zijn om te horen, maar die uiteindelijk wel luisteren en gehoorzaam worden. Voor al die mensen zal hun houding ten aanzien van de stem van de Heer gevolgen hebben die in veel gevallen een eeuwig karakter kunnen hebben.

Een voorbeeld van hen die hun oren sluiten, wordt gevonden in hoofdstuk 15 van 1 Samuël, waarin Saul, die gezalfd was als koning van Israël, de raad en waarschuwingen van de profeet des Heren naast zich neerlegde en probeerde zijn verkeerde levenswandel te rechtvaardigen. De profeet Samuël berispte Saul en leerde hem dat '(...) gehoorzamen beter [is] dan slachtoffers, luisteren beter dan het vette der rammen'. Daarna hield hij Saul de gevolgen van zijn houding voor: 'Omdat gij het woord des Heren verworpen hebt, heeft Hij u verworpen, zodat gij geen koning meer zult zijn' (1 Samuël 15:21-23). Uit het voorbeeld van Saul leren we dat hoogmoed een enorme hindernis is bij het luisteren naar de stem van de Heer.

In hoofdstuk vijf van 2 Koningen lezen we het verhaal van Naäman, legeroverste

in het Syrische leger, die hulp zocht bij de profeet Elisa omdat hij melaats was. De profeet stuurde een bode naar Naäman met de opdracht: 'Ga heen en baad u zevenmaal in de Jordaan, dan zal uw lichaam weer gezond worden en gij zult rein zijn' (2 Koningen 5:10). Dit antwoord beviel Naäman niet, die toen boos vertrok. Maar dankzij de tussenkomst van zijn dienaren, die hem overhaalden gehoor te geven aan de aanwijzingen van de profeet, 'daalde hij af en dompelde zich zevenmaal onder in de Jordaan, naar het woord van de mans Gods; en zijn lichaam werd weer gezond als het lichaam van een kleine jongen, en hij was rein' (2 Koningen 5:14). Van zijn ervaring leren wij dat de woorden van de profeten vaak niet overeenkomen met onze verwachtingen of meningen. Het lijkt erop dat we buiten de profeten soms iemand anders nodig hebben die ons overhaalt te luisteren naar de stem van de Heer.

In hoofdstuk 17 van 1 Koningen lezen we over een nederige weduwe die in Sarefat woonde ten tijde van een hongersnood vanwege langdurige droogte. Deze ootmoedige vrouw had niet meer dan een

handvol meel en een weinig olie voor haarzelf en haar zoon. Daarvan zou zij hun laatste maaltijd bereiden en daarna maar moeten sterven. De profeet Elia vroeg haar hem eerst wat te eten te geven en beloofde haar dat de meel en olie niet zouden opraken tot op de dag dat het weer regende: 'Daarop ging zij heen en deed, zoals Elia gezegd had, en een tijdlang at zij, evenals hij, en haar huis. Het meel in de pot raakte niet op, en de olie in de kruik ontbrak niet, naar het woord des Heren, dat Hij door de dienst van Elia gesproken had' (1 Koningen 17:15-16). Aldus zien we dat de mensen de zegeningen van de Heer ontvangen als ze luisteren en de woorden van de profeten nederig en gelovig aanvaarden.

Een paar dagen geleden ontving ik een brief van een jonge zendeling, die ik op de Kaapverdise Eilanden had ontmoet toen ik daar met ouderling Neil Andersen van de Zeventig was. In die brief schreef hij over een ervaring die hij en zijn collega hebben gehad met een onderzoekster die vóór hen al door drie zendelingskoppels onderdicht was. Deze vriendelijke onderzoekster had veel opgestoken van de lessen, maar wilde haar eigen geloof niet

De bezoekers van de conferentie wachten wrenlang geduldig in de rij, in de hoop een plaatsje in de Tabernakel te kunnen bemachtigen.

verlaten. De zendingen nodigden haar uit voor de haardvuurvond die wij met de leden van het district hebben gehouden. Die avond hoorde ze iets dat haar raakte en dat volgens deze zending een wonder teweegbracht. Direct na de vergadering nam ze de zendingen even apart en vertelde hun dat ze zich wilde laten dopen. De doopdienst is in februari van dit jaar gehouden. Sindsdien heeft zij de zegen van de Heer in haar leven ervaren en nu is ze de jongvrouwenpresident in haar gemeente en is zij anderen tot zegen.

Wat heeft die avond een verandering bij haar teweeggebracht, waardoor zij besloot het evangelie te aanvaarden en zich te laten dopen? Ik ben er zeker van dat zij tijdens de lessen de Geest vaak gevoeld moet hebben, maar wat de doorslag gaf was dat zij op de haardvuurvond luisterde, haar oren opende om de stem van de Heer te begrijpen, zoals zij dat nog niet eerder had gedaan.

Samenvattend kunnen we stellen dat we de stem van de Heer kunnen horen als we naar de dienstknechten van de Heer luisteren, de Schriften bestuderen, en acht slaan op de influisteringen van de Heilige Geest. En zij die niet alleen luisteren naar de stem van de Heer, maar die ook gehoorzamen, worden door de Heer 'mijn uitverkorenen' genoemd 'want mijn uitverkorenen horen mijn stem, en verstokken hun hart niet' (LV 29:7).

Ik ben van mening dat ons vermogen en onze bereidheid om te horen kan toenemen en dat onze oren kunnen worden geopend om de stem van de Heer duidelijk te horen. In afdeling 136, vers 32, staat hoe we dat kunnen doen. 'Laat hij, die ontwetend is, wijsheid verwerven door zich te vernederen en de Here, zijn God, aan te roepen, opdat zijn ogen mogen worden geopend en hij moge zien, en zijn oren ontsloten, opdat hij moge horen.' Door nederig te zijn en te bidden kunnen we ons vermogen om aandachtig naar de woorden van het leven te luisteren, ontwikkelen en verbeteren. Daardoor zullen wij en ons gezin gezegend worden.

Deze conferentie is een prachtige kans om naar de stem van de Heer te luisteren, de gegeven raad op te volgen, en gehoor te geven aan de leringen die we horen. Ik weet dat God de eeuwige Vader leeft, dat ook Jezus Christus leeft en onze Heiland en Verlosser is. Ik weet dat president Gordon B. Hinckley een profeet van God is en dat dit de ware kerk is. Ik getuig van de waarheid van het Boek van Mormon en de door God verordeneerde rol van de profeet Joseph Smith. Dat getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Ziet uw kleinen

Ouderling Wm. Rolfe Kerr

van de Zeventig

'Machtige mannen en vrouwen van God (...) waren (vaak) alleen, stonden (...) op zichzelf, zoals ieder van ons weleens op zichzelf moet staan in een soms vijandige wereld.'

Ik aanvaard de roeping tot dit werk met een gevoel van waardering voor de vele leerkrachten, leiders en vrienden die invloed hebben gehad op mijn leven. Deze roeping brengt een groter gevoel van liefde en dankbaarheid met zich mee voor mijn eerzame ouders, mijn geweldige vrouw en kinderen, en een fantastisch leger getrouwe zendingen met wie wij hebben samengewerkt in het zendingsgebied Dallas (Texas). Deze roeping brengt ook een groter gevoel van waardering en liefde met zich mee voor het leven en de leringen van de Heiland, waaruit wij beginselen leren die ons leven moeten besturen. Na zijn kruisiging en opstanding bezocht, onderrichtte en zegende Jezus Christus de rechtschappen inwoners van het oude Amerika. In het Boek van Mormon staan die heerlijke gebeurtenissen opgetekend, en het staat als een tweede getuige van de goddelijke aard van Jezus Christus en dat Hij werkelijk is opgestaan. Toen Hij die getrouwe mensen onderrichtte en zegende, nodigde Hij hen uit om Hem hun kleine kinderen te brengen en ze om Hem heen te zetten. Toen knielde Hij er bad met woorden die zo geweldig en groots waren dat ze niet opgeschreven konden worden – woorden die de ziel van de mensen met voorstel-

bare vreugde vervulden. Volgens het heilige verslag zei Jezus tegen de menigte: '(...) Gezegd zijt gij wegens uw geloof. En nu, ziet Mijn vreugde is volkomen. En toen Hij deze woorden had gezegd, weende Hij, en de schare gaf er getuigenis van; en Hij nam hun kinderen één voor één, en zegende hen, en bad voor hen tot de Vader. En toen Hij dit had gedaan, weende Hij wederom; en Hij sprak tot de schare, en zeide tot hen: *Ziet uw kleinen*' (3 Nephi 17:20–23; cursivering toegevoegd).

Toen Hij de menigte uitnodigde om hun kleinen aan te zien, bedoelde Hij dat in de collectieve zin van een groep kleine kinderen? Of vestigde Hij hun aandacht, en de onze, op de individuele aard en het belang van *elk* van die kleinen, ieder klein individu? Ik geloof dat de Heiland ons door zijn voorbeeld leerde de individuele en tedere zorg die wij ieder van onze kleine kinderen behoren te geven, ja, ieder van de kinderen van onze hemelse Vader. Dat kan de onweerstaanbare peuter zijn, de oneerbiedige tienjarige, de getrouwe jonge leraar, de realcitrante tiener, de rouwende weduwe, of de dankbare vrouw wie het goed gaat. Het kan zelfs uw eigen zoon of dochter, man of vrouw zijn. Ieder is een individu. Ieder heeft een goddelijk potentieel. En ieder moet geestelijke voeding en materiële zorg ontvangen in liefde, en met tederheid en individuele aandacht. De profeet Lehi vermaande zijn opstandige zonen, Laman en Lemuel, met '(...) al de geneenheid van een teder vader' (1 Nephi 8:37). Dat is de wijze van de Heiland. Zo zou het moeten zijn in ons gezin en in de kerk. Moroni zei ons dit toen hij het volgende schreef over hen die door de doop tot de kerk toetraden: '(...) zij [werden] tot het volk der kerk van Christus gerekend; en hun namen werden ingeschreven, opdat zij bekend zouden zijn, en door het goede woord van God worden gevoed (...) (Moroni 6:4). Bekend en gevoed, één voor één, naam voor naam!

De Heiland heeft ons dat beginsel geleerd in de gelijkenis van het verloren

schaap. Zoals de herder de negenennegentig verliet en zocht tot hij het verloren schaap had gevonden, zo moeten wij ook achter hem aan gaan die afgedwaald is, en we moeten zoeken tot we hem gevonden hebben. (Zie Matteüs 18:12-14.) Is hij eenmaal gevonden, dan is ons werk nog niet af tot we hem veilig thuis hebben gebracht, en samen met hem verheugd zijn. Dit is het doel van het evangelie van Jezus Christus en moet het doel zijn van alle programma's en activiteiten van de kerk: de kinderen van onze Vader in de hemel naar huis brengen, voor altijd.

Terwijl de Heiland ons het belang van de enkeling leerde, leerde Hij ons ook de macht van de enkeling. Hij toonde ons de macht en invloed die alleen Hij bezat als onze Heiland, Verlosser en Rechter. Hij was alleen in Getsemane toen Hij zichzelf aanbood voor dat grote, heilige zoenoffer – een offer dat Hij alleen bezegelde met zijn vrijelijk gegeven leven. Wat Hij gepijnigd sprak toen Hij zich alleen gelaten voelde en zei: 'Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?' (Matteüs 27:46) leert ons dat, hoewel de Vader nooit ver van zijn geliefde Zoon was, de oneindige verzoening noodzakelijkerwijs tot stand werd gebracht door de macht van een individu, één persoon die op zichzelf stond – de Eniggeboren Zoon van God.

De macht van de enkeling is overal te zien in de Schriften, zoals de invloed van een Abraham, een Jozef, een Mozes, een Petrus en Paulus, een Nephi, een Abinadi,

Alma en Ammon, en van Mormon en Moroni. Er waren ook Sara en Rebekka, en Ester en Hanna, en Saria en Maria, en zoveel anderen – zelfs Joseph en Emma. Ja, dat waren machtige mannen en vrouwen van God; maar vaak waren zij alleen, stonden zij op zichzelf, zoals ieder van ons weleens op zichzelf moet staan in een soms vijandige wereld. En zoals de Heiland niet helemaal alleen was, zo zullen wij dat ook niet zijn, als we zijn gezelschap en dat van de Heilige Geest waardig zijn. De Heer heeft zijn getrouwe dienstknechten de volgende belofte gegeven: '(...) want Ik zal voor uw aangezicht uitgaan. Ik zal aan uw rechterhand en aan uw linkerhand zijn, en Mijn Geest zal in uw hart zijn, en Mijn engelen zullen rondom u zijn om u te bemoedigen' (Leer en Verbonden 84:88). Wij mogen dan op onszelf zijn, maar we zijn niet helemaal alleen.

De macht en invloed die één persoon kan hebben, is enorm. Het was ene Sarah Ann Meeks die het offer bracht dat voor haar het allergrootste leek, toen zij alleen voor de deur van haar huis in het verafgelegen Engeland stond, bijna anderhalve eeuw geleden. Haar vader stapte op haar af met een bundeltje van haar bezittingen en met deze woorden: 'Als jij lid wordt van die kerk, dan kom je nooit meer mijn huis in.' Helaas was dat de laatste keer dat zij haar familie zag. Alleen? Ze was heel erg alleen! Ze had kunnen buigen voor die onmogelijke, hartverscheurende afwijzing. Maar nee, ze had de Heer lief.

Zij was aangeraakt door de Geest en wist dat het evangelie van Jezus Christus volledig op aarde hersteld was. Zij wist dat ze als getuige moest staan voor de waarheid van die boodschap. Zij wist dat ze iets tot stand kon brengen.

Uit die ene kloekmoedige vrouw is een nageslacht voortgekomen van vrijwel ontelbare, getrouwe heiligen der laatste dagen. Letterlijk honderden van haar nakomelingen hebben over heel de wereld gestaan als getuige van de waarachtigheid het herstelde evangelie – dezelfde boodschap die zij aanvaardde toen zij op zichzelf stond. Een van die nakomelingen staat nu hier als een bijzondere getuige van de Heiland Jezus Christus te getuigen tot de hele wereld dat God, de eeuwige Vader, leeft, dat Jezus de Christus de Verlosser van de wereld is, en dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in deze tijd geleid wordt door een levende, liefhebbende profeet van God, die zijn werk verricht geheel en al in overeenstemming met de strekking van die heilige titel.

Dát getuigenis laat ik u, en ik bid dat wij ieder van de kinderen van onze hemelse Vader teder, met liefde en als individu zullen behandelen, zoals Hij het zou willen; en ook bid ik dat wij altijd zullen denken aan de macht en het potentieel die ieder van ons heeft om iets tot stand te brengen en om de wereld waarin wij wonen te beïnvloeden. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Een conferentiebijeenkomst in de historische Tabernakel.

'De vreedzame dingen van het koninkrijk'

Ouderling Jeffrey R. Holland
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Vrede en vreugde (...). Dat zijn onder meer de heerlijke zegeningen die het evangelie van Jezus Christus brengt aan een woelige wereld.'

Wij naderen het eind van weer een luisterrijke algemene conferentie van de kerk. Wij zijn gezegend met oprechte gebeden, schitterende muziek en geïnspireerde woorden. Over enkele minuten zullen wij de wijze slotwoorden ontvangen van onze profeet en president van de kerk, president Gordon B. Hinckley. Een algemene conferentie van de kerk is een ultieme bijzondere gelegenheid: een officiële verklaring dat de hemel openstaat; dat goddelijke leiding vandaag evenzeer een feit is als destijds voor het oude huis van Israël; dat God, onze hemelse Vader, ons liefheeft en zijn wil bekendmaakt bij monde van een levende profeet.

De grote profeet Jesaja heeft zulke momenten vooraf gezien en reeds gesproken over precies die omstandigheden waarin wij ons nu bevinden:

'En het zal geschieden in het laatste der dagen: dan zal de berg van het huis des Heren vaststaan als de hoogste der bergen, en hij zal verheven zijn boven de heuvelen. En alle volkeren zullen derwaarts heenstromen.

'En vele naties zullen optrekken en zeggen: Komt, laten wij opgaan naar de berg

des Heren, naar het huis van de God Jakobs, opdat Hij ons lere aangaande zijn wegen en opdat wij zijn paden bewandelen. Want uit Sion zal de wet uitgaan en des Heren woord uit Jeruzalem.'¹

Over die vertroostende leiding voor de laatste dagen, en hun goddelijke bron, zou Jesaja verder zeggen: 'Hoe lieflijk zijn op de bergen de voeten van de vreugdebode, die vrede aankondigt (...)'²

Vrede en vreugde; vreugde en vrede. Dat zijn onder meer de heerlijke zegeningen die het evangelie van Jezus Christus brengt aan een woelige wereld en haar verontruste bewoners; oplossingen voor persoonlijke worstelingen en menselijke verdorvenheid, een bron van kracht voor dagen van vermoeidheid en uren van waarachtige wanhoop. De boodschap van deze gehele algemene conferentie en van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen die haar bijeenroep, is dat de eniggeboren Zoon van God zelf ons die hulp en die hoop geeft. Die belofte is even 'vast als het Rotsgebergte.'³ En zoals de profeet Abinadi uit het Boek van Mormon duidelijk maakte in woorden die enigszins afwijken van Jesaja's uitspraak:

'(...) o, hoe lieflijk op de bergen zijn de voeten van Hem, Die het goede boodschap, Die de *Grondlegger des vredes is*, ja, de Here, Die Zijn volk heeft verlost, ja, Die zaligheid aan Zijn volk heeft gegeven.'⁴

Het is Christus die lieflijk is op de berg, En het is zijn barmhartige belofte van vrede in deze wereld, zijn blijde boodschap van 'het eeuwige leven in de komende wereld,'⁵ die ons aan zijn voeten doet neervallen en ons zijn naam zegend doet noemen en ons doet danken voor de herstelling van zijn ware en levende kerk.

Dit zoeken naar vrede is een van de fundamenteelste speurtochten van de mens. Wij hebben allemaal onze goede en slechte momenten – ze komen, en gaan gewoonlijk ook voorbij. Lieve mensen

geven steun. De warme zon brengt hoop. Een goede nachtrust doet wonderen. Maar wij maken allemaal momenten mee dat groot verdriet of lijden of angst of eenzaamheid ons doet smeken om de vrede die alleen God verschaffen kan. Dat zijn tijden van doordringende geestelijke honger, wanneer zelfs de dierbaarste vrienden u niet afdoende kunnen helpen.

Wellicht kent u mensen in deze grote conferentie, of in uw eigen wijk of ring – of bij u thuis – moedige mensen die zware lasten torren en veel verborgen pijn, die door de duistere dalen gaan van de ellende van deze wereld. Sommigen maken zich misschien grote zorgen over man, vrouw of kind, zorgen om hun gezondheid, of geluk of getrouwdheid in het bewaren van de geboden. Sommigen hebben te kampen met fysieke of geestelijke pijn, of de gebreken van de ouderdom. Sommigen vragen zich af hoe zij de eindjes aan elkaar moeten knopen – anderen lijden onder de eenzaamheid van een leeg huis, een lege kamer of eenvoudigweg lege armen.

Die geliefde mensen zoeken de Heer en zijn woord met een bijzondere drang; dikwijls tonen zij hun ware gevoels pas wanneer de Schriften worden aangehaald, lofzangen worden gezongen of gebeden uitgesproken. Somers merken wij dan pas dat zij dicht bij het eind van hun Latijn zijn – vermoeid naar lichaam en geest, zich afvragend of ze het nog een week, een dag, of zelfs maar een uur kunnen volhouden. Zij snakken naar de hulp van de Heer en weten dat in zulke tijden van nood niets anders helpt.

Welnu, ten minste één van de bedoelingen van de algemene conferentie, en van de leringen van de profeten door de eeuwen heen, is zulke mensen te verkondigen dat de Heer zich evenzeer inspannt om met hen in contact te komen, dat wanneer er problemen zijn, zijn hoop en streven en inspanningen de onze ten zeerste te boven gaan en nooit ophouden. Wij hebben de belofte: ' (...) u Bewaarerd zal niet sluimeren. (...) [Hij] sluimert noch slaapt.'⁶

Christus en zijn engelen arbeiden constant om onze geest te verheffen, onze zenuwen tot rust te brengen, ons hart te kalmeren en ons uit te sturen met hernieuwde kracht en onwrikbare hoop. Zij willen allen doen weten: 'Als God vóór ons is, wie zal tegen ons zijn?'⁷ In de wereld zullen wij problemen hebben, maar wij zijn welgemoed. Christus heeft de wereld overwonnen.⁸ Door zijn lijden en zijn gehoorzaamheid heeft Hij de titel 'Vrededorst' verdiend en draagt Hij die kroon met recht.

In die geest verkondigen wij aan de ge-

hele wereld dat, wil er ware en blijvende vrede zijn, wij ernaar moeten streven meer te lijken op die voorbeeldige Zoon van God. Velen onder ons doen dat reeds. Wij prijzen u wegens uw gehoorzaamheid, geduld, uw trouwe uitkijken naar de Heer voor de kracht die u zoekt en die zeker zal komen. Maar sommigen behoren veranderingen aan te brengen, het evangelie beter na te leven. En wij kunnen veranderen. Dat mooie woord 'bekering' belooft ontsnapping aan oude problemen, oude gewoonten, oud verdriet en oude zonden. Het is een woord vol hoop en bemoediging – en, ja, een van de vredigste woorden van het evangelie. Bij het zoeken naar vrede moeten sommigen onder ons verbeteren wat moet worden verbeterd, belijden wat moet worden beleden, vergeven wat moet worden vergeven, vergeten wat moet worden vergeten, om die sereniteit te kunnen ontvangen. Als er een gebod is dat wij schenden, en dat daarom ons schendt, en onze geliefden grieft, laten wij dan een beroep doen op de kracht van de Heer Jezus

Christus om ons te helpen, ons te bevrijden, om ons door middel van bekering te leiden tot die vrede 'die alle verstand te boven gaat'.⁹

En wanneer God ons heeft vergeven, wat Hij altijd zo graag doet, laten wij dan zo verstandig zijn om afstand van die problemen te nemen, ze met rust te laten, om een streep onder het verleden te zetten. Als iemand onder u een fout heeft begaan, zelfs een ernstige fout, maar alles heeft gedaan, volgens de leringen van de Heer en de regels van de kerk, om die te belijden, te betrouwen en zoveel mogelijk goed te maken, vertrouw dan op God, wandel verder in zijn licht en laat het allemaal achter u. Er is eens gezegd dat berouw de eerste gewaarwording is van druk wanneer God ons aan zijn boezem drukt. Voor ware gemoedsrust beveel ik u aan naar Gods boezem te snellen en alles achter u te laten wat smartelijk is voor uw ziel of uw geliefden hartzeer bezorgt. 'Strijk van het kwade en doe het goede'¹⁰, staat er in de Schriften.

Nauw verbonden met onze plicht om

ons te bekeren, is de ruimhartigheid om anderen hetzelfde toe te staan – wij dienen te vergeven zoals ook ons vergeven wordt. Daarin nemen wij deel aan het wezen van de verzoening door Jezus Christus. Het hoogtepunt van die noodlottige vrijdag, toen de natuur in beroering kwam en het voorhangsel van de tempel in tweeën scheurde, was stellig het onuitsprekelijk barmhartige moment toen Christus zei: 'Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen.'¹¹ Als onze Voorspraak bij de Vader, spreekt Hij ook vandaag die smeekbede uit – voor u en voor mij.

Zoals steeds heeft Jezus ons het voorbeeld gegeven. Het leven is te kort om wrok te koesteren of de stand bij te houden van ontvangen beledigingen – u weet wel: geen goals, geen treffers, alleen maar strafpunten. Wij willen niet dat God zich onze zonden herinnert, dus klopt het ten enenmale niet wanneer wij meedogenloos blijven stilstaan bij die van anderen.

Wanneer wij gekwetst zijn, houdt God ongetwijfeld rekening met welke voorgaande krenkingen en welke aanleidingen er zijn voor onze wrok, maar hoe meer aanleidingen en hoe meer excuses wij vinden voor onze gekwetste gevoelens, des te meer reden hebben wij om te vergeven en te worden verlost van de verwoestende hel van dat dodelijke gif.¹² Het is een van de schijnbare tegenstrijdigheden van het godschap dat, om vrede te vinden, zowel de gegriefde als de grievende partij het beginsel vergeving moet toepassen.

Ja, vrede des harten is een kostbaar goed, iets waar wij naar snakken, en wij kunnen vele dingen doen om die te verkrijgen. Desalniettemin kent het leven momenten dat die onverstoorbare vrede enige tijd ongrijpbaar lijkt. Wij vragen ons de reden daarvoor af, vooral wanneer we wellicht beter dan ooit proberen om Gods zegeningen en hulp waardig te zijn. Wanneer problemen en verdriet opdoemen, kennelijk buiten onze schuld om, wat moeten we dan van hun ongewenste verschijning denken?

Mettertijd begrijpen wij dat zulke problemen inderdaad een bedoeling hebben, al is het maar om de geplagde persoon in kwestie ervan te overtuigen dat zijn eigen kracht ontoereikend is, dat hemelse hulp onontbeerlijk is, dat hij of zij werkelijk de geboden hemelse hand nodig heeft. Zij die geen behoefte voelen aan barmhartigheid streven er zelden naar en zullen die haast nooit zelf tonen. Zij die nooit hartezer of een zwakheid hebben gekend, of zich eenzaam of verlaten hebben gevoeld, hebben de hemel nooit hoeven aanroepen voor bevrijding van die persoonlijke pijn.

Het is stellig beter Gods goedheid en de genade van Christus te leren kennen, zelfs tegen die prijs van wanhoop, dan het risico te lopen ons leven te slijten in een stoffelijke of geestelijke zelfgenoegzaamheid, waardoor er geen behoefte is gevoeld aan geloof of vergeving, verlossing of verlichting.

Een leven zonder problemen of beperkingen of uitdagingen – een leven zonder 'een tegenstelling in alle dingen'¹³, zoals Lehi het stelde – zou, vreemd genoeg, minder lonend en minder verheffend zijn dan een leven waarin wij het hoofd moeten bieden – zelfs dikwijls – aan problemen en teleurstelling en verdriet. Zoals onze geliefde Eva zei, dat als wij niet de moeilijkheden van een gevallen wereld zouden meemaken, zij noch Adam noch iemand van ons 'de vreugde onzer verlossing [zouden] hebben gekend, noch het eeuwige leven, dat God alle gehoorzamen geeft.'¹⁴

Het leven biedt dus zijn tegenstellingen en conflicten, en het evangelie van Jezus Christus biedt antwoorden en beloften. In een tijd van een verschrikkelijke burgeroorlog, heeft een van de begaafde leiders die ooit heeft gestreefd een volk bij elkaar te houden alles gezegd wat er te zeggen valt over het huwelijk, het gezin en vriendschap. In zijn bede om vrede, smekend om vrede, zoekend naar vrede op iedere manier die de eenheid niet in gevaar zou brengen, zei Abraham Lincoln in die intens donkere dagen van zijn eerste inaugurele rede: 'Hoewel de toorn veel van onze onderlinge banden heeft vergegd, mag hij die niet breken. De wonderbaarlijke snaren van de herinnering (...) zullen alsnog gaan resoneren (...) wanneer zij, zoals stellig zal gebeuren, weer worden aangeroerd door de betere engelen van ons wezen.'¹⁵

De betere engelen van ons wezen. Dat is waar de kerk, en de algemene conferenties en het evangelie om draaien. De smeebde vandaag en morgen en altijd is dat wij beter, reiner, vriendelijker en heiliger zullen zijn. Om naar vrede te streven en altijd geloof te oefenen.

Ik heb in mijn eigen leven de waarheid van deze belofte ondervonden: 'Een eeuwig God is de Here, Schepper van de einden der aarde. Hij wordt noch moede noch mat (...)'

Ik ben een levende getuige dat 'Hij (...) de moede kracht [geeft] en de machteloze vermeerdert Hij sterkte.'¹⁶

Ik weet dat in tijden van vrees en vermoedheid 'wie de Here verwachten, (...) nieuwe kracht [putten]; zij varen op met vleugelen als arenden; zij lopen, maar worden niet moede; zij wandelen, maar worden niet mat.'¹⁷

Wij ontvangen die gave van majesteitlijke macht en zuiverende vernieuwing door de verlossende genade van de Heer Jezus Christus. Hij heeft de wereld overwonnen, en als wij zijn naam op ons willen nemen en 'in zijn paden wandelen' en onze verbonden met Hem bewaren, zullen wij, eerlang, vrede hebben. Die beloning is niet alleen mogelijk, zij staat vast.

'Want de bergen zullen wijken, en de heuvelen worden verwijderd, maar Mijn goedertierenheid zal van u niet wijken, noch zal het verbond met Mijn volk wijken, zegt de Here, Die erbarmen met u heeft.'¹⁸

Van Hem en van zijn blijde boodschap, van de verkondiging van zijn vrede in deze conferentie en in deze, zijn ware, kerk, en van zijn hedendaagse profetie die ons nu zal toespreken, geef ik dankbaar en vreugdevol getuigenis in de barmhartige naam van de Heer Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. Jesaja 2:2-3.
2. Jesaja 52:7.
3. Zie *Heilige Lofzangen*, nr. 192.
4. Mosiah 15:18; cursivering toegevoegd.
5. Zie LV 59:23.
6. Psalm 121:3-4.
7. Romeinen 8:31.
8. Zie Johannes 16:33.
9. Filippienzen 4:7.
10. Psalm 34:15.
11. Lucas 23:34.
12. Aangepaste woorden van George McDonald.
13. 2 Nephi 2:11.
14. Mozes 5:11.
15. Abraham Lincoln, *First Inaugural*.
16. Jesaja 40:28-29.
17. Jesaja. 40:31.
18. 3 Nephi 22:10.

'Reik anderen de reddende hand'

President Gordon B. Hinckley

'[Neem u vast voor] om mensen op te zoeken die hulp nodig hebben, die zich in wanhopige en moeilijke omstandigheden bevinden, en hen met een geest van liefde terug te brengen in de omhelzing van de kerk.'

An het slot van deze geweldige algemene conferentie van de kerk wil ik nog enkele woorden tot u richten.

Het was een geweldige conferentie. Het weer is ons ten gunste geweest hier in Salt Lake City. Het is een prachtig seizoen, nu de herfstbloemen in bloei staan. De oogst is grotendeels binnen, en is over het algemeen goed. Wij zijn dankbaar voor de zegeningen die de Heer ons geeft.

Wij konden in vrede, comfort en veiligheid bijeenkomen op deze heilige plekken op Temple Square, een plek die onze voorouders zo goed gebouwd hebben voor ons gemak.

De uitzendingen van de conferentie hebben een gebied bestreken zo groot als nooit tevoren. We hebben, over oceanen heen, wijd en zijd mensen bereikt in verafgelegen werelddelen.

Hoewel wij ver van sommigen onder u af zijn, voelen wij uw broederschap, en wij spreken onze grote waardering voor u uit.

Het belangrijkste is dat wij een opmerkelijke, geweldige uitroeping van de Geest des Heren genoten hebben. De al-

gemene autoriteiten en de zusters hebben ons toegesproken, en hun boodschappen zijn ons tot zegen geweest.

Ik hoop dat wij nog lang zullen denken aan wat wij gehoord hebben. Ik hoop dat wij de tijd zullen nemen om de toespraken te lezen als ze in de tijdschriften [o.a. *De Ster*] zijn afgedrukt. Ik hoop dat ieder van ons getroffen is door iets wat er gezegd is, en dat er als gevolg daarvan een ommekeer zal plaatsvinden in welke onbetamelijke houding of vorm van gedrag dan ook.

Zoals broeder Ballard ons eraan heeft herinnerd, is dit een jubileumjaar, en volgend jaar is het jubileum van de aankomst van de mormoonse pioniers in deze vallei in 1847. Er zullen veel vieringen zijn. Er zullen veel herdenkingen zijn. En dat is goed voor ons. We moeten allemaal aan het verleden herinnerd worden. Uit de geschiedenis putten wij kennis die ons ervan kan weerhouden vergissingen te herhalen, en het geeft ons een kennis

waarop we de toekomst kunnen bouwen. Dit is de tijd om het verleden te gedenken en te vieren. Dit zijn jubileumtijden.

Ik denk aan de gebeurtenissen die deze zondag 140 jaar geleden in deze Tabernakel plaatsvonden. Ik heb er enkele jaren geleden al vanaf dit spreekgestoelte over gesproken, maar ik wil het nogmaals noemen nu wij aan het einde van deze conferentie komen. Ik neem u in gedachten mee terug naar de algemene conferentie van 1856. Op de zaterdag van die conferentie kwamen Franklin D Richards en een handvol metgezellen in de vallei aan. Zij waren met sterke trekkieren en lichte wagens uit Winter Quarters gekomen en hadden de afstand in betrekkelijk korte tijd afgelegd. Broeder Richards zocht meteen president Young op. Hij rapporteerde dat er honderden mannen, vrouwen en kinderen over de lange route verspreid waren, van Scottsbluff tot aan deze vallei. De meesten trokken een handkar. Zij werden vergezeld door twee huifkarakaravans die de opdracht hadden om hen bij te staan. Ze hadden de laatste oversteek over de rivier de North Platte bereikt. Voor hen lag een route die helemaal tot aan de continentale waterscheiding heuvelopwaarts ging, met daarna nog vele, vele kilometers naar deze vallei. Zij verkeerden in grote nood. De winter had vroeg ingezet. Sneeuwstormen joegen over de hooglanden die nu het westen van Nebraska en Wyoming vormen. Onze mensen hadden honger, hun karren en wagens begaven het voortdurend, hun ossen stierven. De mensen zelf stierven ook. Allen zouden omkomen als ze niet gauw gered werden.

Ouderling Russell M. Nelson van het Quorum der Twaalf Apostelen spreekt met een bezoeker van die priesterschapsbijeenkomst op zaterdagavond.

Ik denk dat president Young die nacht niet geslapen heeft. Ik denk dat er beelden van die berooide, bevriezende en stervende mensen door zijn hoofd spookten.

De volgende ochtend ging hij naar de oude Tabernakel die toen op dit plein stond. Hij zei tegen de mensen:

'Ik zal de aanwezigen nu het onderwerp mededelen waarover de ouderlingen mogen spreken. (...) Het is als volgt: (...) Veel van onze broeders en zusters bevinden zich op de vlakten met handkarren, en velen bevinden zich nu waarschijnlijk meer dan duizend kilometer hier vandaan. Zij moeten hierheen gebracht worden, we moeten hen helpen. Het onderwerp voor vandaag is "hen hierheen halen".

'Dat is mijn godsdienst; dat is wat de Heilige Geest, die ik heb, mij ingeeft. Namelijk om de mensen te redden.

'Ik zal vandaag een beroep doen op de bisschoppen. Ik zal niet tot morgen wachten, of tot overmorgen, maar wil nu zestig goede spannen muil dieren en twaalf tot vijftien wagens. Ik wil geen ossen sturen. Ik wil goede paarden en muil dieren. Ze zijn er wel, in dit territorium, en we moeten ze hebben. Verder twaalf ton meel en veertig goede voermannen, buiten de mennisers.

'Ik zal u zeggen dat al uw geloof, godsdienst en belijden van uw religie nooit uw ziel in het celestiale koninkrijk van God zal brengen als u niet precies de beginnende uitvoert die ik u nu leer. *Ga heen en haal die mensen nu van de vlakten!* (LeRoy R. Hafen en Ann W. Hafen, *Handcarts to Zion* [1960], blz. 120–121).

Die middag werden er grote hoeveelheden voedsel, beddegoed en kleding ingezameld door de vrouwen.

De volgende ochtend werden er paarden van hoefijzers voorzien, en werden er wagens gerepareerd en geladen.

De volgende ochtend, een dinsdag, gingen er zestien muil dier spannen op weg naar het oosten. Tegen het einde van oktober waren er 250 spannen op weg om hulp te bieden.

Er zijn geweldige toespraken gehouden vanaf dit spreekgestoelte, broeders en zusters. Maar geen was welsprekender dan die van president Young onder die omstandigheden.

De verhalen van de getroffen heiligen, en van hun lijden en dood, zullen volgend jaar steeds herhaald worden. De verhalen van hun redding moeten ook steeds herhaald worden. Zij spreken mij van de echte essentie van het evangelie van Jezus Christus.

Ik ben dankbaar dat die pionierstijden achter ons liggen. Ik ben dankbaar dat wij

De Salt Lake-tempel.

geen gestrand broeders en zusters in de sneeuw hebben die bevroren en sterven in hun pogingen om dit gebied, hun Zion in de bergen, te bereiken. Maar er zijn wel mensen, en niet weinig ook, die in wanhopige omstandigheden verkeren en roepen om hulp. Over de hele wereld zijn er zoveel mensen die honger lijden, volkomen berooid zijn, en hulp nodig hebben. Ik ben dankbaar te kunnen zeggen dat wij veel mensen helpen die weliswaar niet van ons geloof zijn, maar die ernstige behoeften hebben waarin wij met onze hulpgoederen kunnen voorzien. Maar we hoeven het niet zo ver weg te zoeken. Ook sommigen van onze eigen mensen roepen in verdriet, lijden, eenzaamheid en angst om hulp. Wij hebben een grote en heilige taak om hun de hand te reiken en ze te helpen, ze op te richten, te voeden als ze honger hebben, en hun geest te voeden als ze honger naar waarheid en rechtchapenheid.

Er zijn zoveel jonge mensen die doel-loos rondlopen over het tragische pad van drugs, bendes, onzedelijkheid, en alle ellende die daarmee gepaard gaat. Er zijn weduwen die verlangen naar een vrien-

delijke stem en naar wat bezorgdheid waar liefde uit spreekt. Er zijn mensen die eens een brandend geloof hadden, maar bij wie het geloof gedooft is. Velen van hen willen terugkomen, maar weten niet goed hoe ze dat moeten doen. Ze hebben een vriendelijke, uitgestoken hand nodig. Met wat moeite kunnen velen van hen worden teruggebracht voor het feest aan de dis van de Heer. Broeders en zusters, ik hoop en bid dat ieder van ons die heeft deelgenomen aan deze conferentie zich vast zal voornemen om mensen op te zoeken die hulp nodig hebben, die zich in wanhopige en moeilijke omstandigheden bevinden, en hen met een geest van liefde terug te brengen in de omhelzing van de kerk, waar sterke handen en liefdevolle harten hen zullen verwarmen, troosten, steunen, en hen op het pad naar een gelukkig en productief leven zetten.

Geliefde vrienden en medewerkers aan dit geweldige doel, ik geef u mijn getuigenis van de waarheid van dit werk, het werk van de Almachtige, het werk van de Verlosser van de mensheid. Ik geef u mijn liefde en mijn zegen, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Versterkt in geloof

Aileen H. Clyde

Tweede raadgeefster in het algemeen presidium zustershulpvereniging

'Wij [hebben] kennis die anderen niet hebben, dus beseffen we dat ons werk niet gericht moet zijn op onbelangrijke dingen of op vermaak. [...] We proberen standvastig te worden en de moed te verkrijgen om te handelen naar de kennis die we ons met zoveel inspanning verkregen hebben.'

Laten we verheugd zijn over de *volheid van zegen*, want zoals in de lofzang staat, *vernemen de volk'ren dat eind'lijk de dag van zijn wederkomst gloort*. We zingen om ons geloof in God uit te drukken, vooral vanavond zijn het zijn dochters die zingen, over de wetenschap dat Christus en zijn volk verenigd zullen worden.

'En gerechtigheid zal Ik uit de hemel nederzenden; en waarheid zal Ik uit de aarde voortzenden om van Mijn Eniggeborene te getuigen (...) en gerechtigheid en waarheid zal Ik als een vloed over de aarde doen stromen om Mijn uitverkorenen van de vier hoeken der aarde te vergaderen naar een plaats, die Ik zal bereiden (...) en het zal Zion worden genoemd (...)' (Moizes 7:62).

Hoewel wij Zion, waar iedereen met God wandelt, nog niet kunnen binnengaan, staat de weg naar Zion door geloof in Jezus Christus wel voor ons open. Overal om ons heen zien we het bewijs van de belofte in de Schriften dat recht-schapenheid en waarheid op aarde zijn,

en dat Christus voor ons heeft gedaan wat wij voor onszelf niet kunnen doen.

De zusters van de zustershulpvereniging die hier vanavond bij elkaar gekomen zijn, en die op veel plaatsen in de hele wereld georganiseerd zijn, maken deel uit van het bewijs dat recht-schapenheid en waarheid als een vloed over de aarde stromen, vanwege hun *geloof* in Jezus Christus. Onze Heiland gaat voor ons uit en nodigt ons uit tot een verbondsrelatie met Hem waardoor we weten welke weg we moeten gaan. In Johannes 15, vers 10, lezen we:

'Indien gij mijn geboden bewaart, zullen gij in mijn liefde blijven, gelijk Ik de geboden mijns Vaders bewaard heb en blijf in zijn liefde.'

Het is een fundamentele waarheid dat onze relatie tot God wederkerig is. Christus neemt zijn aandeel voor zijn rekening, en wij zijn hier om te leren hoe wij het beste ons aandeel kunnen leveren. Omdat onze Heiland wist dat de Vader Hem liefhad en Hij die liefde beantwoordde, verwierf Hij Zich de kracht om alles te doen wat Hem geboden werd. En toen werd de belofte gegeven die op *ons* van toepassing is als wij ons aan Christus blijven vasthouden en zijn woorden in ons laten doorwerken.

'Dit heb Ik tot u gesproken, opdat mijn blijdschap in u zij en uw blijdschap vervuld worde. Dit is mijn gebod, dat gij elkander liefhebt, gelijk Ik u heb liefgehad' (Johannes 15:11-12; cursivering toegevoegd).

Onze hemelse Vader en zijn Zoon verwachten van ons dat we elkaar steunen in liefde en vertrouwen in elkaar, door het voorbeeld na te volgen dat Zij ons hebben gegeven. Zij hebben alles gedaan om ervoor te zorgen dat wij ons de nodige geestelijke kracht kunnen verwerven. In de Leer en Verbonden lezen we:

'Sommingen wordt het door de Heilige

Geest gegeven om te weten dat Jezus Christus de Zoon van God is, en dat Hij voor de zonden der wereld werd gekruisigd.

'Aan anderen wordt het gegeven *hun* woorden te geloven, opdat zij eveneens het eeuwige leven mogen hebben, indien zij getrouw blijven' (Leer en Verbonden 46:13-14; cursivering toegevoegd).

Hier wordt ons beloofd dat we geestelijk zullen groeien naarmate wij geloof hechten aan degenen die het weten, wier geloof tot gevolg heeft dat ze standhouden en *voortgaan*. Geloof maakt ons *daadkrachtig*. Velen onder ons hebben in ons leven voorbeelden van zulk geloof gezien, maar dikwijls merken we ze niet op. In 1839 schreef Mary Fielding Smith, de vrouw van Hyrum Smith, een brief aan haar broer, Joseph Fielding, die we in ons archief hebben. Daaruit blijkt duidelijk dat we een wederkerige relatie hebben met elkaar en met God, zoals ons dat in de Schriften geleerd wordt.

'Je hebt, naar ik aanneem, gehoord dat mijn geliefde echtgenoot gevangen is genomen, samen met zijn broer Joseph, ouderling Rigdon, en anderen. Ze zijn bijna een half jaar lang vastgehouden, en ik denk dat niemand meer dan ik gevoeld heb welke pijnlijke gevolgen hun gevangenschap had. Ik werd in een dusdanige situatie achtergelaten, dat ik al mijn moed die ik had moest aanwenden. Mijn man werd me ontnomen door een gewapende macht in een periode waarin ik juist behoefte had aan de tederste zorg van zo'n vriend. Maar in plaats daarvan kreeg ik plotseling en onverwacht de zorg voor een groot gezin op mijn schouders, en een paar dagen later kwam mijn lieve kleine Joseph F. daar nog bij. Kort na zijn geboorte vatte ik een ernstige kou die gepaard ging met koude rillingen en koorts; dat, samen met de zorgen die ik had, bracht mij tot aan de porten des doods. Minstens vier maanden was ik volkomen onmachtig om voor mezelf en mijn kind te zorgen; maar de Heer was genadig en regelde de zaken zo dat mijn lieve zuster bij mij kon zijn. Haar kind was vijf maanden oud toen het mijne geboren werd; haar werd dus de kracht gegeven om ze allebei te verzorgen.

'U zult ook gehoord hebben dat wij, als volk, uit de staat (Missouri) en uit onze huizen verdreven zijn; dat gebeurde tijdens mijn ziekte, en ik moest, voornamelijk liggend in bed, over meer dan 350 kilometer vervoerd worden. Ik heb op die reis veel geleden, maar binnen drie of vier weken na onze aankomst in Illinois begon ik op te knappen, en nu ben ik weer zo gezond als voorheen. (...) We wonen nu

in Commerce, op de oever van de grote Mississippi. Het is daar erg aangenaam; je zou het heel leuk vinden als je het zou zien. Ik weet niet hoe lang we ervan mogen genieten, maar de Heer weet wat voor ons het beste is. Het maakt mij maar weinig uit waar ik ben, als ik mijn geest maar op God gericht kan houden, want zoals je weet is daarin volmaakte vrede. Ik geloof dat de Heer alles voor ons bestwil regelt. Ik veronderstel dat onze vijanden verwonderd en teleurgesteld naar ons kijken.' (Geciteerd in Carol Cornwall Madsen's, *In Their Own Words, Women and the Story of Nauvoo* [1994], blz. 98-99.)

Mary Fielding Smith boorde elke beschikbare bron aan om de onmenselijke gebeurtenissen die deel waren van haar dagelijks leven, het hoofd te bieden. Hoewel haar ontroerende en goed geformuleerde brief zeldzaam is, is haar ervaring met God dat niet. Tegenwoordig zie ik waar ik ook in de kerk kom, dezelfde waardigheid in het voorbeeld van mensen die in andere omstandigheden verkeren, maar die dezelfde moed en hetzelfde goede gedrag laten zien.

Door Gods zorg voor ons heeft Hij, door middel van openbaring, niet alleen in de middelen voor onze verlossing voorzien, maar ook in de manier waarop we elkaar kunnen helpen bij de overwinning van de hindernissen die onze verlossing in de weg staan. De organisatie van de Heer voor vrouwen bestaat om hulp te kunnen bieden aan wie ons nodig heeft. Zulk belangrijk werk vraagt van ons dat we begrijpen dat voor God alle dingen geestelijk zijn (zie LV 29:34). Als vrouwen in de kerk hebben wij kennis die anderen niet hebben, dus beseffen we dat ons werk niet gericht moet zijn op onbelangrijke dingen of op vermaak. We zijn allemaal gezegend met de waarheid die we voelen als we zingen 'Ik ben een kind van God', maar we moeten eraan denken dat wat we hier doen ook van ons vraagt dat we volwassen kinderen van God zijn. Ook op dit punt blijkt uit de Schriften dat van ons verwacht wordt dat we tot rijping komen (1 Korintiërs 13:11):

'Toen ik een kind was, sprak ik als een kind, voelde ik als een kind, overlegde ik als een kind. Nu ik [volwassen] ben geworden, heb ik afgelegd wat kinderlijk was.'

We zijn er niet op uit om de frisse ontvankelijkheid van kinderen te verliezen; we proberen standvastig te worden en de moed te verkrijgen om te handelen naar de kennis die we ons met zoveel inspanning verworven hebben.

We zijn in de gelegenheid om dienstbaar te zijn in een tijd waarin velen rondom ons eenzaam of verslaafd, misbruikt,

mishandelt of verlaten, oprecht op zoek naar God, of vol geloof zijn. De manieren waarop de zustershulpvereniging kan helpen en leren, zijn allang bekend, maar ze heeft geen kracht zonder de dagelijkse gaven en de offers van de vrouwen. Onze moeilijkheden kunnen uiterlijk veel verschillen van die van Mary Fielding Smith, maar ze zijn reëel. Velen hebben het gevoel dat ze, al te vaak in afzondering, een zware last van plichten trachten de baas te blijven. Sommigen treuren over het verlies van eenheid met anderen, of het gemis van een doel en richting in hun leven. Die gevoelens, die allemaal beproevingen zijn, zijn menselijk; maar we zullen merken dat er *wel degelijk* oplossingen zijn naarmate we ons persoonlijke en ons gezamenlijke geloof ontwikkelen en door onze daden laten zien.

Erder dit jaar was ik erg ontroerd toen ik een vergadering in Lagos (Nigeria) bijwoonde in een gebouw met sobere betonnen muren en een zwaar, plat dak van plaatijzer. De leidsters van de zustershulpvereniging hadden daar met hun adviseurs van de priesterschap meer dan twee uur zitten vergaderen. We hadden samen nagedacht over betere manieren om hun roeping kracht bij te zetten, hun geloof te versterken, en de moeilijkheden waarmee ze in die groeiende stad omringd waren, op te lossen.

Toen we het slotlied gezongen hadden en amen zeiden na een innig gebed, vulde de ruimte zich met donderend lawaai. Het regende. De wolkbreuk op het ijzeren dak maakte afscheidswaarden onmogelijk. Het water stroomde al door de straten en spatte al op tegen de deur. Onze vergaderingen waren 's middags gepland zodat iedereen thuis kon zijn als het donker werd. Nu we zaten te wachten en

vanwege het geraas niets konden zeggen, was het duidelijk dat ze in het donker niet alleen verhoogd risico zouden lopen, maar dat ze volkomen doorweekt thuis zouden komen. Ik dacht aan Alma, hoe hij zijn beproevingen te boven kwam (zie Alma 8:14-15) en toen schoot mij te binnen welke zegening hij ontving. Op dat moment was ik me plotseling bewust van de overeenkomst tussen de omstandigheden van Alma in Ammonihah en die van onze heiligen in Lagos (Nigeria). Een engel zei tegen Alma:

'(...) Hef daarom uw hoofd op en verblijd u, (...) want gij zijt getrouwd geweest in het onderhouden van de geboden Gods van de tijd af, dat gij de eerste boodschap van Hem hebt ontvangen.'

De mensen in die ruimte vol kletterend lawaai gingen door, net als Alma, met hun onderwijs en verlossende hulp aan anderen, door de kracht van hun geloof. Toen de regen niet minder werd, stonden ze één voor één, met z'n tweeën of drieën, op. We omhelsden elkaar of schudden elkaar plechtig de hand, en daar gingen ze. Ze waren bevestigd in hun nieuwe wetenschap dat Gods onvergelijkelijke macht, zijn genade en lankmoedigheid ervoor zorgde dat ze niet werden verdeld en verwezen werden naar een staat van eindeloze ellende en wee (zie Helaman 5:12). Ze hadden nieuwe moed om hoopvol hun reis van dat moment en hun eeuwige toekomst onder ogen te zien. Zij hebben ook mij bemoedigd.

Ik getuig dat wij God toebehoren omdat Hij onze Schepper is. De verzoening van zijn Zoon geeft ons, vanwege de hoge prijs die Hij betaald heeft en vanwege zijn grote liefde, de zekerheid van eeuwig leven. Ik weet dat deze dingen waar zijn. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Zuster Gómez De La Torre, zendinge op Temple Square, met twee bezoekers uit haar geboorteland Ecuador.

Opgeheven in hoop

Chieko N. Okazaki

Eerste raadgeefster in het algemeen presidium zustershulpvereniging

'De bronnen van hoop zijn de bronnen van het leven zelf. Daarom geeft de hoop het niet op, zelfs wanneer onze ervaring, verstand en kennis tezamen zeggen dat er geen reden voor hoop is.'

Mijn geliefde zusters, er is mij gevraagd om vandaag tot u te spreken over hoop, de tweede van de drie grote deugden: geloof, hoop en liefde.

De verbondenheid van de zusters van de zustershulpvereniging, die deze deugden belichaamt, zal ertoe bijdragen dat we elkaar opbouwen en versterken met liefde, getuigenis, geloof, en hulp aan elkaar. Ik beschouw hoop als een bescheiden maar erg krachtige deugd waar we elke dag gebruik van maken, een deugd die heel gewoon is, maar die ervoor zorgt dat we de moeilijkheden van het leven veerkrachtig tegemoet treden, een deugd die zowel zachtvaardig als mooi is. Het is geen opvallende, maar wel een machtige, positieve kracht waardoor onze bekwaamheid om goed te doen en goed te zijn aanzienlijk zal toenemen.

Ik vergelijk het met deze vernuftige hoed annex ventilator die me door de zustershulpverenigingen in Tonga geschonken werd toen ik eerder dit jaar de ringen daar bezocht. Als het heet en vochtig is, kun je deze ventilator gebruiken om jezelf koelte toe te wuiven, en de gebogen bladen zorgen zelfs voor meer luchtverplaatsing dan een platte ventilator. Maar mocht het gaan regenen, dan verandert

de ventilator snel in een hoedje en geeft beschutting tegen de regen.

In veel opzichten is hoop een deugd voor elk moment, alle situaties en alle beproevingen. ongeacht of het probleem bestaat uit een stortbui of veel te warm weer.

Wat is het tegenovergestelde van hoop? Wanhoop natuurlijk, maar we worden wanhopig als we denken dat we geen invloed hebben op wat er gebeurt en als ons leven zijn betekenis verliest. Wanhoop is een soort desoriëntatie die zo intens is dat we het contact met de bronnen van het leven zelf verliezen.

Ik ben niet goed in tuinieren (mijn echtgenoot Ed was degene die daarin plezier had). En kort geleden merkte ik dat een onzorgvuldig neergelegde steen een viooltje had verpletterd. Maar een stukje van de plant stak nog onder de rand van de steen uit, en in de daaropvolgende weken deed het plantje zijn best om rondom onder de steen uit te groeien; het stak zijn korte steeltjes omhoog naar het zonlicht en bloeide in vrolijke paarse en gouden kleurtjes. Toen ik de steen weghaalde, was de stengel geknakt, maar de bloem was net zo prachtig als die van de plant ernaast.

Dat viooltje verkoos het om te leven. Het overleefde tegenstand, maar het koos voor het leven. Het werd geknakt, maar het koos voor het leven. Je zou het geen verwijt kunnen maken als het 't onder die steen had opgegeven, maar het koos voor het leven.

Zusters, de bronnen van hoop zijn de bronnen van het leven zelf. Daarom geeft de hoop het niet op, zelfs wanneer onze ervaring, verstand en kennis tezamen zeggen dat er geen reden voor hoop is. Hoop maakt geen kansberekening. Het is een deugd in goede en slechte omstandigheden. Net als dit ventilator-hoedje is zij geschikt voor zonnig of slecht weer. Kiezen voor hoop is kiezen voor het leven. Kiezen voor hoop is kiezen voor liefde.

De Heer zei tegen de Israëlieten, nadat Hij ze de wetten en geboden van Deuteronomium gegeven had:

'Ik neem heden de hemel en de aarde

tegen u tot getuigen; het leven en de dood stel ik u voor, de zegen en de vloek; kies dan het leven, opdat gij leeft, gij en uw nageslacht,

'door de HERE, uw God, lief te hebben, naar zijn stem te luisteren en Hem aan te hangen, want dat is uw leven en waarborg (...)' (Deuteronomium 30:19-20; cursivering toegevoegd).

Waarom is dat zo? Waarom is hoop zo onverbrekelijk verbonden met de wortels van het leven zelf? In het Boek van Mormon staat dat wij 'vrij [zijn] te kiezen, vrijheid en eeuwig leven door de grote bemiddeling voor allen, of gevangenschap en dood naar de slavernij en macht des duivels; want hij tracht alle mensen even ellendig te maken als hij zelf is' (2 Nephi 2:27).

Hoop is een van de drie belangrijke christelijke deugden omdat Christus zelf de meester over het leven is en daardoor meester van de hoop. Wij zijn vrij om te kiezen omdat we vanaf het begin vrij zijn gemaakt, en Hij respecteert onze keuzevrijheid en ons recht en vermogen om te kiezen. De keuze die Hij ons biedt, is leven, en leven brengt hoop. Elke andere keuze houdt in dat we kiezen voor een geestelijke dood die ons in de macht van de duivel brengt.

En nu hoop ik dat het u duidelijker is waarom een deel van die hoop in Christus bestaat uit hoop op de toekomst, een toekomst die opstanding, verlossing en verhoging omvat.

Paulus heeft aan de Romeinen uitgelegd dat Christus zich aan de dood onderwierp, maar dat Hij 'nu Hij uit de doden is opgewekt, niet meer sterft: de dood voert geen heerschappij meer over Hem' (Romeinen 6:9). Jezus Christus, onze Heiland, is altijd meester over het leven geweest, maar door zijn zoenoffer werd Hij ook meester over de dood. De lichamelijke dood heeft geen vat op Hem, en heeft uiteindelijk, door Christus, ook geen vat op ons.

Bedenk u eens wat dat betekent! Door de overwinning van onze Heiland kunnen ook wij overwinnaar zijn. Door dat goede nieuws, die triomfkreet op het slagveld van de overwinning, kunnen we echt begrijpen waarom onze dagelijkse offers, onze simpele hoop zo krachtig, zo veelzijdig is, en zo moeilijk te veranderen is in zinloosheid en wanhoop.

Eigenlijk kan dat niet gebeuren – we kunnen letterlijk niet wanhopen – tenzij we ervoor kiezen. Maar omdat we sterfelijk zijn, vormt de dood een deel van het leven. We kunnen ervoor kiezen de duisternis en de dood in ons leven te voeden, of we kunnen kiezen in ons leven het licht van de hoop te voeden. We kunnen ons

Ouderling Carlos H. Amado van de Zeventig en zijn vrouw, rechts, in gesprek met conferentiegangers.

zorgen maken. We kunnen het licht ontkennen. We kunnen weigeren ons te verbinden met Christus, die al eerder over het leven getriomfeerd heeft. We kunnen ons leven stukje bij beetje aan gevangenschap overgeven tot dat we geen kracht meer hebben om het ongedaan te maken. We kunnen toegeven aan het doden van onze geest en het onderdrukken van onze hoop totdat we door zinloosheid en wanhoop worden bevangen. De lichamelijke dood is niet van betekenis – want Christus' verrijzenis staat voor de onze garant – maar Hij kan ons niet redden van de geestelijke dood, tenzij we ervoor kiezen ons met Hem te verbinden, met zijn hoop, met het onuitputtelijke en onbedwingbare leven dat het zijne is.

Maar, zusters, ik getuig dat de machten van het leven *altijd* sterker zijn dan de machten van de dood. Als we kiezen, als we zelfs maar verlangen om te kiezen, als we zelfs maar hopen op het verlangen om te kiezen, zetten we de krachtige machten tot leven in beweging die door Jezus Christus zelf geleid worden. Als wij, als tere plantjes, nog maar nauwelijks het leven vasthouden, zal Hij ons zwakke houvast aan het leven beantwoorden met de kracht en de energie waardoor ons leven tot bloei komt. Luister naar die beloften van liefde en zijn smachtend verlangen naar ons. Voel daarin de hoop dat we met Hem samen de wereld kunnen overwinnen.

'Ik ben de deur', heeft Hij gezegd. 'Als iemand door Mij binnenkomt, zal hij behouden worden.' In tegenstelling tot de-

gene die het leven wegneemt en die, zoals Hij zegt, alleen maar komt om te stelen, te slachten en te verdelgen, is Jezus 'gekomen, opdat [wij] leven hebben en overvloed. Ik ben de goede herder', verzekert Hij ons. 'De goede herder zet zijn leven in voor zijn schapen' (Johannes 10:9-11).

De psalmist zong, met verwondering in zijn stem:

'Waarheen zou ik gaan voor uw Geest, waarheen vlieden voor uw aangezicht?

'Steeg ik ten hemel – Gij zijt daar, of maakte ik het dodenrijk tot mijn sponde – Gij zijt er; nam ik vleugelen van de dageraad, ging ik wonen aan het uiterste der zee, ook daar zou uw hand mij geleiden, uw rechterhand mij vastgrijpen' (Psalm 139:7-10).

En in onze tijd heeft Jezus Christus door middel van Joseph Smith tot ons allen gezegd: 'En zoals Ik tot Mijn apostelen van ouds heb gesproken, spreek Ik ook tot u, (...) gij zijt degenen, die Mijn Vader Mij heeft gegeven; gij zijt Mijn vrienden' (Leer en Verbonden 84:63). En '[gij zult] de Mijnen zijn ten dage, wanneer Ik zal komen om Mijn juwelen bijeen te brengen' (Leer en Verbonden 101:3).

O, zusters, lieve zusters, kies voor het leven, al lijken de krachten van de dood sterk! Kies voor de hoop, al lijkt het alsof de wanhoop u besluit! Kies voor groei, al benaauwen uw omstandigheden u! Kies ervoor om te leren, ook als u moet vechten tegen uw eigen onwetendheid en die van anderen! Kies ervoor om lief te hebben, ook al leven we in een tijd van geweld en wraak. Kies ervoor om te verge-

ven, te bidden, anderen door eenvoudige vriendelijkheid tot zegen te zijn. Kies ervoor te bouwen aan de onderlinge band in de zustershulpvereniging door elkaar op te beuren en te versterken met uw liefde, getuigenis, geloof en hulp. Ik beoef u dat u de overvloedige liefde van de Heiland zult voelen.

Elke barmhartige daad die u aan één van de minsten verricht, beschouwt Hij als aan Hem gedaan. En als beloning trotseert Hij hopeloosheid, vermoedheid, wanhoop en zinloosheid, ten behoeve van ons.

De apostel Paulus vroeg: 'Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus? Verdrukking of benauwdheid, of vervolging of honger, of naaktheid, of gevaar, of het zwaard?' Toen gaf hij zijn grootste antwoord:

'Maar in dit alles zijn wij meer dan overwinnaars door Hem, die ons heeft liefgehad.

'Want ik ben verzekerd, dat noch dood noch leven, noch engelen noch machten, noch heden noch toekomst, noch krachten, 'noch hoogte noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onze Here' (Romeinen 8:35; 37-39).

Ik getuig dat mijn Christus mijn hoop is. Hij is mijn hoop op regenachtige maandagochtenden, mijn hoop in donkere avonden, en mijn hoop in weerwil van dood en wanhoop. En ik geef u dit levend getuigenis in zijn heilige naam, de naam van mijn Heer en Heiland, Jezus Christus. Amen. □

Gesterkt in naastenliefde

Presidente Elaine L. Jack

Algemeen presidente zustershulpvereniging

'Die gave neemt aanzienlijk toe als we die gebruiken. Zowel de gever als de ontvanger worden erdoor gezegend. Want naastenliefde zuivert en heiligt alles wat erdoor wordt aangeraakt.'

Ik ben heel dankbaar dat ik hier bij u, zusters, ben, de fantastische vrouwen van deze kerk. U vertegenwoordigt veel verschillende delen van de wereld, veel talen, gewoonten en culturen. En toch is uw trouw en rechtschapenheid van grote invloed. Het doet niet ter zake wanneer u bij deze kerk gekomen bent, of waar u uw bijeenkomsten bezoekt: uw rechtschapenheid is zichtbaar in uw goedheid. Uw dienstbaarheid en uw voorbeeld weerspiegelen uw liefde voor God.

Tijdens een radio-interview werd me eens gevraagd: 'Als u een wens mocht doen voor vrouwen, hoe zou uw wens dan luiden?' Ik zei: 'Ik zou wensen dat vrouwen wisten hoe goed ze waren. Ik zou wensen dat ze zich gewaardeerd voelden vanwege hun eigen voortreffelijkheid.'

Terwijl ik tot u spreek moet ik denken aan mijn moeder, die zesentwintig jaar geleden overleed. Net als velen onder u heb ik heel veel van mijn moeder geleerd. Zij heeft me geleerd hoe belangrijk het is om je correct te uiten, goed met anderen om te gaan, jezelf goed te verzorgen en een opleiding te volgen. Ze was vriendelijk en wellevend. Zij heeft me de beginselen van het evangelie en de leringen van

het koninkrijk van God bijgebracht. Ze was een voorbeeld van een groot geloof, niet aflatende hoop en zuivere naastenliefde.

Ik betwijfel of mijn moeder ooit gedacht had dat op een dag haar dochter uit het kleine Cardston vrouwen over de hele wereld via een satelliet zou toespreken, en dat ik zou spreken over wat ik thuis geleerd had. Er zijn heel wat jaren verstreken sinds wij bij elkaar waren, maar vaak voel ik dat mijn moeder dicht bij me is. Dat maakt dat ik me afvraag, zusters, hoe we ooit kunnen meten welke uitwerking onze zorg voor anderen heeft, of welke invloed we op anderen uitoefenen.

Ik heb gebeden dat de Heer me in deze roeping zou helpen begrijpen wat er in de harten van de vrouwen van zijn kerk omgaat. Het hart is de sleutel tot de invloed die we hebben, want het telt en meet elke vriendelijke daad, elk vriendelijk woord, elke vorm van dienstbetoon, elke keer als we iemand opbeuren, complimenteren, of opvrolijken. Ik heb gemerkt dat het hart van de zusters van de zustershulpvereniging vol liefde is. In elke gemeente, wijk en ring heb ik daar voorbeelden van gezien, en heb ik gehoord over de goedheid van de vrouwen van deze kerk door middel van brieven die getuigen: 'De liefde vergaet nummermeer'. Naastenliefde komt uit het hart.

De Heiland heeft gezegd dat 'het goede gebod in de wet' is: 'Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand' (Matteüs 22:36-37). Als wij de Heer liefhebben met ons hele verstand, onze hele ziel en ons hele hart, hebben we anderen lief. En dan is er naastenliefde in overvloed.

Voor u is dit niet nieuw want u doet dagelijks goed voor anderen – voor uw gezin, uw bureu, uw zusters, en zelfs voor vreemden. Wat u doet om anderen bij te staan en te helpen is zozeer tot uw levensstijl gaan behoren dat het grotendeels spontaan, automatisch en direct gebeurt.

De meesten onder u denken dat ik een beschrijving geef van iemand anders.

Misschien zegt u wel: 'Ik heb niets bijzonders. Ik ben maar heel gewoon.'

Dat zou ik ook zeggen. 'Ik ben maar een gewone vrouw. Ik geniet van dezelfde dingen en ik heb dezelfde frustraties als elke andere vrouw.' Soms zijn de frustraties groot, genieten we van simpele dingen, zoals wanneer we, als we de was gedaan hebben, weer een even aantal en bij elkaar passende sokken in de kast kunnen leggen. We proberen allemaal vreugde te voelen en vrede te vinden. Een van onze belangrijkste middelen in dat proces is naastenliefde.

In de Schriften zijn veel voorbeelden te vinden van vrouwen die naastenliefde toonden in hun dagelijkse bezigheden. Hun hart was vol van de reine liefde van Christus, waardoor zij snel en doelmatig tegemoet kwamen aan de behoeften van anderen.

Rebekka, die later Isaaks echtgenote en de moeder van Jakob en Esau werd, was ook zo'n vrouw. Tijdens haar dagelijkse bezolmeringen was ze vriendelijk voor de knecht van Abraham die haar dorp bezocht met de belangrijke opdracht om een vrouw voor Isaak te bemachtigen.

De Heer kende het hart van Rebekka; Hij wist hoe zij zou reageren als ze zag dat iemand iets nodig had. Hij verhoorde het gebed van de knecht dat de jongvrouw die de vrouw van Isaak zou worden, hem water zou aanbieden.

In Genesis lezen we: 'Zie, Rebekka (...) kwam naar buiten met haar kruik op haar schouder' en liep naar de bron. U kent het verhaal. De knecht vroeg om een slok water... Het bestaan van vele toekomstige generaties hing af van haar antwoord.

Ze zei: 'Drink, mijn heer.'

En toen voegde ze eraan toe: 'Ik zal ook voor uw kamelen putten, totdat zij genoeg gedronken hebben. Daarop goot zij snel haar kruik leeg in de drinkbak, liep andermaal naar de put om te scheppen en putte voor al zijn kamelen.' (Zie Genesis 24.)

Haar broer Laban nodigde de knecht bij hem thuis uit en pas toen hij zich had voorgesteld, ontdekte ze dat hij de knecht van haar oom was. Zij had die vreemde ding automatisch vriendelijk bejegend. Ze dacht er niet bij: *Ik ben dienstbaar*, en ook keek ze niet naar de status van degene die hulp nodig had. Ze haastte zich om water te geven – aan kamelen.

Vol respect bewees ze de ander een dienst, een eenvoudige dienst, en als gevolg van die handeling kwam er een gezin tot stand dat voor hele beledingen van grote invloed zou zijn. Rebekka had anderen lief met de waardigheid en de bereidheid die past bij onze dochter van God. Herinnert u zich nog de vraag die ik ge-

steld heb: wie kan de invloed van onze goedheid meten?

Van haar leren we dat naastenliefde, die vaak wordt afgemeten aan wat we doen, in feite bepaald wordt door wat er in ons hart leeft, waardoor we ertoe worden aangezet om van anderen te houden. Zij bood water aan. Zij toonde daarmee naastenliefde.

Kort geleden ontving ik van een zuster die in Siberië op zending was een brief, waaruit bleek op welke manier een kleine groep Russische zusters actief de naastenliefde beoefende. Zuster Okelberry schreef:

'Ik ben er trots op te kunnen vertellen dat de vrouwen in Siberië het doel van de zustershulpvereniging begrepen hebben. Zuster Kappenkova, die zes maanden lid is van de kerk, heeft de zware taak van de ZHV-presidente gekregen van de meest noordelijke groep in Rusland. Zij en haar raadgeefsters zien in hoe belangrijk het huisbezoek is, en ze motiveren de zusters om elkaar te helpen en elkaar op te bouwen, waardoor ze minder gevaar lopen minder actief te worden. Ze leren elkaar waardevolle evangeliebeginselen en waardevolle leiderschapskwaliteiten als moeder, echtgenote en vrouw in de kerk. De omstandigheden zijn voor hen niet gemakkelijk. Toch begrijpen ze die

onsterfelijke woorden 'De liefde faalt nimmermeer' en hebben die volkomen in hun leven geïntegreerd. Het is een voorrecht geweest deze ontwikkeling van nabij mee te maken.

'Mijn zending hier duurt nog maar een korte en kostbare week, maar ik weet dat mijn zusters in goede handen zijn - ze zorgen allemaal voor elkaar.'

(Brief aan Elaine L. Jack van Michelle Okelberry, 31 januari 1996.)

Alma heeft benadrukt dat het belangrijk is dat u 'de liefde Gods altijd in uw hart hebt' (Alma 13:29). Naastenliefde is die liefde. Naastenliefde is een gave van de Geest, want 'alle dingen die goed zijn, [komen] van God' (Moroni 7:12). En die gave neemt aanzienlijk toe als we die gebruiken. Zowel de gever als de ontvanger worden erdoor gezegend. Want naastenliefde zuivert en heiligt alles wat erdoor wordt aangeraakt en 'wie ook ten laatsten dage in het bezit er van wordt bevonden, met hem zal het wél zijn' (Moroni 7:47).

Naastenliefde vindt zijn volmaaktste vorm als we onszelf geven, en als we uitingen van naastenliefde ook in nederigheid kunnen ontvangen. President Spencer W. Kimball heeft deze waarheid met het volgende inspirerende voorbeeld toegelicht:

'[De Heiland] schonk de mensen onge-

wone en kostbare gaven: gezichtsvermogen aan de blinden, het vermogen om te horen aan de doven, en het vermogen om te lopen aan de lammen; reinheid aan de onreinen, gezondheid aan de zieken, en levensadem aan de doden. Zijn gaven waren: vergeving aan wie zich bekeerde, hoop aan wie in wanhoop verkeerde. Zijn vrienden gaven hem onderdak, voedsel en liefde. Hij gaf hun Zichzelf, zijn liefde, zijn hulp, zijn leven. Wij moeten proberen te geven zoals Hij dat deed. Jezelf geven is een heilig geschenk' (Spencer W. Kimball, *The Wonderful Gift*, [1978], blz. 2).

Ik heb nagedacht over de zinnen: 'Jezelf geven is een heilig geschenk'. 'Wij moeten proberen te geven zoals Hij dat deed.' Dat is een wijs advies! Als wij onze tijd, energie, onze toewijding en ons getuigenis aan anderen geven, geven we onszelf. Het zijn geen tastbare zaken, maar ze hebben wel grote invloed op het innerlijk.

Vriendelijkheid bijvoorbeeld. Er is niets dat sneller de geest van de Heer oproept in uw vergaderingen, uw huis en uw persoonlijke relaties dan het betonen van vriendelijkheid. 'De liefde is goedertieren' (1 Korintiërs 13:4). Goedertierenheid [vriendelijkheid] moet voor iedereen een eerste prioriteit zijn. Schrijf het elke dag op: 'Wees vriendelijk'. Vriendelijkheid kan op veel verschillende manieren geuit

De bezoekers van de conferentie wachten urenlang geduldig in de rij, in de hoop een plaatsje in de Tabernakel te kunnen bemachtigen.

worden: wees attent voor uw burens, wees geduldig als u ergens in de rij moet staan, wees zorgzaam voor uw kinderen en uw echtgenoot. Wees eerlijk tegenover uw zusters. Vertrouw hen, en zij zullen u vertrouwen. Zoek contact met ze en breng ze binnen die geweldige zustershulpvereniging. Als wij vriendelijker worden, nemen we toe in naastenliefde en in kracht.

Een zuster die naar Texas verhuisd was om daar haar opleiding voort te zetten, en daarna opnieuw verhuisde, heeft me deze zomer een brief gestuurd. Daarin vertelde ze over haar ervaring met de zusters in haar wijk, van hun snelle actie, bereidheid om te helpen, hun warmte en vriendelijkheid. Maar dat bracht haar niet tot het schrijven van die brief. Ze hielden van haar en dat kon ze voelen. Omdat zij haar helpen, hun gaven vermenigvuldigden, werd haar naastenliefde ook sterker. Luister naar haar verhaal. Het vertegenwoordigt u allen en uw stilzwijgende goedheid:

‘Onder het schrijven tuur ik door tranen van dankbaarheid heen op mijn computerscherm. Vanaf de eerste dag dat ik in de wijk Austin 4 kwam, werd ik geraakt door de geest van liefde en zorg die er in de zustershulpvereniging heerste. Er zijn veel verschillende zusters. Er zijn bekeerlingen en vrouwen die hun leven lang al lid zijn, vrouwen die in Texas geboren

zijn, en mensen die vanuit Utah naar Texas zijn gekomen. Er zijn getrouwde, gescheiden en alleenstaande vrouwen, sommigen zijn welgesteld, anderen hebben alleen het hoogstnoodzakelijke om in leven te blijven. En toch lijkt dat geen verschil te maken.

‘Ik kan u niet vertellen hoe aardig ze voor mij geweest zijn. Het zijn geen spectaculaire dingen, maar een openstapeling van kleine zegeningen (...) Langs komen om mijn hond uit te laten (...) aanbieden om verstelwerk te doen (...) en voor me bidden in hun persoonlijk gebed. Op deze zondag blijven de woorden van de lofzang ‘Wij zusters in Zion’ door mijn hoofd spelen. Ik wil u laten weten dat de zusters echt bezig zijn ‘in liefde te schragen en steeds op te bouwen, te steunen en helpen waar nood wordt vermeend.’ (Brief van Katherine Boswell, 11 augustus 1996.)

Moeten wij nog twijfelen aan de positieve invloed van de vrouwen van deze kerk? In deze Tabernakel, in Texas, in kleine gemeenten, in wijken en ringen verspreid over de wereld, overal weerspiegelen onze daden het thema ‘De liefde vergaat nimmermeer’. Dat is een prachtige belofte! Zoals we hier horen en zoals het in de hemel is vastgelegd, laten we eraan denken, zusters, dat dit ons thema is en onze boodschap aan de wereld. Het

belangrijkste is niet wat we doen, maar de liefde van waaruit we het doen.

President Joseph F. Smith zei, doelende op zijn taak in het Eerste Presidium: ‘Ik ben geroepen om goed te doen’ (*Collected Discourses*, bezorgd door Brian H. Stuy, deel 5, blz. 96). Dat is een heel eenvoudige, oprechte uitspraak. Als volgelinge van Jezus Christus zijn ook wij ‘geroepen om goed te doen’. Zusters, u doet veel goeds; u bent zo ontzettend goed.

Belle Spafford, voormalig algemeen presidente van de zustershulpvereniging, heeft gezegd: ‘De zustershulpvereniging staat nog maar aan het begin van haar goddelijke zending’ (*History of Relief Society*, [1966], blz. 140).

Daarmee ben ik het eens. Zusters, we staan nu aan het begin van een nieuwe periode van spiritualiteit en licht. Kunnen wij, in ons dagelijks doen, anderen tot Jezus Christus brengen? Kunnen we met ons geloof, onze hoop en naastenliefde een krachtige en belangrijke invloed op anderen uitoefenen? Ja, beslist.

Zuster Clyde heeft indringend gesproken over standvastig en moedig zijn in onze overtuiging. Met haar bijzondere onderwijstalent heeft zuster Okazaki ons laten zien hoe we kiezen voor hoop in Christus. Ik voeg daaraan toe mijn overtuiging dat we door naastenliefde gesterkt zullen worden. Ik vraag aan alle zusters in deze kerk om onze liefde voor God te laten zien in onze bereidheid om te helpen en geholpen te worden. Mogen we onze gezinsleden leren zorg te dragen voor anderen, te offeren en te dienen. Ik bid ernstig dat we elkaar zullen laten genieten van de gaven die we van God gekregen hebben, ongeacht of dat verstandelijke, muzikale, atletische of leiderschapskwaliteiten zijn, ons medegevoel, ons gevoel voor humor, onze vredege uitstraling of onze veerkracht en onze vreugde. Met naastenliefde in ons hart kunnen we in deze laatste dagen oppermerkelijke dingen doen. En dan zullen we verdienen dat de uitspraak van Christus op ons van toepassing is: ‘Want dit is Zion: de reinen van harte’ (Leer en Verbonden 97:21).

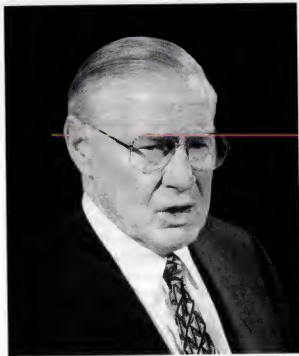
Ik geef u mijn getuigenis van de waarheden die hier vanavond besproken zijn en van het belang van uw leven. Jezus Christus is het hoofd van deze kerk; we worden geleid door een profeet van God. Ik ben dankbaar voor die zegening en voor de priesterschapsleiders die ijverig en doeltreffend werken voor ons welzijn. Ook zij zijn, met hun hart vol liefde, anderen tot zegen. Ik breng aan u over de vreugde die ik in mijn hart voel voor dit heerlijke evangelie en mijn liefde voor u allemaal. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

De voorname sleutelwoorden voor de zustershulpvereniging

President James E. Faust

Tweede raadgever in het Eerste Presidium

'Sinds het allereerste begin heeft de kerk veel van haar kracht verworven door dienstbetoon, geloof, en toewijding van de trouwe vrouwen van de kerk.'

Lieve zusters, ik ben nederig gestemd vanwege het voorrecht dat ik vanavond bij u mag zijn. We voelen ons bijzonder vereerd dat zowel president Hinckley als president Monson hier aanwezig zijn. Ik ben blij met het mooie gebod van zuster Silver en de muziek van dit buitengewone koor. Uw muziek heeft ons opgebouwd. U straalt allemaal geloof en goedheid uit. De broederschap van zuster Aileen Clyde, zuster Chieko Okazaki en zuster Elaine Jack over geloof, hoop en liefde heeft ons geïnspireerd.

Ik wil mijn diepe bewondering en waardering voor u allen uiten, geweldige zusters, jong en oud. Ik dank u voor uw geloof en toewijding. Ik dank u voor uw voorbeeld van rechtschapenheid. Het is geweldig om te zien hoe u de vele problemen waarmee u geconfronteerd wordt het hoofd biedt. Uw door God gegeven waardering voor geestelijke, lieflijke en mooie zaken is een deel van de goddelijkheid die in u is. U maakt het leven voor ons allemaal een stuk prettiger en waardevoller.

Een jaar geleden heeft president Gordon B. Hinckley in deze vergadering, namens het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen, de proclamatie aangaande het gezin voorgelezen. Omdat moeders het hart en de ziel van elk gezin zijn, was het passend om die proclamatie eerst in de algemene vergadering van de zustershulpvereniging voor te lezen.

Ik heb grote eerbied voor de invloed van de zustershulpvereniging en voor wat zij tot stand heeft gebracht. Het is de grootste vrouwenorganisatie ter wereld. U hebt het bijzondere voorrecht om bij die schitterende organisatie te horen. Ik heb in mijn leven veel zegeningen ontvangen door de zustershulpvereniging. Mijn overgrootmoeder is in haar wijk 33 jaar lang president van de zustershulpvereniging geweest. Ik ben getrouwd met iemand die ZHV-presidente van de ring en van de wijk was! Eén en dezelfde vrouw! Onze oudste dochter is momenteel presidente van de ZHV van haar wijk. Een van onze schoondochters is ZHV-presidente van haar ring. Naarmate mijn lieve Ruth door de jaren heen trouw de ZHV bezocht, werd ons gezin en onze familie gezegend met een betere geestelijke instelling en meer vrede. Het leek allemaal soepeler te gaan door de geestelijke verrijking die zij ontving. Ik denk dat ik goed op de hoogte ben van de voordelen van de ZHV. Ik heb lang geleden geleerd de priesterschap te steunen en de ZHV niet in de weg te lopen.

De profeet Joseph Smith heeft over deze vereniging gesproken en hij haalde de woorden van de Heiland aan: "De werken die gij Mij hebt zien doen, zult gij eveneens doen." Dit zijn de voorname sleutelwoorden die de vereniging moet volgen.¹

Voor Gods dochters is bij het doen van het werk van de Heiland natuurlijk niet inbegrepen het gebruik van priester-

schapsleutels, -gezag of -macht. Het houdt wel in dat u door uw getuigenis en uw voorbeeld het geloof van anderen versterkt. Het houdt in dat u de leerstellingen van de verzoening leert. Het houdt in dat u het voorbeeld van de Heiland volgt in zijn liefde voor alle mensen. Het houdt in dat u anderen helpt, want, zoals de profeet Joseph zei toen de ZHV georganiseerd werd: 'Dit is een liefdadige vereniging, volkomen naar uw aard; het is natuurlijk dat vrouwen liefdadige en hulpvaardige gevoelens koesteren.'² 'Laat uw onschuld, vriendelijkheid en invloed voelen. (...) Geen strijd of onenigheid, tegenspraak of gekijf, maar zachtmoedigheid, liefde en reinheid zijn de eigenschappen die u in de ogen van alle goede mensen groot zullen maken.'³

Die opdracht aan de vrouwen van de kerk houdt een belofte in. De profeet Joseph heeft gezegd: 'Hoe groot en heerlijk zal uw beloning in het celestiale koninkrijk zijn, indien u volgens deze beginselen leeft! Indien u van de u gegunde voorrechten gebruik maakt, kunnen de engelen niet anders dan uw metgezellen zijn.'⁴

Aan de u door God gegeven rol als verzorgster is nog nooit meer behoefte geweest. Het is een typisch vrouwelijke gave. Mannen hebben die gaven niet zozeer. De ultieme uiting van deze gave is het moederschap, maar ook op andere manieren wordt hij manifest. Eén daarvan is de geweldige intuïtie waarmee vrouwen gezegend zijn. Een trouwe ZHV-presidente vertelde welke ingeving ze kreeg:

'Tijdens onze vergadering had ik sterk het gevoel dat ik contact moest zoeken met een minder-actieve zuster in mijn wijk. Mijn eerste gedachte was: "Ik heb de leiding. Ik kan niet weg." Maar toen dacht ik: "Wat zou Christus doen?" Natuurlijk zou Hij de vergadering verlaten en naar zijn verloren schaap toegaan. Dus ik ging. Toen ik bij het huis van de zuster was, zeik ik tegen haar: "Ik weet niet waarom ik hier ben, maar is alles goed met je?" Ze zei dat het goed met haar ging. Maar ik hield aan. Als de Heer mij gestuurd had, kon ik niet gewoon weggaan.

'Ze vroeg me binnen te komen en op die paaszonndag kwam ik erachter dat haar man haar eerder die week verlaten had. Haar kinderen hadden zich afgevraagd waar hun papa was. En zij bad voor het eerst in lange tijd om hulp. Toen hadden we de mogelijkheid om met haar gezin te werken en onze bisschop en zijn raadgever waren behulpzaam bij het oplossen van het probleem, zodat het gezin herenigd werd.

'Door die ervaring raakte ik ervan door-

drongen hoe belangrijk het was om naar de Geest te luisteren en gehoor te geven aan de ingevingen die we krijgen. Ik heb veel geleerd van mijn ervaring met "de negennegentig [achter]laten en heengaan om de dwalende te zoeken."⁵

Hoe kan een trouwe zuster in deze kerk het gevoel hebben dat ze onbelangrijk is, als ze werk moet doen dat de Heiland deed? Zichzelf vergeten en anderen dienen is een belangrijk onderdeel van het werk van de Heer.

Een alleenstaande vriendin van ons die alleen woont, brak haar schouder en had hulp nodig. Dat nieuws werd al gauw bekend in haar wijk, en leden van de wijk brachten haar zoveel maaltijden dat ze moest zeggen dat ze daarmee moesten ophouden omdat haar koelkast uitpuilde. Eén van hen was een bijna blinde zuster die, met een warme maaltijd op een dienblad, een drukke straat overstak. Een andere zuster bood aan om haar appartement schoon te helpen maken. Toen ze zag dat onze vriendin aarzelde, antwoordde ze: "Hoe kan ik je anders laten zien dat ik van je houd?" Weer een andere zuster die hielp met boodschappen doen, zag de positieve kant van het ongeluk van onze vriendin: "Deze gebeurtenis heeft ons weer dichter bij elkaar gebracht!" Die zusters hadden begrepen wat de Heiland van hen verwachtte.

Sinds het allereerste begin heeft de kerk veel van haar kracht verworven door dienstbetoon, geloof, en toewijding van de trouwe vrouwen van de kerk. Als de

edele dochters van God zijn de zusters door de jaren heen standvastig en oprecht geweest in de geest van geloof. De moeder van mijn vrouw, Elizabeth Hamilton Wright, had zeven kinderen en was in verwachting van haar achtste toen haar man op zending werd geroepen. Zij bleef achter met de verantwoordelijkheid voor het gezin, en met de taak om, met de hulp van een knecht, erop toe te zien dat de zestien koeien elke dag gemolken werden, dat de tuin werd ingezaaid en dat er geoogst werd, dat de bessen werden geplukt, en dat er voor het gezin gezorgd werd. Zij was een vrouw met een diep geloof en liefde voor de Heer. Haar geloof heeft nooit gewankeld, geen dag. Het gaf haar de kracht om te doen wat de Heiland van haar vroeg en, zelfs toen haar man weg was, voor haar opgroeiende gezin te zorgen.

Zusters, uw raad en advies en inbreng is nodig in de kerk. Vele jaren heb ik het voorrecht gehad met zuster Elaine Jack zitting te hebben in het leidinggevend welzijnscomité, en ik heb genoten van de aanwezigheid en de inbreng van zuster Chieko Okazaki en zuster Aileen Clyde in de algemene welzijnsvergaderingen. Zij zijn heel wijs en hun inbreng is van het grootste belang. We hebben hun ideeën en gedachten heel hard nodig en we hebben er waardering voor.

De zusters onder u die zitting hebben in de wijk- en ringraad moeten niet nalaten hun bijzondere wijsheid en ervaringen in die raden uit te spreken. Als daarna de

bisschop of de ringpresident tot een besluit komt, zullen allen dat dan willen steunen.

Men waardeert u veel meer dan u beseft. Wij zijn ons bewust van uw vele moeilijkheden, die vaak overweldigend en uitputtend zijn in deze onbestendige wereld. U ondervindt moeilijkheden van allerlei soort. Gewoonlijk is er niet genoeg geld. Sommige zusters kampen met gezondheidsproblemen. Bij sommigen is er niet altijd sprake van geestelijk welzijn. Anderen raken verzwakt door hun leeftijd of andere aandoeningen. Moeders onder u hebben grote problemen om te kunnen voorzien in de verschillende behoeften van de leden van hun gezin. Dat geldt vooral voor alleenstaande moeders. Sommigen hebben verdriet om kinderen of kleinkinderen die afdwalen. Anderen hebben de zorg voor een gehandicapt gezinslid. Weer anderen rouwen om bijvoorbeeld het overlijden van een geliefde iemand. Sommigen voelen zich eenzaam. In al die situaties zijn er steeds subtiele verleidingen waardoor u uw goddelijke bestemming uit het oog kunt verliezen.

Ondanks dit alles worden vrouwen meer gezegend dan ooit. In de loop van mijn leven is het geestdodende werk in huis en in het gezin aanzienlijk minder geworden. Ik herinner me nog het oude wasbord van mijn grootmoeder, waarop ze met de hand de was deed. 's Winters en 's zomers kookte ze de maaltijden op een houtkachel. Ik herinner me nog dat ons stadje elektriciteit kreeg en alle schitterende voordelen die daarmee gepaard gingen. Nog nooit hebben de vrouwen zoveel mogelijkheden gehad om een opleiding te volgen en te reizen. Maar in het eeuwige plan is uw rol oneindig belangrijk, en daarin vervat ligt de belofte van geestelijke zegeningen die groter zijn dan die materiële voordelen.

Onderdeel van de moeilijkheid waarmee we te kampen hebben, is om elke dag trouw de eeuwige beginselen na te leven. Een van de zusters met wie ik het voorrecht had samen te werken, vertelde het volgende:

"De zondagen waren moeilijk toen mijn kinderen klein waren: ik moest zorgen dat ze klaar waren en daarna moesten ze drie uren uitzitten. Ze werden vaak moe, ze kregen trek, en ze verveelden zich zelfs omdat de bijeenkomsten op volwassenen waren afgestemd. Ik vroeg me soms af of het die inspanningen wel waard was. Zelden voelde ik dat mijn geest gevoerd werd, omdat ik zo druk probeerde om mijn kinderen rustig te houden.

"Nu ik terugkijk, kan ik begrijpen dat die eerste ervaringen in de kerk voor mijn

kinderen werkelijk het begin waren van een hecht fundament waarop zij konden voortbouwen. Omdat ze er elke week waren, hebben ze langzamerhand het belang van het avondmaal leren inzien; ze hebben geleerd te luisteren, eerbiedig te zijn, de zachte influisteringen van de Geest te herkennen, en hun getuigenis begon te bloeien. Ik zie de periode waarin onze kinderen klein waren en onze leiding nodig hadden als een unieke en kostbare periode. Nu mijn kinderen groot zijn, zie ik duidelijk dat mijn voortdurende, herhaalde bespanningen de moeite waard zijn geweest.⁶

Om de eeuwige dagelijkse moeilijkheden aan te kunnen zal elke zuster door gebed kracht vinden in haar dagelijkse communicatie met onze hemelse Vader. Schriftstudie is heilzaam en zal u geestelijke zekerheid geven. Het bijwonen van de avondmaalsdienst, nemen van het avondmaal, en het vernieuwen van onze verbonden is een wekelijkse bron van kracht.

De zusters die proberen het hoofd te bieden aan de talloze moeilijkheden van onze ingewikkelde tijd kunnen meer dan ooit baat vinden bij de zusterschap van de kerk. De woorden die zuster Lucy Mack Smith sprak tijdens een van de eerste vergaderingen van de ZHV zijn in onze tijd nog net zo goed van toepassing als toen. Ze zei: 'We moeten elkaar koesteren, over elkaar waken, elkaar troosten, en elkaar leren, zodat we allemaal samen in de hemel komen.'⁷

Drie zusters die wonen op een eiland in de buurt van Tavira (Portugal) hebben zo'n groot verlangen om elke zondag de vergaderingen bij te wonen dat ze elke zondag ongeveer een kilometer lopen om het water te bereiken; daar worden ze overgezet, en dan lopen ze nog eens acht kilometer naar de kerk. Zuster Pereira is 62, zuster Neves is 73, en zuster Jesus is 84. Die zusters komen elke dag samen om in de Schriften te lezen en elkaar geestelijk te versterken.⁸

Het geven van een getuigenis komt zowel ten goede aan degene die getuigt als aan degene die ernaar luistert. Als we regelmatig de tempel bezoeken, zullen we alle moeilijkheden de baas kunnen. Als u een roeping van priesterschapseiders aanvaardt en op aanwijzing van de ZHV-presidente op huisbezoek gaat, zult u zich geweldig gesterkt voelen. Als u individueel en als groep liefdediensten verricht, vergeet u uw eigen problemen en doet u wat de Heiland gedaan heeft.

Kort geleden had ik een ontmoeting met ouders die door een auto-ongeluk een dierbare zoon verloren hadden. Zij vroegen zich af wanneer ze zich door de troost

van de Heilige Geest omhuld zouden voelen. De raad die ik ze gaf was dat ze, wanneer ze bereid zouden zijn om tegen de Heer te zeggen: 'Uw wil geschiede', de aangename vrede zouden voelen die de Heiland beloofd had. Van deze bereidheid om zich aan de Vader te onderwerpen heeft de Heiland in de hof van Getsemane het voorbeeld gegeven.

Zusters, wij leven in de mooiste tijd van de geschiedenis van de kerk. U heeft eindeloze mogelijkheden om te dienen en anderen tot zegen te zijn. Uw aandeel in Gods werk is nog nooit zo belangrijk geweest. Uw unieke en bijzondere aandeel zijn hard nodig om onze gezinnen te sterken, onze kinderen en de jeugd te onderwijzen, en anderen te helpen. Uw voorbeeld van rechtschapenheid is onontbeerlijk voor de groei van Gods koninkrijk.

Moge God u allen zegenen, lieve zusters, voor wat u bent en wat u doet. Moge

zijn vrede met u zijn. Ik getuig dat wij allemaal betrokken zijn bij dit heilige werk van God. We kunnen het bewijs ervan niet loochenen als we zien hoe het groeit over de hele wereld. Ik houd van de Heer, en het stemt me nederig dat ik samen met u een aandeel mag hebben in dit heilige werk. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. *Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 215.
2. *Leringen*, blz. 204.
3. *Leringen*, blz. 204.
4. *Leringen*, blz. 204.
5. Uit privépapieren.
6. Uit privépapieren.
7. Notulen van de ZHV in Nauvoo, 24 maart 1842; *History of Relief Society 1842-1966* [1966], blz. 20.
8. Verteld door Erma Adams Kunzler, voormalig zendelinge in Portugal.

Zij hebben ook tot ons gesproken

President Gordon B. Hinckley

'[Jij] en ik weten dat God leeft en dat Hij leiding geeft aan zijn heilige werk. We weten dat Jezus onze Verlosser is, die aan het hoofd staat van deze kerk die zijn naam draagt. We weten dat Joseph Smith een profet was en is (...).'

President Thomas S. Monson

Eerste raadgever in het Eerste Presidium

'Van tijd tot tijd heeft men de vraag gesteld: "Als Jezus vandaag aan je verscheen, wat zou je Hem dan vragen?"

Mijn antwoord is altijd geweest: "Ik zou geen woord zeggen. Ik zou naar Hem luisteren."

President James E. Faust

Tweede raadgever in het Eerste Presidium

'Wij moeten allemaal weten wat het inhoudt eerlijk te zijn. Eerlijkheid is meer dan niet liegen. Het is waarheid vertellen, waarheid spreken, waarheid naleven en waarheid liefhebben.'

Ouderling David B. Haight

van het Quorum der Twaalf Apostelen

'De profet Joseph Smith zag hemelse boodschappers en kreeg openbaringen die dit grote werk inluidden, dat we aan de hele wereld verkondigen en waarvan ik weet dat het waar is. Ik weet dat de profeten die sinds de tijd van de profet

Joseph Smith gevolgd zijn, allen door God geroepen zijn.'

Ouderling Henry B. Eyring

van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Een getuigenis is een eenvoudige uiting van ons gevoel. (...) wat verklaart waarom het getuigenis van een kind ons zo kan ontroeren en waarom onze voorbereiding onder vasten en gebed kinderlijke gevoelens in ons oproept.'

Ouderling Joe J. Christensen

van het Presidium der Zeventig

'Misschien denk je dat die kleine vriendelijkheden geen verschil maken, maar Alma heeft gezegd "dat door kleine en eenvoudige dingen grote dingen worden teweeggebracht"' (Alma 37:6).

Ouderling Quentin L. Cook

van de Zeventig

'Vreugde krijgen we als we de Geest in ons leven hebben (zie Alma 22:15). Hebben wij de Geest, dan verblijden we ons in wat de Heiland voor ons heeft gedaan.' □

Veranderingen onder algemene autoriteiten

In de zaterdagmiddagbijeenkomst van de 166e algemene oktoberconferentie is steun verleend aan de onthefing van tien leden van de Quorums der Zeventig en aan de reorganisatie van het algemeen jongemannenpresidium.

Ouderling Earl C. Tingey is gesteund als lid van het Presidium der Zeventig. Hij verving ouderling Carlos E. Asay, die deze conferentie zijn emeritaat kreeg.

Ouderling Asay, die momenteel werkzaam is als president van de Salt Lake-tempel, heeft twintig jaar deel uit gemaakt van het Eerste Quorum der Zeventig, sinds hij op 3 april 1976 werd gesteund als lid van de Zeventig. Hij had in totaal dertien jaar zitting in het Presidium der Zeventig, eerst van 1980 tot 1986, vervolgens van 1989 tot 1996. De

volgende broeders werden ontheven als lid van het Tweede Quorum der Zeventig na daarin vijf jaar of langer werkzaam te zijn geweest: W. Mack Lawrence, Rulon G. Craven, Joseph C. Muren, Graham W. Doxey, Jorge A. Rojas, Julio E. Dávila, Hang In Sang, Stephen D. Nadauld en Sam K. Shimabukuro.

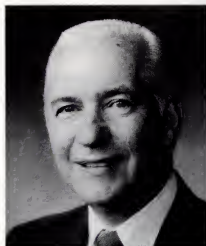
Ouderling Lawrence, afkomstig uit Utah, was ten tijde van zijn onthefing eerste raadgever in het algemeen zondagsschoolpresidium. Ouderling Craven, ook uit Utah, was werkzaam als tweede raadgever in het presidium van het gebied Azië. Ouderling Muren, geboren en opgegroeid in Californië, was president van het gebied Midden-Amerika. Ouderling Doxey, afkomstig uit Utah, was ten tijde van zijn onthefing president van het gebied Europa-Noord. Ouderling Rojas, afkomstig uit

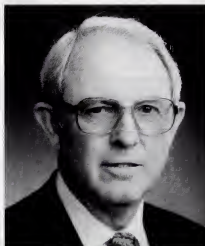
Ouderling Carlos E. Asay

Ouderling Rulon G. Craven

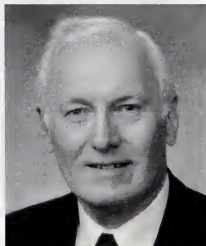
Ouderling Julio E. Dávila

Ouderling Graham W. Doxey

Ouderling In Sang Han

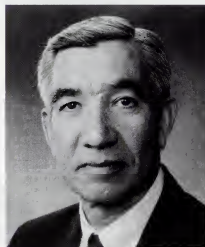
Ouderling W. Mack Lawrence

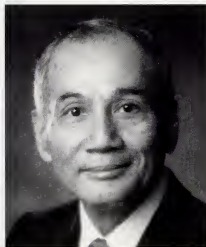
Ouderling Joseph C. Muren

Ouderling Stephen D. Nadauld

Ouderling Jorge A. Rojas

Ouderling Sam K. Shimabukuro

Mexico, was raadgever in het presidium van het gebied Midden-Amerika. Ouderling Dávila, Colombiaan van geboorte, was werkzaam als eerste raadgever in het presidium van het gebied Zuid-Amerika-Noord. Ouderling Han, afkomstig uit Korea, was werkzaam als assistent van de algemeen bestuurder van de afdeling coördinatie. Hij is nu

geroepen als president van de Seoultempel. Ouderling Nadauld, geboren en getogen in Idaho, was ten tijde van zijn ontheffing president van het gebied Noord-Amerika-Zuidoost. En ouderling Shimabukuro, geboren op Hawaii, was eerste raadgever in het presidium van het gebied Azië-Noord.

Ouderling Nadauld is ook ontheven

als eerste raadgever van ouderling Jack H Goasind in het jongemannenpresidium. Ouderling Vaughn J Featherstone, die tweede raadgever was in het algemeen jongemannenpresidium, is gesteund als eerste raadgever, en ouderling F. David Stanley, lid van het Tweede Quorum der Zeventig, is gesteund als tweede raadgever.

Judith Mehr, Mozes en de koperen slang

'En gelijk Mozes de slang in de woestijn verhoogd heeft', zo verklaarde de Heiland, 'zó moet ook de Zoon des Mensen verhoogd worden, opdat een ieder, die gelooft, in Hem eeuwig leven hebbe' (Johannes 3:14-15; zie Numeri 21:9).

Nu zeg ik u, dat de Goede Herder tot u roept;
en indien gij naar Zijn stem wilt luisteren,
zal Hij u in Zijn kudde opnemen, en zijt gij Zijn
schapen. (Alma 5:60.)

VERSLAG VAN DE 166E OKTOBERCONFERENTIE
VAN DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN